

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

MART 1998

SAYI: 10

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

MGK, MÜCADELE VE HALK ÖRGÜTLENMELERİ

DURSUN KARATAŞ

MGK hemen her alanda, ideolojik, politik, ekonomik tüm konularda iktidarları ve muhalefeti, çerçevesini kendisinin belirlediği politikalar doğrultusunda hareket ettirmektedir.

Artık kendilerinin de itiraf ettiği gibi 28 Şubat kararlarıyla geliştirilen politikalar yalnız o günkü Refah Yol hükümetine karşı oluşturulmamıştır. MGK, 28 Şubat kararlarını, tümüyle istikrarsızlaşan düzenin geleceğini tehlikeye sokan gelişmelerin önüne geçmek ve sisteme yeniden istikrar kazandırabilmek için almıştır. Bilinir ki; halk kitlelerinin ekonomik ve sosyal sorunlarına çare bulamayanlar, ne zora dayanan uygulamalarla, ne de “reform”, “istikrar paketi” vb. adını verdikleri kararlarla halk kitlelerinin çelişkilerini çözemez ve istikrarı sağlayamazlar. Daha önce birçok vesile ile MGK’nın açık politikaya soyunması ve burjuva hükümetlerini resmen yö-

netmeye kalkmasının, **istikrarı değil, daha büyük bir istikrarsızlığı getireceğini** ve bu süreçte MGK’nın da burjuva partileri gibi **çözumsuz kalacağını**, yıpranacağını belirtmiştik. MGK tam anlamıyla bu süreci yaşamaktadır diyebiliriz.

Yaşadığımız süreçte MGK ve onun paralelindeki örgütler çok daha kapsamlı saldırıları gündeme getireceklerdir. Bu saldırılara karşı koyabilmek, dahası mevcut statükoyu bozabilmek için silahlı ve kitlesel mücadeleyi yükseltmekten başka hiçbir yol yoktur. Bütün devrimci, ilerici, sol güçler bu temelde yeniden ayrışacak ve saflaşacaklardır.

MGK’nın kararlarıyla burjuva partilerinin çıkarları genellikle birebir uyumlu olamaz. Halka karşı savaşı sürdürüp düzenin bekasını sağlamakta hemfikirdirler. Ancak, görünüşte de olsa seçme, seçilme ve oy sorunu etrafında şekillenen demokrasicilik oyunu devam ettiği sürece burjuva partileri yalan ve demagojiyle de olsa kitlelere seslenmek, onların taleplerini gözönünde bulundurmak ve **oy hesabı** yapmak zorundadırlar.

Mesut Yılmaz hükümeti Refah’ı geriletmek, Susurluk Devleti’ni (yani MGK’yı) aklamak için kurulmuş bir MGK hükümeti olmasına rağmen bugün MGK ile ANAP’ın tam bir uyumundan söz edilemez. MGK ve ANAP seçimlere kadar Refah’ın işinin bitirilmesinde anlaşmıştır. Ama bu politikanın sürdürülmesinde ANAP’ın kitleler nezdindeki imajı, oy hesapları MGK ile çeliştiğinden farklı sesler çıkmaya başlamıştır. Bu farklılıkların ne kadar keskinleşeceğini şimdiden tahmin etmek güçtür; fakat Milli Eğitim Bakanlığı’nın daha doğrusu MGK’nın kılık kıyafet yönetmeliğinin uygulanmasında görüldüğü gibi hükümet istikrarı sağlamak için MGK’nın istediği yöntemleri gerektiği gibi uygu-

Devamı 3. Sayfada

İÇİNDEKİLER

**MGK, Mücadele Ve
Halk Örgütlenmeleri.....1-8**

**Parti-Cephe Çizgisi
Hayatın Doğruladığıdır
Doğrulan
Devrimin Yoludur.....9**

**Savaşı Geliştirmek,
Kendi İşimizi En İyi
Şekilde Yapmaktır.....18**

Cepheli Tarzı.....24

**Anti-Faşist Mücadelede
Parti-Cephe Çizgisi.....32**

**DHKP-C - PKK
Protokolu
Ve Gelişmeler.....40**

Kontra Eylemler.....47

**Adalet Ve
Devrimci Adalet.....56**

Halkımıza.....62

**Reformizm Ne Yapmaya
Çalışıyor, Reformizme
Ne Yapacağız.....63**

SİP'in Kontra Yöntemleri...69

**İlkesizliği, Faydacılığı,
Çıkarıcılığı Terkedelim.....75**

**Kolektivizmde
Israr Edeceğiz.....78**

**Eğitim Notları
(Tabancalar).....82**

Barış Budak Şehidimizdir...87

Besat Ve Bülent.....92

THKP-C'DEN

DHKP-C'YE

TÜRKİYE

HALKLARININ

KURTULUŞ

BAYRAĞINI

TAŞIYORUZ

MGK, MÜCADELE VE HALK ÖRGÜTLENMELERİ

Baştarafı 1. Sayfada

layamamaktadır. Hükümetin kılık kıyafet yönetmeliğinde geri adım atışı bunun açık göstergesidir. Aynı nitelikteki çelişki ve uyumsuzluk, Susurluğun ortaya çıkarılması ve kısmen de olsa kitlelerin tepkilerinin etkisiz hale getirilmesi için de geçerlidir. Mesut Yılmaz hükümetini oluşturan partiler ve bu hükümeti dışarıdan destekleyen CHP, oligarşinin partileri olup hemen her dönem iktidarda veya muhalefette Susurluk Devleti'nin icraatlarının sorumlusu veya destekçileri olmuşlardır. Bu nedenle oligarşi partilerinin hiçbirisi, Susurluğun Devlet olduğunu kabul edip halka karşı işlenmiş suçların ve suçluların tüm boyutlarıyla ortaya çıkarılmasını hiçbir zaman istemezler. Ama şu veya bu biçimde onlara rağmen Susurluk ortaya çıkmıştır. MGK'nın da, burjuva partilerinin de anlaştıkları ortak nokta, kendilerini, dolayısıyla devleti bir biçimiyle bu lekeden kurtarmak ve yeni bir görünümle yeniden halk kitlelerinin desteğini almaktır.

Devrimci mücadelenin geliştiği, halk kitlelerinin hak ve özgürlükler mücadelesi için sokaklara döküldüğü ve hükümetlerin halk kitlelerinin hiçbir sorununu çözemediği koşullarda egemen güçler planlarını istedikleri gibi uygulayamazlar. İktidarda, muhalefette, devletin

bütün kurumlarında çelişkiler alabildiğine artar. Çıkarıcılık, ahlaksızlık inanılmaz boyutlara varır, kimse kimseye güvenmez, en büyük maharet mevcut koşullardan faydalanmasını bilmektir. Halk, ilericiler, demokratlar, yurtseverler Susurluğun hesabını isterken, MGK burjuva partilerinden bir kaç ismi ve yıpranmış üç beş polisi geçici olarak görevden alıp, bir kısım

MGK istikrarın sağlanmasını devrimci ve Kürt ulusal hareketinin, islamcıların tasfiye veya ıslah edilmesinde görmektedir. Bu tasfiyeyi geçmiş dönemlerde olduğu gibi cuntalara başvurarak yapamadığı için çok daha karmaşık ve sancılı bir süreci yaşamaktadırlar. MGK, reformistler, "sendikacı"lar, "Atatürkçü"ler gibi bir çok kesimi kendi cephesinde saflaştırmasına, 28 Şubat kararlarını almasına, ve kendi hükümetini kurmasına rağmen istikrarı sağlayamamış, tam tersine çelişkiler yoğunlaşmış, muhalif güçler daha geniş bir yelpazeye yayılmıştır.

tasfiyelerle esas olarak da kendisini aklamak istiyor. Burjuva partileri ise bir yandan kendilerini aklarken, bir yandan da artık gizlenemez boyutlara varan Susurluk gerçeğini çözmüş görünmek istiyorlar. MGK'nın bütün çırpınışlarına rağmen ordunun Susurluğun içerisinde olduğu gizlenemez boyutlara varmıştır. Burjuva partileri bu aşamada Susurluk dosyasının kapatılabilmesi için ordunun da az da olsa bazı kişileri feda etmesi gerektiğine inanmaktadır. Ama MGK kendisinin devlet olduğunun bilinciyle bu gerçeği kabul etmemektedir. Bu çelişki burjuva partileri ile MGK'nın tasfiye etmek istedikleri ile MGK arasındaki çelişkiyi daha da derinleştirmektedir.

MGK istikrarın sağlanmasını devrimci ve Kürt ulusal hareketinin, islamcıların tasfiye veya ıslah edilmesinde görmektedir. Bu tasfiyeyi geçmiş dönemlerde olduğu gibi cuntalara başvurarak yapamadığı için çok daha karmaşık ve sancılı bir süreci yaşamaktadırlar. MGK, reformistler, "sendikacı"lar, "Atatürkçü"ler gibi bir çok kesimi kendi cephesinde saflaştırmasına, 28 Şubat kararlarını almasına, ve kendi hükümetini kurmasına rağmen istikrarı sağlayamamış, tam tersine çelişkiler yoğunlaşmış, muhalif güçler daha geniş bir yelpazeye yayılmıştır. Burjuva partileri MGK'nın denetimi ve yönetimi altında halk kitleleri nezdinde büyük oranda prestijlerini yitirmişlerdir.

Reformist sol MGK paralelindeki politikalarıyla, MGK

hükümetinin oluşturulmasındaki rolleriyle devletin istikrarını isteyen unsurlar haline gelmiştir. Genellikle legal sol partilerde ifadesini bulan bu kesimler MGK'yı ve onun hükümetini karşılarına almamak için büyük bir çaba sarfetmiş ve attıkları her adımda MGK'nın ve hükümetin tepkilerini çekmemeye çalışmışlardır. Bunun karşılığında MGK da devrimci harekete tüm gücüyle yüklenirken ve çeşitli provokasyonlara başvururken, reformistlere dokunmamak için özenli davranmıştır.

Refah Partisi'nin, islamcı tarikatların yaşam ve politika tarzı sürekli düzeniçi olmuş, takiiye yöntemlerini esas alarak, devletle çatışmadan şeriat hayalleri kurmuşlardır. Devlet bu kesimleri devrimci mücadelenin geliştiği her dönem devrimcilere karşı desteklemiş, palazlandırmıştır. Ama istikrarsızlığın boyutlandığı bu aşamada devlet şeriatçı kesimlerin bu istikrarsızlıktan faydalanarak iktidar olabileceklerini düşünüp korkmaktadır. Özellikle Refah'ın sürekli yükselen grafiği bu korkuyu arttırmıştır denilebilir. Mesut Yılmaz hükümetini bile istediği gibi hareket ettiremeyen MGK'nın şeriat özlemleri bir hükümeti disipline etmesi çok daha zordur. Bu nedenle şeriat tehlikesi suni olarak ortaya çıkartıldı ve Refah geriletirilip seçimlere gidilerek kitle tabanı güçlü partilerle, MGK'nın denetiminde daha güçlü hükümetlerin oluşturulması planlandı.

MGK, islamcılar ve bütün

burjuva partileri, demokrasicilik oyununun dışına çıkmadan istikrarı sağlamak istiyorlardı. Demokrasicilik oyununu burjuva partileri sürdüremeyince bu görevi MGK üstlendi. Bu oyuna angaje olmuş islamcı kesimler MGK'nın şiddetini üzerlerinde hissetmeleriyle sadece yasalara bağlı kalmanın, devletle uyum içerisinde olmanın, takiyyenin, varlıklarını sürdürmek için yeterli olmadığını gördüler. MGK bazı sivri yanları törpülenmiş, daha da ehlileştirilmiş bir Refah istiyordu, 28 Şubat kararları, tank yürütmeler,

Reformist sol MGK paralelindeki politikalarıyla, MGK hükümetinin oluşturulmasındaki rolleriyle devletin istikrarını isteyen unsurlar haline gelmiştir. Genellikle legal sol partilerde ifadesini bulan bu kesimler MGK'yı ve onun hükümetini karşılarına almamak için büyük bir çaba sarfetmiş ve attıkları her adımda MGK'nın ve hükümetin tepkilerini çekmemeye çalışmışlardır. Bunun karşılığında MGK da devrimci harekete tüm gücüyle yüklenirken ve çeşitli provokasyonlara başvururken, reformistlere dokunmamak için özenli davranmıştır.

soruşturmalar ve nihayet kapatmayla islamcı kesimleri kuşatma altına almıştı. Bu durum, islamcı kesimlerin kendi içinde bir çok farklı görüşleri taşıması, taban ve tavan arasındaki farklı görüşler, bütün korku ve ürkekliklerine rağmen onları kendilerine yönelen baskıya karşı pasif de olsa direnmeye sürükledi. Çok çeşitli çelişkiler her an bu direnişi bitirebilir ve devlet tehlikeli bir zemin gördüğünde uzlaşarak bu gelişimin önünü kesebilir. Ülkemizdeki **İslamcı kesimlerin hak ve özgürlükler için mücadeleye bilinci yoktur, demokrat hiç değildir.** Her şeyi kendi eksenlerinde düşünürler. Devletle uzlaşma, takiiye geleneksel tavırlarıdır. Ama devrimciler sürgit bunu esas alıp yeni gelişmeleri görmezden gelemezler. İslamcı kesimler devletle uzlaşmak istemiş, ortak olmuş, oyunu kuralları içerisinde oynamak istemiş ama şimdilik de olsa devletle çelişkileri ortaya çıkmıştır. Biz İslamcı kesimlerin geleneksel rollerini unutmadan bugünkü çelişkili durum üzerinden hareket etmek durumundayız.

İktidar ve muhalefet içerisindeki çelişkileri derinleştirmeyi ve devlete karşı yönlendirmeyi esas almalıyız. İslamcıların yaşadığı bu süreç her koşulda onlara bir biçimde hak alma bilincini ve mücadeleyi öğretecektir. Bizim sorunumuz tarikat ve Refah yöneticilerini ikna etmek değildir. Sorunumuz, **birincisi**, on yıllarca devlet tarafından kullanılmış, devrimcilere karşı şartlandırılmış, devrimci

gerçeklerden habersiz, kurtuluşu tarikat şeyhlerinin sözlerinde gören halk kitlelerine ulaşabilmektir. **İkincisi**, devletle olan çelişkilerini derinleştirip en geniş muhalefet cephesi içerisinde yer almalarını sağlayabilmektir. **Üçüncüsü**, MHP gibi faşist örgütlerle ilişkilerini kopartıp onların ideolojik etki alanının dışında hareket edebilmelerini sağlamaktır. Kuşkusuz bütün bunları gerçekleştirebilmek birçok olguya bağlıdır. Ama bu perspektifle hareket etmek gerekir.

“Şeriatı mı savunuyorsunuz, laikliğe karşı mısınız?” gibi bir tartışma devrimcilerin değil MGK’nın, MGK politikalarına uyum sağlamış kesimlerin sorunudur. Saflaşma bu noktada değil, oligarşiyle, onun politikalarının kurmayı ve uygulayıcısı olan MGK’yla halk arasındadır. Bu noktada devrimciler faşizme karşı halkın cephesini genişletme politikasını esas almak durumundadırlar. Kaldı ki, devrimcilerin kimliği şeriat karşısında da, her türlü MGK destekçisi politika karşısında da açık ve nettir. Kimileri de çok büyük keşifler yapmışçasına sık sık Humeyni örneğini vermektedirler. Doğrudur, her sınıf ve onun örgütü, kendi politikalarını hayata geçirecek gücü oluşturamazsa, yanlış taktikler uygularsa iktidar savaşında süreçler, roller değişir. Farklı çatışmalar doğar. Bunun için şeriatçılara gitmeye gerek yok. Sol cephede bile bu durum böyledir. Bu korkuyla faşizme karşı cepheyi genişletmemek ve bazı muhalif güçleri bilerek faşizm

Ülkemizdeki İslamcı kesimlerin hak ve özgürlükler için mücadele bilinci yoktur, demokrat hiç değillerdir.

Her şeyi kendi eksenlerinde düşünürler.

Devletle uzlaşma, takiiye geleneksel tavırlarıdır. Ama devrimciler sürgit bunu esas alıp yeni gelişmeleri görmezden gelemesler.

İslamcı kesimler devletle uzlaşmak istemiş, ortak olmuş, oyunu kuralları içerisinde oynamak istemiş ama şimdilik de olsa devletle çelişkileri ortaya çıkmıştır. Biz İslamcı kesimlerin geleneksel rollerini unutmadan bugünkü çelişkili durum üzerinden hareket etmek durumundayız.

safına itmek kendine güvensizlik değilse farklı hesapların sonucudur. Devrimciler, bütün gelişmelere MGK’nın dayatmaya çalıştığı laiklik-şeriat ekseninden değil, MGK politikalarının bozulması ve halk güçlerinin birliğinin genişletilip mücadelenin geliştirilmesi perspektifinden bakmak durumundadırlar. Türban sorununda ve genel olarak gençliğe dayatmalarda bulunulmasında MGK’nın oyununu bozan, onları karar ve politikalarını sürdüremeyip geri adım atmak zorunda bırakan a-

sıl olarak devrimcilerin bu eylemlere katılması ve destek vermesidir. MGK uzun süredir hemen bir çok sol grubu, dolaylı veya dolaysız kendi güçleri olarak kullanıp, şeriatı ön plana çıkartıp bu kesimlere yönelik her türlü uygulamayı meşru görüyor, bu sol kesimleri de kendi yedek güçleri olarak değerlendiriyordu. İşte biz bu oyunu bozduk, solun Türkiye’de MGK’nın “**silahsız kuvvetleri**” olmadığını gösterdik. Bu konudaki saflaşma daha açık, net ortaya çıkmıştır. En geniş halk kesimlerine, kim nerede basıya, zulme direniyorsa devrimcileri yanında bulacağı, faşizme karşı direnişin asıl sahibinin ve öncüsünün, bağımsız, demokratik bir ülke mücadelesinin öncüsünün devrimciler olduğu mesajı bu vesileyle bir kez daha verilmiştir.

MGK, istikrar için, düzen için tehlikeli görülen her kesime karşı mevcut düzeni savunacak, giderek Avrupa Birliği ile bütünleşmeyi sağlayacak, düzen değişikliği isteyen bütün güçleri tasfiye edebilecek burjuva partilerini ve bunlardan oluşmuş hükümetleri istemektedir. Bu isteğin diğer bir yanı Kürt ulusal hareketinin etkisiz hale getirilmesi, bir kısım kültürel hakların tanınmasıyla, Kürt sorununun devreden çıkartılmasıdır. Bu sorunu bir biçimde lokalize ettiklerini düşünmekte ve bu paralelde bazı gelişmelerin önünü açmak istemektedirler. MGK, Kürt sorununu bu şekilde çözmeyi düşünürken devrimci hareket varlığını ve mücadelesini sürdürdükçe sistemin daha

büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu görmektedir. Bunun için devrimci harekete karşı topyekün bir saldırı içerisindedir. Onların en büyük korkusu doğrudan iktidarı hedefleyen, tüm ezilen halkların birlikteliğini savunan ve bu doğrultuda mücadele veren örgütlerdir. Çünkü bu zemin, bu tarz, oligarşinin şovenist, kışkırtıcı politikalarını boşa çıkartan, halkların birlikteliğini sağlayan bir tarzdır. Çokuluslu bir ülkede yalnız bir halkın ulusal taleplerini esas alarak mücadele etmenin açmazları ve sonuçları artık herkesin görebileceği netliktedir.

Çok iddialı savunulan görüşler, yaşanan gerçekler karşısında yerle bir olmuş, dönüp dolaşılp halkların birlikte mücadelesi sağlanmadan, Türkiye devrimi gerçekleşmeden hiçbir halkın kurtuluşunun gerçekleşmeyeceği anlaşılmıştır. Henüz bu gerçeği itiraf edemeseler de, ergeç edeceklerdir. Bu nedenle barış çağrıları, mücadelenin barışa endekslenmesi gibi düşünceler faşizm gerçeği karşısında yokolmaya mahkumdur. Emperyalistlerin bu konudaki manevralarından bir şey bekleyenler, hatta emperyalizmin halklara saldırısından bir Kürt devleti doğabileceğine inananlar ham hayaller peşindedirler. Emperyalistler kendi inisiyatifleriyle Kürt halkının kurtuluşunu sağlayacak bir devleti hiçbir zaman kurdurtmayacak, ancak çeşitli Kürt ulusal örgütlerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanacaklardır. Emperyalistler arası çelişkilerin

değerlendirilmesi elbette gereklidir. Ama hiç bir zaman politika bu esas üzerine oturtulamaz. **Temel olan; halkların birliği, mücadelesi ve mevcut iktidarın yıkılmasıdır.**

MGK'ya "*Kürt halkının sorunlarını çöz, uzlaşalım*" diyenler, Türk ve diğer halkların taleplerini daha baştan gündemlerine almamışlar demektir. Diğer halkların kurtuluşunu gündemlerine almayanlar doğal olarak dar ulusal sınırlardan çıkamazlar. Halkların birliğini sağlayamazlar. Türk şovenizminin geliştiği zemin de burasıdır.

MGK'nın sistemin istikrarı için yaptığı planlara reformistler de dahildir. Demokrasi vitrininde sol partiler de olmalıdır. Ama

Onların en büyük korkusu doğrudan iktidarı hedefleyen, tüm ezilen halkların birlikteliğini savunan ve bu doğrultuda mücadele veren örgütlerdir. Çünkü bu zemin, bu tarz, oligarşinin şovenist, kışkırtıcı politikalarını boşa çıkartan, halkların birlikteliğini sağlayan bir tarzdır. Çokuluslu bir ülkede yalnız bir halkın ulusal taleplerini esas alarak mücadele etmenin açmazları ve sonuçları artık herkesin görebileceği netliktedir.

bu partiler sisteme karşı çıkmayan, tersine sisteme yönelenlere karşı devletin yanında olmalıdır. Her şey sistem içerisinde sürmeli, sistemin dışına çıkanlar elbirliğiyle yok edilmelidir. İstikrarsızlık geliyorsa bütün güçler, sağ ve sol ayırımı yapmadan herkes istikrarı sağlamak için çalışmalıdır. MGK'nın istediği statü budur. Bu statüye karşı savaşılmadan, bu statü yıkılmadan geniş halk yığınlarının mücadeleye katılması, çeşitli biçimlerde örgütlenmesi ve devlete yönelmesi mümkün değildir. Kitleleri mücadeleden alıkoyan her türlü çarpık ideolojinin yayılması, halkın değerlerinin ve mücadele dinamiklerinin yok edilmesi, esas olarak reformistler ve devletin devşirdiği küçük burjuva aydınlar tarafından sağlanmaktadır. TÜSİAD'a, MGK'ya yenilikçilik rolü atfedilerek, onların politikalarına tabi olarak siyasal ortamın ve saflaşmanın bulanıklaştırılması, bunların işidir. Bu bulanıklığı bir yandan gelişmeler, bir yandan mücadele netleştirecektir. MGK'ya yenilikçilik rolü atfedip, Mesut Yılmaz hükümetinin kurulmasına destek verenler, devrimcilere yapılan katliamlara sessiz kalanlar da saldırılardan kendini kurtaramaz. Memur eylemlerine MGK hükümetinin saldırısı bunun açık göstergesidir. Yılmaz hükümetine destek verenler, memurlara hesap vermek durumundadırlar. Bugüne kadar MGK politikalarına sessiz kalan herkes düşünmek durumundadır. MGK hak isteyen, düzene muhalif her kesime

saldıracaktır. Ancak bunu muhalif güçleri bölerek “güç toplama” politikası çerçevesinde yürütmekte, saldırısını sıraya koymaktadır. Bugün reformizme “özenli” davranan MGK, devrimcileri gerilettiği ölçüde onlara da yönelecek, onları daha da fazla ehlileştirip hizaya getirmek için değişik biçimlerde baskı uygulayacaktır. MGK’nın tüm politikaları, oluşturmaya çalıştığı statüler, sonuçta halkın muhalefetine, mücadelesini tümüyle tasfiyeye yöneliktir. Görülmesi gereken budur. MGK politikalarına şu veya bu biçimde destek verenler, sessiz kalıp ortak olanlar, buna hizmet etmektedir.

MGK’nın ve reformistlerin statülerini yıkmamanın temel yolu şehirde ve kırdaki silahlı mücadeleyi yükseltmektir. Bu mücadele yükseldiğinde devlet, reformistler ve onların medyası hep birlikte terörizm demagojisiyle saldırıya geçerler. Devlet fiziki imha, büyük gözaltı ve tutuklamalara başvurup statükoyu korumaya çalışırken, reformistler de ideolojik mücadelede aynı görevi üstlenirler. Bıkmadan silahlı mücadelenin ve gizli örgütlenmenin kitlelere nasıl zarar verdiğini tekrarlar dururlar.

Bu bir savaştır. Statükoyu korumak isteyenler ve yıkmak isteyenlerin savaşıdır. Devlette, reformist, islamcı hemen her kesimde yeni saflaşmalar gündeme gelecek ve her düşünce kendi örgütlenmesini yaratıp bunda ısrarlı olacaktır. Silahlı mücadeleyi kitle örgütlenmesine dönüştüremeyen, kitleleri

MGK’nın ve reformistlerin statülerini yıkmamanın temel yolu şehirde ve kırdaki silahlı mücadeleyi yükseltmektir. Bu mücadele yükseldiğinde devlet, reformistler ve onların medyası hep birlikte terörizm demagojisiyle saldırıya geçerler. Devlet fiziki imha, büyük gözaltı ve tutuklamalara başvurup statükoyu korumaya çalışırken, reformistler de ideolojik mücadelede aynı görevi üstlenirler.

birçok şekilde savaşa katamayan hiçbir silahlı mücadelenin başarı şansı yoktur. Silahlı mücadele ve kitle örgütlenmesi konusunda kendi gerçeğimiz içerisinde çok daha kapsamlı düşünmeliyiz. Devletin ve uzantılarının kitleler üzerindeki etkinliğini sınırlamak ve artan oranda kitle mücadelesini yükseltmek zorundayız. Bunun için ekonomik, demokratik, siyasi talepli kitle mücadelelerinin önünün açılabilmesi için kitleleri kendilerinin karar alıp hayata geçirebileceklerine inandırabilmeliyiz. Kitleler bunu kendi deneyleriyle görmedikçe hep tereddütlü yaklaşacak, inanmayacaktır. Çünkü oligarşi ve onların uzantıları refor-

mistler sürekli bir biçimde örgüt fobisi yaratarak kitleleri korkutup örgütlenmekten vazgeçirmek isteyecektir. Kitleler korkuyorsa onlara “korkmayın” demekle bu korkuyu yokedemeyiz. **Kitlelerin kendilerine güven kazandırmak görevini benimsemeliyiz.** Kitleler bilinçleri ve örgütlülükleriyle orantılı hareket ederler. Kitleler henüz bilinçli değilse nasıl bilinçlendireceğiz, nasıl örgütleyeceğiz, sorununu ciddiye almak durumundayız.

Kitle örgütlenmesi ucuz ve keskin sloganlarla başarılamaz. Kitleler kendilerini meşru zeminde görmüyorsa onlara meşruluk kanallarını açacak her türlü örgütlenme biçimini göstermeliyiz. Bu tür halk örgütlenmeleri birçok mücadele alanında farklı biçimlerde gelişebilir. Ama sorunun ana halkası kitlelerin meşru bir mücadele verdiklerine, kendilerinin karar alıp uyguladıklarına inanmalarıdır. Halk örgütlenmelerine yukarıdan karar dayatamayız. Bizim istediğimiz kararları almaya zorlayamayız. Bize rağmen yanlış bulduğumuz kararları da alabilirler. Bu yanlış kararlar bizim o örgütlenme içerisinde yeterince etkin olmadığımızı, düşüncelerimizi benimsetemediğimizi gösterir. Biz kitlelerin eğitimini doğru bir biçimde ele alırsak, yanlış kararları ve düşünceleri düzeltmek zor olmayacaktır. Kitlelerde karar alma bilinci yarattığımızda, düşündüğümüzden çok daha olumlu kararlar alacakları ve kendi deneylerini yaşayarak hızla eğitecekleri kesindir.

**Çok daha zor,
gelişmelerin hızlı
yaşanacağı bir sürece
giriyoruz. Bütün
Parti-Cephe
kadroları
ve taraftarları
her zamankinden
daha çok moralli,
duyarlı ve sorumlu
davranabilme
yeteneğini
gösterebilmelidir.**

Halk örgütlenmelerinde çok farklı düşüncelerin birarada yaşamasını içtenlikle benimsemeliyiz. Halkın genel taleplerine aykırı olmadıkça, düşmana hizmet etmedikçe aynı taleplerin farklı üsluplarla ve anlayışlarla dile getirilmesinde bir sakınca olamaz. Halk katmanları arasında bizim yanlış bulduğumuz, hatta düşmanın daha çok kullandığı çeşitli motifler vardır. Bizim insanlarımız sözü edilen örgütlenmeler içerisinde bunları savunmazlar, teşvik etmezler ama halktan insanların bu motifleri kullanması durumunda da zoraki engellemeye çalışmazlar. Elbette bu doğrultuda ideolojik mücadele ve eğitim, propaganda faaliyetleri sürer, ulusal ve halk değerlerinin, motiflerinin hangilerinin neleri ifade ettiği veya etmesi gerektiği kavratılmaya çalışılır. Bir yerde halk örgütlülükleri bu tür farklılıkları içerisinde taşımalıdır. Usta politika ve taktiklerle, örgütlenme biçimleriyle kitlelerin ruh hallerini, taleplerini iyi

değerlendirerek devletin ve uzantılarının önlerini kesmeliyiz. Kitlelerdeki kafa karışıklığını gidermeliyiz.

Devlet, özellikle sol, anti-faşist, demokrat kitleleri baskı ve demagojiyle korkutup reformizmin kucağına itmektedir. Reformizmin gelişme zemini buradadır. Silahlı mücadele ve kitle örgütlenmelerini karşı karşıya getirmeden her ikisinin de örgütleyicisi ve uygulayıcısı olmak durumundayız.

Yaşadığımız süreçte MGK ve onun paralelindeki örgütler çok daha kapsamlı saldırıları gündeme getireceklerdir. Bu saldırılara karşı koyabilmek, dahası mevcut statükoyu bozabilmek için silahlı ve kitlesel mücadeleyi yükseltmekten başka hiçbir yol yoktur. Bütün devrimci, ilerici, sol güçler bu temelde yeniden ayrışacak ve saflaşacaklardır.

Bu zeminde yeni politikalar üretmeyenler, silahlı ve kitlesel mücadelede yaratıcılıklarını geliştiremeyenler söylemde ne derlerse desinler erimeye ve yok olmaya mahkumdurlar. Mücademiz geliştikçe, yeni saflaşmalar ortaya çıktıkça yeni düşmanlıkların ve provokasyonların da ortaya çıkabileceğini unutmamalıyız. Bir çok sol grup ile burjuvazinin politikaya bakış açısı arasında özde fark yoktur. Sözler farklı, pratik aynıdır. Mücadelenin gelişmesiyle sözdeki farklılıklar da ortadan kalkacaktır.

Biz devrimci politikalarımızla hayatın her alanına müdahale ettiğimizde faşizmin her türlü şiddetini de üzerimize çek-

miş olacağız. Yeni şehitler ve tutsaklar vereceğiz. Faşizm bu baskılarla bizi mücadeleden caydırmak, düzen içi bir zemine de çekmek istiyor. Bu yanıyları savaşı ideolojik mücadele yönüyle de ciddiye almak ve ihmal etmemek durumundayız. Düzenle çelişkileri yoğun insanlar mücadeleye kolay katılır. Ama eğer biz bunları eğitemezsek aynı kolaylıkta düzene döner veya karşı-devrimcileşirler.

Çok daha zor, gelişmelerin hızlı yaşanacağı bir sürece giriyoruz. Bütün Parti-Cephe kadroları ve taraftarları her zamankinden daha çok moralli, duyarlı ve sorumlu davranabilme yeteneğini gösterebilmelidir.

**Bu bir savaştır.
Statükoyu korumak
isteyenler ve yıkmak
isteyenlerin savaşıdır.
Devlette, reformist,
islamcı hemen her
kesimde yeni
saflaşmalar gündeme
gelecek ve her
düşünce kendi
örgütlenmesini
yaratıp bunda ısrarlı
olacaktır. Silahlı
mücadeleyi kitle
örgütlenmesine
dönüştüremeyen,
kitleleri birçok
şekilde savaşa
katamayan hiçbir
silahlı mücadelenin
başarı şansı yoktur.**

PARTİ-CEPHE ÇİZGİSİ HAYATIN DOĞRULADIĞIDIR DOĞRULANAN DEVRİMİN YOLUDUR

Ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin son 30 yılında Parti-Cephe damgası vardır. Bu damga faşist teröre, cuntalara rağmen devrimden asla vazgeçmemeyi, devrimi ileriye taşıma kararlılığını, mücadelenin kitleleştirilmesini, devrimci fedakarlığın ve kahramanlığın destanlaştırılmasını ifade eder.

30 yıldaki Parti-Cephe damgası, **bir**, örgütsel süreklilik ve stratejik çizgideki kesintisizlikte, **iki**, doğru devrimci politikanın yönlendiriciliğinde somutlanır.

Türkiye devrimci hareketinin 70'lerin başındaki çıkışında asıl olarak üç siyasi hareketin **THKP-C**, **THKO** ve **TKP-ML**'nin belirleyiciliği vardır. Ancak 74 sonrasında örgütsel-ideolojik-pratik devamlılık ancak Parti-Cephe çizgisinde hayat bulmuştur. Bu süreçte bir THKO çizgisi olup olmadığı, bir Kaypakkaya çizgisinin ise uygulanıp uygulanmadığı tartışmalıdır. THKO'nun açık, net bir savunucusu olmamıştır zaten. TKP-ML'nin savunucuları açısından kısmen bir süreklilik var gibi görünse de, izleyicisi olduklarını iddia edenler, bu sürecin hemen tümünü mahkum ederek, bu süreçlerde Kaypakkaya çizgisinin izlenmediğini söyleyerek bugünlere gelmişlerdir. Yani esasında Türkiye solunda 30 yıldır **sürekliliğini sağlamış** başka bir siyasi çizgi de yoktur. 74'den bugüne uzanan süreçte kimi ya örgütsel olarak sürekliliğini sağlayamamış, ya da kimileri örgütsel olarak bir biçimde devam-

lılık sağlamışlarsa da çizgilerinde süreklilik olmamıştır. En uzun süreli olanı eklektik, bir o yana bir bu yana yalpalayan çizgilerden ibarettir. Ancak tüm inkarcılık, tasfiyecilik girişimlerine rağmen, Parti-Cephe çizgisi, ideolojik ve örgütsel sürekliliği sağlanmış, bu süreklilik içinde her geçen gün kanıtlanmış bir çizgidir.

Parti-Cephe, bu sürekliliği sağlamanın yanında, bütün bu süreç boyunca Türkiye solunda politikaları, pratiği ve kitleselliğiyle asıl yön-

Türkiye solunda 30 yıldır sürekliliğini sağlamış başka bir siyasi çizgi de yoktur. 74'den bugüne uzanan süreçte kimi ya örgütsel olarak sürekliliğini sağlayamamış, ya da kimileri örgütsel olarak bir biçimde devamlılık sağlamışlarsa da çizgilerinde süreklilik olmamıştır... Ancak tüm inkarcılık, tasfiyecilik girişimlerine rağmen, Parti-Cephe çizgisi, ideolojik ve örgütsel sürekliliği sağlanmış, bu süreklilik içinde her geçen gün kanıtlanmış bir çizgidir.

lendirici siyasal akım olmuştur. Herkes, siyasal tutumunu, yerini bir bakıma Parti-Cephe'ye göre, onun ortaya koyduğu politikalara göre belirlemiştir. Belki de bu nedenledir ki, Türkiye solunda "**THKP-C eleştirisi**" yapmak, neredeyse olmazsa olmazdır. Adeta varlık şartıdır. Onu mahkum etmeden yol almak imkansız görülmektedir çünkü. Solun hemen hepsi de bu eleştirilerinde Mahir'in yazdıkları üzerinde cimbrizlama yöntemleriyle oynamış, teoriyi önce eleştirebilecekleri hale getirmiş, sonra sayfalar dolusu eleştirilerini yazmışlardır.

Teorinin bütününe, pratiğe, teori ve pratiğin birliğine bakmamışlar, ama birbirlerinin yazdıklarına bakarak aynı şeyleri tekrar edegelmişlerdir. Temel malzemeleri hiç değişmemiştir; kitleden kopuk öncü savaşçılık, işçi sınıfından kopukluk, macezacılık vb. vb... Bunlar çoktan aşılmış tartışmalardır. Bugün THKP-C çizgisini o eleştiriler karşısında savunmak tümüyle gereksiz bir iştir.

Türkiye solunun sola miras olarak bıraktıklarıyla Parti-Cephe çizgisinin kazandırdıklarının ortaya konulması esasında bu tartışmanın da hayatın tanıklığında sonuçlandırılması demektir. Solun tarihi, pratiği ortadadır. 74'ten 98'e, bu sürecin çeşitli aşamalarında öne çıkmış görevler açısından söylersek, sivil faşist teröre karşı mücadele, devlet terörüne karşı mücadele, cuntaya karşı tavır, emperyalizme karşı mücadele, demokratik mevzilerde mücadele...

hepsinde kimin ne yaptığı ortadadır. Sol, bu süreçten geriye CHP kuyrukçuluğunu, provokasyon teorilerini, maocu bozkurt-sosyal faşist çatışmalarını, cuntaya karşı teslimiyeti, mülteciliği, düzen içileşmeyi, kuyrukçuluğu, şablonculuğu, halka yabancılaşmayı "**miras**" bırakırken, çoğu sahip çıkabileceği bir tarihe sahip olamazken, Parti-Cephe, tüm bu konu ve alanlarda, Türkiye devriminin tarihini kanla yazmış, yeni geleneklerin yaratıcısı olmuştur.

Hayat tüm bu süreçlerin ve mücadeleye alanlarının hepsinde hep doğrulamıştır Parti-Cephe'yi. Onun yöntemleri, taktik ve politikaları, sürecin önünü açan, devrim mücadelesini geliştiren olmuştur. Belli başlı açılardan THKP-C'den bugüne ne söyleyip ne yapıldığına ve ne sonuçlar alındığına daha yakından baktığımızda hayatın neden ve nasıl hep Parti-Cephe'yi doğruladığını da görmüş oluruz.

TEORİ VE PRATİK

71'in bir kopuş olması, onun mirası kuşkusuz silahlı mücadelede somutlanır. Ancak özellikle THKP-C nezdinde bu silahlı çıkışın arkasında güçlü bir ideolojik mücadele, sağlam bir teorik zemin vardır. O'nu '70 koşullarında "**Silahlı Devrim Cephesi**"ni oluşturdukları diğer hareketlerden ayıran en önemli yanlardan biri budur.

Denilebilir ki, bu ideolojik mücadeleyle Türkiye solunda teori, ilk kez pratik için, savaşı geliştirmek için yapılır hale gelmiş, Türkiye solunda 20-30 yıllık hareketlerin hâla yakınına bile ulaşamadığı teorik olgunluğa o zaman ulaşılmıştır.

"İşte biz bu hava içinde, biraz da bu havanın etkisinde kalarak doğru çizgiyi, ayaklarımız bu bataklıkta olduğu için ağır ağır

yürüyerek bulduk. Aynı yavaşlıkla da pratiğe geçtik. (Teoriyi devrim yapmak için okuduk, öğrendik. Ancak bu ulema olduk anlamında yorumlanmamalıdır. Biz sosyalizmin öğrencileriyiz. Ve bu öğrencilik hayatımız boyunca

Bolca kullanılan devrim, sosyalizm kelimelerine rağmen solun dili hala devrimci değil, aydınca, entelcedir. Türkiye Solunda devrimci bir dil Parti-Cephe çizgisinde geliştirilmiştir. Bu gelişim halkın devrimcileşmesi ve devrimin halklaştırılmasına paralel olarak hala da süren bir gelişimdir.

devam edecektir.)

Kurtuluş'un birinci sayısında ... bundan böyle yazılacak olan teorik yazıların kısa, öz ve açık yazılar olacağını ve teorik değerlendirmelerin masa başında değil de, pratikten çıkan zengin deney ve tecrübelerin, Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda yörgünlüğünü belirtmiştik..." (Bütün Yazılar, s.309)

Teoriyle pratiği birleştirmenin doğal sonucu dilin de buna uygun hale getirilmesidir.

"Dilimiz, terminolojimiz ve tahlillerimiz genel olarak dünya devrimci pratiğinin, özel olarak da pratiğimizin ürünü olmalıdır."

Bütün teorik, ideolojik mücadelenin alıntılarla sürdürüldüğü, sıradan işçinin, öğrencinin ancak "ne diyor bunlar" diye kullanılan kav-

ramları anlamadan dinlemek zorunda kaldığı bir ortamda dilin, terminolojinin "pratiğimizin ürünü" olması gerektiğinin, teoride kısalık- açıklık gerektiğinin belirtilmesi, aydın-entel solculuğunun aşılarak devrimcileşmenin, halk için devrimciliğin hakim olmasının sonucudur. Bu da o günkü kopuşun önemli bir yanıdır. Oportünizm ve reformizm hâlâ 30 yıl sonra o gün aşılan yerdedirler. 30 yıl sonra hala "**DHKP-C'nin üslubunun halkçılığını, kabalığını**" tartışıp bundan rahatsız olmaktadırlar. Bolca kullanılan devrim, sosyalizm kelimelerine rağmen solun dili hala devrimci değil, aydınca, entelcedir. Türkiye Solunda **devrimci bir dil** Parti-Cephe çizgisinde geliştirilmiştir. Bu gelişim halkın devrimcileşmesi ve devrimin halklaştırılmasına paralel olarak hala da süren bir gelişimdir. Peki teori ve pratiğin böyle biçimlenmesinin, dilin bu şeklinin ne önemi vardır? **Bunlar böyle olduğu için**; Parti-Cephe hiç bir zaman nüans bile denemeyecek teorik farklılıklar üzerine fırtına koparan, ülke gündemini, halkın sorunlarını ele almayıp ancak akademik tartışmalar yürüten, enerjisini masa başı teorisyenliğe harcayan bir siyaset olmamış; teoriyle pratiği arasına hiçbir zaman uçurumlar girmemiş; teoride söylediğini yapma kararlılığını taşımış; Parti-Cephe'liler hiç bir dönemde halkla anlaşmakta güçlük çekmemiş, Parti-Cephe'nin söyledikleri halka yabancı gelmemiştir. Bunlar ise kuşkusuz ki bir siyasi hareketin varlığında, gelişmesinde çok önemli noktalar.

SİLAH VE DEVRİM

Bugün barışçıl, uzlaşmacı bir çizgide yürüyen ama silahlı bir örgütlenmeye de sahip olan

Zapatistalar gibi örneklerle birlikte silahlı bir reformizmin de olabileceği daha net görülüp, daha çok ifade edilmeye başlanmıştır. Bu Mahir'de daha baştan itibaren açıktır:

"Bilindiği gibi, gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir.

Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir.

Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani, politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına politikleşmiş askeri savaş stratejisi denir..." (Bütün Yazılar, s. 310)

Gerilla eşittir devrimcilik değildir. Gerilla, devrimi mümkün kılabilen tek güç, tek yöntemdir. Ancak gerçekleşecek devrimin niteliğini belirleyecek olan gerillanın siyasi önderliğidir.

Türkiye'nin 70'lerden bugüne 30 yılının bu anlamda kanıtladığı iki gerçek vardır:

Birincisi, devrimin ancak gerilla savaşı temelinde geliştire-

lebileceğidir. İkincisi, gerillanın ancak devrimci bir önderlikle halklar için gerçek bir kurtuluşu sağlayabileceğidir. 30 yılda her ikisinin de kanıtı vardır. Oportünizm ve revizyonizm, '72 yenilgisini silahlı mücadelenin yenilgisi olarak görmek, göstermek istemişlerdir. Ne var ki, 77-80 döneminin mücadelesi bunun tersini kanıtlamıştır. Tüm reformistler, revizyonistler, giderek etkisizleşirken, silahlı mücadele öne çıkmış, kitleselleşme de silahlı mücadele savunucularının saflarında gerçekleşmiştir. '80 sonrası dönem, bunu bir başka mevziden kanıtlamıştır. Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi ve 90'lardan itibaren devrimci hareketin geliştirdiği silahlı mücadele ve

Silahlara devrimci bir politikanın kumanda etmediği durumda, ya silahın politikaya kumanda ettiği bir fokoculuk, ya da silahın nihai hedeflere yönelemediği uzlaşmacı bir gerillacılık ortaya çıkar. '80 öncesinin fokocu sol sapma Cephecilerinden '80 sonrasında ulusalcılarına kadar hepsinin pratiğinin kanıtladığı budur. Silah ve politika arasındaki ilişkinin doğru kurulamamasının diğer bir sonucu da silahtan vebadan kaçır gibi kaçır uzlaşmacı, teslimiyetçi reformizmdir.

yarattığı sonuçlar, bu tartışmaya bir başka biçimde son vermişlerdir. Kürdistan somutu iki açıdan da kanıtlayıcıdır; halk kurtuluş savaşının gerilla savaşıyla geliştirilebileceği de, devrimci bir halk iktidarı için gerillaya ulusalcı değil devrimci bir siyasetin önderlik etmesi gerektiği de görülmüştür.

Sonuçta dağlarda ya da kentlerde gelişen silahlı savaş, sol üzerinde de çok yönlü etkilerde bulunmuştur. Bir yanda derin bir sağcılığa, tasfiyecilik yaşanırken, devrimde şu veya bu biçimde iddialı olmak isteyen herkesin silahlı mücadeleyi şurasından burasından eklektik bir biçimde de olsa savunmaya, hatta kimilerinin taklitçiliği aşamayan bir biçimde de olsa tekil eylemler halinde uygulamaya başlaması bunun kanıtıdır. Ancak bunlar da stratejik-taktik bir bütünlüğe kavuşmadığı sürece silahlı reformizmin yeni bir türü olmaktan ileriye geçememektedirler.

Silahlara devrimci bir politikanın kumanda etmediği durumda, ya silahın politikaya kumanda ettiği bir fokoculuk, ya da silahın nihai hedeflere yönelemediği uzlaşmacı bir gerillacılık ortaya çıkar. '80 öncesinin fokocu sol sapma Cephecilerinden '80 sonrasında ulusalcılarına kadar hepsinin pratiğinin kanıtladığı budur. Silah ve politika arasındaki ilişkinin doğru kurulamamasının diğer bir sonucu da silahtan vebadan kaçır gibi kaçır uzlaşmacı, teslimiyetçi reformizmdir. THKP-C henüz bunların görülmediği, yaşanmadığı bir süreçte tüm bu sapmalara dikkat çekerek, bunlara karşı ideolojik kavga vererek silah ve politika arasındaki ilişkiyi devrimci bir tarzda kurmuş, bu devrimci tarz, Parti-Cephe çizgisini, Devrimci Sol ve DHKP-C pratiğinde de her türlü legalizmden, fokoculuktan uzak tutmayı sağlamıştır.

ZAMAN VE MEKAN

Mahir'in teorik literatüründe bu iki kavram sık kullanılır ve büyük önem taşır. Gelenek Parti-Cephe'nin tüm sürecinde sürer. Şöyle der Mahir;

"Marksizm sürekli olarak hayatın yeni gerçekleri karşısında derinleşip, zenginleşen, kendi kendini aşan bir doktrindir. Marksizmde esas olan lafızlar değil, muhtevadır. Marksizmde değişmeyen tek şey Lenin'in deyişiyle, onun yaşayan ruhu diyalektik metottur. Diyalektiğin en elemanter iki unsuru olan zaman ve mekan kavramları dikkate alınmazsa, Marks ve Engels'e göre Lenin'in, Lenin ve Stalin'e göre Mao Tse Tung'un ve Mao'ya göre de emperyalizmin üçüncü bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcilerinin revizyonizminden bahsetmek mümkündür." (Bütün Yazılar, s.313)

Gerçekten de Lenin'in söyledikleri Marx, Engels'te, Mao'nun söyledikleri Lenin'de, Che'nin söyledikleri de Mao'da yoktur. Ama hepsi Marksizm-Leninizm çizgisindedir. Bizim **Devrimci Sol** olarak,

DHKP-C olarak söylediklerimizin bir kısmı da Mahir'de yoktur. Ama bu ne Mahir'in eksikliğinden, ne de bizim Mahir'den uzaklaşmamızdan dolaydır. Bu "**fark**"lılıkların açıklaması "**Zaman ve Mekan**"dadır.

Mahir'in Marksizm-Leninizm açısından belirttiği gibi, THKP-C'nin teorisinde de kuşkusuz esas olan lafızlar değil, muhtevaydı. THKP-C'nin stratejisi "**donmuş**" bir biçimde

Gerçekten de Lenin'in söyledikleri Marx, Engels'te, Mao'nun söyledikleri Lenin'de, Che'nin söyledikleri de Mao'da yoktur. Ama hepsi Marksizm-Leninizm çizgisindedir. Bizim Devrimci Sol olarak, DHKP-C olarak söylediklerimizin bir kısmı da Mahir'de yoktur. Ama bu ne Mahir'in eksikliğinden, ne de bizim Mahir'den uzaklaşmamızdan dolaydır.

ele alındığında, Mahir'i savunmak "**kelime kelime**" Mahir'in söylediklerini tekrar etmekle özdeşleştirildiğinde, tüm teorik üretkenlik ölüp, sonuçta da ortaya çıka çıka THKP-C'nin pratiğinin bir karikatürü çıkacaktı. '74 sonrası örgütlenen THKP-C'nin sol yorumcularının başına gelen buydu. Dolayısıyla teorik olarak yaşadığı süreçleri çözümleyemeyen, politika, taktik adına hiç bir üretkenliğe sahip olmayan ve THKP-C pratiğini taklit etmeye çalışan bir karikatürün zorlu koşullarda bir dayanma şansı da

olamazdı. Bu sapmaların hepsi '80 sonrasında tasfiye oldular.

Tabii zaman ve mekan konusundaki sapmanın bir de öteki ucu vardı.

Sol sapma, ne zamanın, ne mekânın ayırında değildi. O '70'den sonra hiç bir şeyin değişmediğini düşünüyordu.

Sağ sapma da unutmuştu zamanı ve mekânı. 70'in, 71'in koşullarını unutup, kendi bulunduğu zamandan THKP-C'yi değerlendiriyor, ve bu zamandan, mekandan kopuk değerlendirme onu kaçınılmaz olarak THKP-C'yi inkara götürüyordu. Marksizm-Leninizmi zaman-mekan ilişkisi içinde, başka deyişle "**somut durumların somut tahlili**" olarak kavrayan Parti-Cephe çizgisi ise, sürekli bir politik üretkenlik içinde olmuş, her dönemde karşısına çıkan sorunlara çözümler üretmiş, mücadelelenin çok çeşitli biçimleri ve alanları arasındaki ilişkiyi değişen koşullara göre yeniden kurmayı başarmıştı.

EMPERYALİZM VE DEVRİMCİLİK

Hatırlanacaktır, Sovyetler Birliği'nde kapitalist restorasyonun hızla sürdüğü süreçte, burjuva medya gelişmeleri verirken sık sık "**muhafazakarlar, tutucular**" ve "**yenilikçiler, ilerici**" kavramlarını kullanıyordu. Eksiği gediğiyle sosyalizmi savunanlar muhafazakar, tutucu diye niteleniyordu, karşı-devrimciler, kapitalist restorasyoncular ise yenilikçi, ilerici olmuşlardı. Romanya'da karşı-devrimciler devrimci, sosyalistler ise muhafazakarlar diye nitelendiriliyordu. Kısacası, her şey başaşağı dönmüştü. Peki bu yalnızca kitleleri o gün, o an için aldatmak amacıyla başvuru-

basit bir haber oyunu muydu? Ne yazık ki hayır. Bu emperyalist ideolojik bombardımanın bilinçli, sistemli olarak yaratmaya çalıştığı bir kavram karmaşasıydı. İdeolojik nitelendirmelerin bir kaos içinde belirsizleştirilmesi idi. Ve yine ne yazık ki, bu bombardıman, emperyalistlerin, burjuvazinin umduğunun da çok ötesinde, sadece sıradan, geri, bilinçsiz kitleler üzerinde değil, çok aydın, çok bilmiş, çok okumuş çeşitli sol kesimler üzerinde de etkili oldu.

Etkinin ilk açık yansıması o günkü gelişmeleri değerlendirmekte ortaya çıkıyordu; Sosyalist, komünist sıfatlarını taşıyanlar, büyük teorisyenler havalarında hergün dünyayı, ülkeyi “tahlil” ettiğini, en doğruyu da kendisinin söylediğini ileri sürenler, emperyalizmin ortaya yaydığı bilgi ve haberleri en ufak bir bilimsel kuşkuçuluk bile göstermeden olduğu gibi doğru kabul ediyor, ve emperyalizmin “devrimci”, “halk ayaklanması” dediğine o da öyle diyordu.

Ancak bu bombardımanın etkisi, o günlerle de sınırlı kalmadı. Uzun uzun tahlile gerek yok sanırız. Yalnızca bir kaç örnek yetecek. Mesela şu son bir iki yıl içinde Türkiye’de sol adına, devrimcilik, yurtseverlik adına, TÜSİAD, MGK, Sabancı,

kimler ilerici, yenilikçi ilan edilmedi ki? Emperyalizm yeniden tanımlandı adeta. Avrupa emperyalizminin demokrathlığı, ABD’nin insan hakları savunuculuğu keşfedildi. Irak’a bombalar yağdıran emperyalizm “uluslararası hukukun, bağımsızlığın savunucusu” olurken, emperyalizme karşı çıkanlar, “Saddam diktatörlüğünün temsilcisi” ilan edildi.

Emperyalizme ilişkin bu keşifler yeni değil aslında. Emperyalizme karşı savaşmak istemeyenler, devrim diye bir derdi olmayıp “devrim” tabelasından da vazgeçmeyenler, her dönemde emperyalizme karşı savaşmama gerekçesi olacak bir şeyler buldular, ürettiller.

70’lerin başında da vardı bunlar.

**12 Eylül cuntasının
"sivilleştiği" 1983'te
açık faşizmin
kurumlaştırılmış
olduğunun tespiti
yapıp, sonraki sürecin
gelişimini açık bir
biçimde ortaya koyan
yine Parti-Cephe'dir,
Devrimci Sol'dur. Bu
tespit, solun önemli bir
kısımının demokrasicilik
beklentileri içinde
olduğu bir sırada
yapılmıştır... Devrimci
Sol'un bunu doğru
tesbit edebilmesini
mümkün kılan ise,
Parti-Cephe'nin faşizm
konusundaki netliği ve
faşizm-devrim
arasındaki ilişkinin
doğru kavranışdır.**

Mahir, o zaman emperyalizmin konumunu şöyle tahlil ediyordu:

“Amerikan emperyalizmi, II. Yeniden paylaşım savaşından en az yıpranmış ve en çok karlar sağlamış emperyalist ülke olarak çıktı. Geçmiş dönemlerle kıyaslanmayacak seviyede yaptığı sermaye ihraç ve transferleri ile öteki emperyalist-kapitalist (ülkeleri) hegemonyası altına aldı. Halk savaşlarına ve de sosyalist bloka karşı, emperyalist blokun jandarmalığını üstlendi. Dünya kapitalist blokunun, bu dönemde, Amerikan İmparatorluğuna dönüştüğünü söylemek herhalde yanlış olmayacaktır. (Kapitalist dünya üretiminin 2/5’ini USA yapmaktadır...)” (Bütün Yazılar, s.325)

Ve o zaman, Mahir’in bağımsızlık için emperyalizme karşı savaş sonucunu çıkardığı bu olgulardan başka sonuçlar çıkaranlar vardı:

“Dünya sosyalist blokunun gelişmesinin yanında, emperyalizm, özellikle Yankee emperyalizmi, bilimsel teknik ve keşifleri kullanarak, üretimi belli ölçülerde arttırarak, nükleer vurucu kuvvetleri ile – dünya sosyalist bloku da bu güçlere sahiptir – dünyayı yok edecek bir seviyeye gelmiştir. (...)”

Uluslararası revizyonizm, buradan hareket ederek emperyalizmin özünün değiştiğini, bu yüzden de Leninizmin evrensel tezlerinden birisi olan “şiddete dayanan devrim” tezinin geçersiz olduğunu iddia etmektedir.”

Cevap veriyordu Mahir bunlara: *“Oysa değişen öz değil biçimdir. Emperyalizm bir sistem olarak çökene kadar da Leninizmin evrensel tezleri geçerliliğini muhafaza edecektir.”* (Bütün Yazılar, s.326)

Sonra şöyle devam ediyordu:

“... bu dönemin karakteristik niteliklerine bakarak, Leniniz-

min... evrensel tezlerinin geçerliliğini yitirdiğini iddia ederek, barışçıl, pasifist devrim teorileri ortaya atmaktadırlar.

Oysa emperyalizmin özü değişmemiştir. Değişen emperyalistler arası ilişki ve istismar biçimidir..." (Bütün Yazılar, s.336)

Emperyalizme ilişkin gerçekler bunlardı. Bu gerçeklerin gereği ise halkların emperyalizme karşı savaşıydı. Bu, stratejik önemde, devrimin muhtevasını belirleyen bir savaştı. THKP-C hedeflenen devrimi bu yüzden "Anti-emperyalist, anti-oligarşik" bir devrim olarak tanımlayıp bu doğrultuda savaşırken, başka şeyler yapan başkaları da vardı elbette:

"Bu tarihsel durumun bu leninist çalışma biçimini temel alan devrimci hareketler, bugün dünyanın kırık bölgelerinde halklarının kurtuluş destanını yazmaktadırlar. Pasifistler ise, gerek dünyada, gerekse de ülkemizde, emperyalizmin ve oligarşinin soldaki uzantısı bir avuç gurup olarak, emperyalizme karşı kanla ateşle kurtuluş destanları yazanlara karşı, söz düellosu yapmaktadırlar..." (Bütün Yazılar, s.338)

Durum '70 sonrasında da, bugün de farklı değildir.

'72 yenilgisinden sonra emperyalizmin ve Süleyman Demirel'in "ilericiliğini" keşfedenler çıkar; hainler, döneklerdir bunlar. Bu keşifleri genellikle mahkeme için hazırladıkları savunmalarda yaparlar. Esasında sorun, bir teorik tahlil, çözümleme yapmak falan da değil, oligarşinin affına mazhar olmaktır... Yıllar sonra 12 Eylül mahkemelerinde bazıları, kendilerinin devlete değil, MHP'ye karşı olduklarını, bunun için örgütlenip "mücadele ettiklerini" söyleyerek, devleti "tarafsız" ilan ederler... Aynı çizgidir

esasında... Ve yıllar sonra tekellere karşı açık tavır almayıp, tekellerin egemenliğindeki bir düzende yaşamayı kabul edenler, TÜSİAD'ın, Sabancı'ların ilericiliğini keşfederler... Çizgi aynı çizgidir. Biçimler, kişiler, konumlar, hatta bu tesbitlerin gerekçeleri birbirinden çok farklıdır.

**"Şube örgüt"
geleneğinin en sadık
izleyicisi durumundaki
TKP geleneğinin etkin
olduğu, legal TİP'in de
kendini SBKP'ye kabul
ettirme amacından hiç
vazgeçmediği bir
ortamda devrimciliği
öğrenip, önderliğe talip
olan Parti-Cepheliler, bu
yolu izlemeyi akıllarının
ucundan bile
geçirmediler. Ne devrim
stratejisinde taklitçi
oldular, ne de şu ya da
bu ülkenin KP'sinin
desteğini almak için
örgütsel
bağımsızlıklarını ortaya
koydular.**

Ama hepsinin özünde emperyalizme ve tekellere karşı savaşmama vardır.

FAŞİZM VE DEVRİM

Sosyo-ekonomik yapının ve siyasal rejimin doğru tahlil edilmesi, devrim mücadelesine hem stratejik, hem de taktik anlamda doğru yön verebilmenin olmazsa olmaz koşuludur. "Sosyo-ekonomik yapı" tartışmaları denilebilir ki, yine Parti-

Cephe'nin ideolojik mücadelesi sonucu pratikle, devrimle ilişkilendirilmiş, o güne kadar "Asya Tipi Üretim Biçimi mi, Yarı-Feodal mi?" ekseninde yürüyen akademik tartışma, devrim stratejisine yön verecek bir tartışmaya dönüştürülmüştür. THKO'da, sistemin belli kurumları özel olarak incelenirken, genelde ayrıntılı tahliller yoktur zaten, Kaypakkaya'da ise daha çok adeta devrim stratejisinden sosyo-ekonomik yapıya giden, Çin halk savaşını ülkeye aynen kopya etmenin sonucu olarak, ona uygun bir sosyo-ekonomik yapı tarifi görülür.

THKP-C, kapitalizmin yukarıdan aşağıya geliştirilip hakim üretim tarzı haline gelmiş olması, oligarşik ittifak, milli kriz, sömürge tipi faşizm, açık-gizli faşizm, Filipin tipi demokrasi tespit ve tanımlarıyla mevcut yapıyı çözümlemiş, mücadele çizgisini bunun üzerine temellendirmiştir. Mevcut siyasal yapının burjuva demokrasisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Sömürge tipi faşizm, oligarşinin iktidarını sürdürüş biçimidir ve faşizm bir devrim sorunudur. Bunların sonucunda 12 Mart'la birlikte ülkedeki siyasal rejimin aldığı biçimi şöyle tanımlar:

"... Ülkemizdeki askeri diktatörlük, Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki işgalinin aldığı son biçimdir. Bu, temsili demokrasinin rafa kaldırılması, düzen partilerinin rolünün asgariye indirilmesi demektir. Artık Türk Ordusu, oligarşinin halkımıza karşı yürüttüğü baskı politikasının açık ve doğrudan bir aleti olmuştur." (Bütün Yazılar, s.359)

"Bütün bunların anlamı, kaba deyişle, ülkemizin Latin Amerika ülkelerinden farksız bir ülke haline gelmesidir.

Artık 1961-70 döneminin sınırlı

demokratik ortamı tarihe karışmış, nisbi denge bozulmuştur. Emperyalist işgalin ve istismarın Türk Ordusu aracılığıyla sürdürüldüğü, ekonomik ve demokratik amaçlı her çeşit kıpırdanmanın terörle susturulduğu bir ülke haline gelmiştir Türkiye.” (Bütün Yazılar, s.362)

74 sonrası, Mahir’in açık-gizli faşizm tesbitlerinde tanımladığı gibi yaşanır. Sivil faşist terörün niteliği, devletle ilişkisi konusunda solda pek çok yanılgılar yaşanırken, Cephe’liler daha baştan sivil faşist hareketi yeni-sömürgecilik ilişkileri içindeki doğru yerine oturttuklar hem teoride, hem pratikte doğru tutum geliştirebilirler. Ne TKP’nin **“Faşizm tirmanıyor”** tesbiti, ne de oportünistlerin **“Komprador patron ağa devleti”**, **“Faşist diktatörlük”** tesbitleri mevcut koşulların açıklayıcısı olamaz ve bu tesbitlerin başına gelen ya kendi içinde iflasları, ya da hayatı açıklayamama karşısında **“zorunlu”** değişikliklerdir. Faşizm yok diyenler sivil sıkıyönetim, cunta karşısında şaşırıp kalır, faşist diktatörlük diyenler, yıllar sonra faşist diktatörlük altında legalizm savunuculuğu yaparlar.

12 Eylül cuntasının **“sivilleştiği”** 1983’te **açık faşizmin kurumlaştırılmış** olduğunun tespitini yapıp, sonraki sürecin gelişimini açık bir biçimde ortaya koyan yine Parti-Cephe’dir, Devrimci Sol’dur. Bu tespit, solun önemli bir kısmının demokrasibilik beklentileri içinde olduğu bir sırada yapılmıştır. 83’ten sonraki yıllar, mevcut düzenin bir cuntadan hiç aşağı kalır yanı olmadığını, açık faşist uygulamaların temel politikalara yön verdiğini gösterir. Hele bugünden bakıldığında bu son derece açıktır. Sıradan demokratlar, küçük-burjuvalar bile cuntanın devam ettiğini söyleyabili-

yor. Ama bu tesbit yapıldığında, sol farklı hava ve beklentiler içindeydi. Devrimci Sol’un bunu doğru tesbit edebilmesini mümkün kılan ise, Parti-Cephe’nin faşizm konusundaki netliği ve faşizm-devrim arasındaki ilişkinin doğru kavranışdır.

Bugün, Parti-Cephe çizgisinde aynı netlik, oportünist, reformist solda ise aynı kargaşa ve belirsizlik, aynı tutarsızlıklar devam etmektedir.

ENTERNASYONALİZM VE BAĞIMSIZLIK

Parti-Cephe’liler revizyonizm ve oportünizm tarafından uzun yıllar **“ortayolculukla”** eleştirilmiştir. Parti-Cephe’liler ortayolcu’ydu, çünkü, ne SBKP’nin, ne ÇKP’nin, ne de AEP’in izleyicisi değillerdi. Dolayısıyla ülke içinde solu bölüp parçalayan, sol içi şiddetin en önemli kaynağını oluşturan Maocu bozkurt, sosyal faşist saflaşmasında da

THKP-C düşüncesini devrimci bir temelde savunup izleyenler ortadaydı, vardı, hem de solun, halk muhalefetine yolunu açan bir önderliği üstlenerek geliştirenlerdi. Olmayanlar, iflas edip tasfiye olanlar, sağ ve sol sapmaydı. Bu ise THKP-C çizgisinin devrimci yorumunun doğruluğunun kanıtlanmasından başka bir şey değildi.

taraf değillerdi. Hal böyle olunca da oportünistler, revizyonistler basıyorlardı damgayı: **“Ortayolcu”!**

Onların enternasyonalizmden anladıkları, şu ya da bu ülke KP’sine bağlanmaktı. Hepsi bu anlamda gerçekten de haddinden fazla enternasyonalistler! Öyle ki çoğu adeta bir **“şube”** örgüt durumundaydılar.

“Şube örgüt” geleneğinin en sadık izleyicisi durumundaki TKP geleneğinin etkin olduğu, legal TIP’in de kendini SBKP’ye kabul ettirme amacından hiç vazgeçmediği bir ortamda devrimciliği öğrenip, önderliğe talip olan Parti-Cephe’liler, bu yolu izlemeyi akıllarının ucundan bile geçirmedi. Ne devrim stratejisinde taklitçi oldular, ne de şu ya da bu ülkenin KP’sinin desteğini almak için örgütsel bağımsızlıklarını ortaya koydular.

Bu çizgi Devrimci Sol’un, DHKP-C’nin çizgisidir. Türkiye solu tam da bu noktada korkunç bir iflası yaşamıştır. Kendilerinin kiblesi saydıkları partilerin iflasları, olduğu gibi onlara da yansımış, üstüne toz kondurmadıkları partilerin ve ülkelerin yaşadığı geriye dönüşler, onların sırtında kambur olmuştur. Bugün hemen hiç bir siyasi hareketin muhasebesini yapmaya bile yanaşmadığı bir konudur bu. Şu anda pek çoğu **“ortayolcu”** durumundadır. Ama bu geçmiş çizgilerinin yanlışlığını görmelerinin bir sonucu değildir; çünkü kendilerine kible yapabilecekleri bir yer yoktur. Ama kibleci mantık büyük ölçüde durmakta, adeta yeni kibleler aramaktadır.

THKP-C çizgisinin bu noktadaki doğruluğu da artık açıktan ya da dolaylı herkes tarafından kabul edilmektedir. Enternasyonalizmi örgütsel iradelerini başka ülkelerin KP’lerine teslim etmek olarak anlayanlar, bu şekillenişin kendilerini nasıl bu ülke ve halk gerçeğinden de

kopardığını görmek zorunda kalmışlardır. THKP-C çizgisinin ülke ve halk gerçeğiyle 30 yıldır içiçe olmasının, halkından hiç bir zaman kopmamasının temelinde yatan devrimci çizgi, gerçekte bugün tüm siyasetlerin gıpta duyduğu bir çizgi durumundadır.

PARTİ-CEPHE’NİN SAĞ VE SOL SAPMA SAVUNUCULARININ İFLASI VE TASFİYESİ, HAYATIN THKP-C ÇİZGİSİNİ DOĞRULAMASIDIR

74’lerden itibaren pek çok grup THKP-C’yi savunma iddiasıyla ortaya çıktı. 80’e geldiğinde böyle 10’u aşkın grup vardı. Ancak bunları üç grupta ele almak mümkündü. Sağ ve sol sapmalar ve devrimci çizgi. Sağ sapmanın karakteristik özelliği **THKP-C inkarcılığı**, sol sapmanınki ise **THKP-C taklitçiliği** idi.

Bugün bunların hemen hiçbiri ortada yoktur. THKP-C’yi eski sol yorumlarıyla savunup uygulama iddiasındakilerin bir varlığı, o sol çizgiyi bile uygulayacak bir yapıları, kısacası siyaset anlamında sözü edilir bir durumları yok. Varlığını bir biçimde sürdüren DY çevresi gibilerin ise THKP-C savunuculuğuyla ilgisi yok. Peki bu on’dan fazla Parti-Cephe’ci grubun cunta karşısında ne örgütsel, ne ideolojik olarak tutunamayıp yokolmaları neyin kanıtıdır? Tüm reformistler, oportünistler 12 Eylül’ü izleyen yıllarda, ortam birazcık rahatlayınca, daha doğrusu devrimcilerin radikal, militan mücadeleleriyle belli mevziler kazanılıp kimileri için de yazma-çizme koşulları ortaya çıktığında, bunca THKP-C savunucusu grubun tasfiye olmuş

olmasını *-üstelik kendi durumları da farklı olmamasına rağmen-* hemen THKP-C teorisinin, stratejisinin iflası olarak değerlendirmeye başladılar. Kendilerine silahlı mücadeleden olabildiği kadar uzak yeni bir yol çizeceklerdi ya, işte bu noktada THKP-C düşüncesi ve pratiğinin iflası kendileri için ne

Aşmak nedir? Aşmak, bilimsel literatürde, bir şeyi geliştirerek, zenginleştirerek yaşatmaktır. Peki DY’nin yaşattığı nedir, ona bakalım. DY’nin yaşattığı ÖDP’de ete kemiğe bürünmüştür. ÖDP’ninse THKP-C’yle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur ve kurulamaz. O halde, onların “aşma” dedikleri, kopkoyu bir inkardan başka bir şey değildi. Ne yazık, tarih biraz da böyle yazılıyor işte... THKP-C’yi inkar, devrim üzerindeki iddiayı kaybetmek demektir. Nitekim bugünkü yerleri böyle bir iddiadan fersah fersah uzaktır.

bulunmaz bir hazine olurdu. Ama yanılıyorlardı, durum onların düşündüğünün tam tersiydi. THKP-C düşüncesini devrimci bir temelde savunup izleyenler ortadaydı, vardı, hem de solun, halk muhalefetine yolunu açan bir önderliği üstlenerek gelişıyorlardı. **Olmayanlar, iflas edip tasfiye olanlar, sağ ve sol**

sapmaydı. Bu ise THKP-C çizgisinin devrimci yorumunun doğruluğunun kanıtlanmasından başka bir şey değildi.

İnkarcılar, o yıllara kadar THKP-C’yi inkar ettiklerini zinhar kabul etmemişlerdi. Çünkü tabanları THKP-C sempatizanlarından oluşuyordu, bu yüzden tasfiyecilik örtülü bir biçimde yürütülecekti. **“Aşmak”** bu tür tasfiyeciliğin tılsımlı kelimelerinden biriydi. Onlar THKP-C’yi inkar etmiyor, “aşıyorlar”dı. *“Devrimci Yol, THKP-C’yi asla inkar etmedi, onu savundu ama, aynen tekrar etmedi. Ben bugün kendi hareketim açısından ana hatlarıyla olumlu yaşanmış bir geçmişten söz ediyorum. Ama bugün onun aynen tekrar edilmeyerek aşılmasının zorunlu olduğunu da belirtmek istiyorum.”* (T. Akçam, Y. Gündem, s.62)

Bir çizgi zaten kendini yenileyebilecek, dönüştürebilecek, yeni sorulara yeni çözümler bulabilecek bir dinamizme sahipse onun inkarı, aşılması gerekmeyecektir. Çizginin kendi dinamikleri ve mantığı içinde yeni şeyler söylendiğinde de onun adı “aşma” değil, yenilenme, gelişmesini sürdürme olacaktır.

Aşmak nedir? Aşmak, bilimsel literatürde, bir şeyi geliştirerek, zenginleştirerek yaşatmaktır. Peki DY’nin yaşattığı nedir, ona bakalım. DY’nin yaşattığı ÖDP’de ete kemiğe bürünmüştür. ÖDP’ninse THKP-C’yle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur ve kurulamaz. O halde, onların “aşma” dedikleri, kopkoyu bir inkardan başka bir şey değildi. Ne yazık, tarih biraz da böyle yazılıyor işte. Dün, 80 öncesi, DY’yi Parti-Cephe çizgisini inkar etmekle suçluyorduk, hayır diyorlardı, yemin billah edip THKP-C’yi inkar etmek gibi bir düşüncelerinin olmadığını söylüyorlardı. Şimdi bu “yalan” tüm

çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. Şimdi birilerinin onlara çıkıp, “siz dün i n k a r

eleştirisi karşısında ‘evet, inkar ediyoruz, doğru bulmuyoruz’ deme dürüstlüğü göstermediniz, niye o zaman kitlelere yalan söylediniz?” diye sorması gerekmiyor mu? Evet, bu soru kuşkusuz herşeyden önce DY tabanının soracağı sorudur. Ama biliyoruz ki bu soru sorulmayacaktır. Çünkü tasfiye süreci tamamlanmıştır. Ama biz soruyoruz işte. Ne cevap verecekleri önemli değil. Tarih onları mahkum etmiştir zaten.

THKP-C’yi inkar, devrim üzerindeki iddiayı kaybetmek demektir. Nitekim bugünkü yerleri böyle bir iddiadan fersah fersah uzaktır.

Bu süreç öyle görülmeyecek bir süreç falan değildi zaten. Tasfiyeci olduklarını, bu yolun onları inkara götürdüğünü, biz yıllardır söylüyorduk. Ama 12 Eylül sonrasında bunu gören yalnızca biz de değildik tabii. İhbarcı burjuva milliyetçisi Saçak şöyle yazıyordu mesela:

“THKP-C kökeninden gelen akımların, akım olarak ilerleyebilme derecesi, bu teoriye uzaklıklarıyla doğru orantılı oluyor. Tersten söyleyecek olursak, Dev-Sol dünyadaki ve Türkiye’deki gelişmelerden çok kopuk. Hapishanelerde Dev-Yol gönül bağımlı sürdüren insanlar içinde, acıların olgunlaştırdığı, vicdanlı, kafaları giderek açılan pek çok kişi var (...) Buna karşılık Kurtuluşçuluk (KSD’liler kastediliyor-bn) geleneğinden

olanlar, ideolojik bakımdan daha canlılar; hayatla daha ilgililer; araştırıyor, tartışıyor, dünya ve Türkiye gerçeklerini daha iyi kavrama yönünde, yasal sosyalist mücadelenin gereğini kavrama yönünde adımlar atıyorlar. Kurtuluşçu diye adlandırılan ve yargılananlar, bir kitle, bir akım olarak ilerleyebiliyorlar. Çünkü şu sürekli işgal, sürekli faşizm, sürekli milli kriz teorisi artık onların yolunu tıkamıyor.” (Saçak, s.42, syf.25)

Karşı-devrimci Aydınlik’ın övgüleri ve eleştirileri, tersten, kimin doğru, kimin eğri yolda olduğunun açık bir göstergesiydi.

DHKP-C, THKP-C’NİN AÇTIĞI YOLDA DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜNÜ SÜRDÜRÜYOR. PARTİ-CEPHE’NİN YOLU KURTULUŞUN YOLUDUR

Parti-Cephe daha ortaya çıktığı andan itibaren **Türkiye Devriminin Yolu**’nu netleştirmiş olmanın tüm iddiasını taşıyordu. Bu iddia onlara açık bir iktidar perspektifi kazandırmıştı. Asla hayalci değillerdi, ama iddialı ve kararlıydılar.

“Şu anda iktidar mücadelesi yapan Partimiz, iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Biz, sadece halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için, gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla da döğüşüyoruz.” (THKP 1 No’lu Parti Bildirisi).

Oligarşi, bu iddia ve kararlılığa sahip THKP-C’nin üzerine tam bir imha politikasıyla yöneldi. Ve bu

politika 28 yıldır da hiç değişmedi. Kızıldere’den sonra da, Parti-Cephe çizgisindeki Devrimci

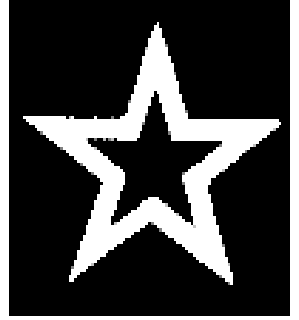
Sol ve DHKP-C, her dönem oligarşinin en büyük şiddetine maruz kalan siyasi hareket oldu. Büyük bedeller ödenmesine rağmen, Parti-Cephe ideolojik olarak bir adım dahi gerilemedi, her koşulda şu veya bu düzeyde savaşı sürdürdü.

Baştan bu yana ortaya koyduklarımız, oligarşinin bu açık imha politikalarına rağmen başarılıdır. Bu son derece önemlidir. Böyle bir varoluş, iktidar iddiasının, devrimdeki kararlılığın, politik, örgütsel üretkenliğin, ölümlerden yeniden doğmanın kanıtıdır.

Bugünkü Parti-Cephe kuşku yok ki, ideolojik olarak, örgütsel olarak daha yetkin bir Parti-Cephe’dir.

28 yıllık bir savaş tecrübesinin sahibidir. Ve Parti-Cephe çizgisinin, Parti-Cephe geleneğinin en önemli ayırdediciliklerinden biri olarak, bu çizgi **önderlik** sürekliliğini de sağlamış bir çizgidir. Parti-Cephe’nin 28 yıllık savaşını, birikimini temsil eden önderlik, bu çizginin hem güvencesi, hem de bu çizginin uygulanmasının önüne çıkarılan engellerin aşılmasında Parti-Cephe’nin yol göstericisidir.

En başta THKP-C mirasına sahip çıkılmış ve aşama aşama Türkiye devriminin tarihsel kopuşunu gerçekleştiren THKP-C yeniden örgütlenmiş, Mahir’lerin bu tarihsel kopuştaki misyonu DHKP-C önderliğince üstlenilmiş, tarihsel akış bu kesintisizlik içinde sürdürülmektedir. Bu kesintisizlik, devrimimizin, Anadolu ihtilalinin her şeye rağmen gelişmesini sürdürmesidir.

SAVAŞI GELİŞTİRMEK, KENDİ İŞİMİZİ EN İYİ ŞEKİLDE YAPMAKTIR

Savaş nasıl gelişecek? Stratejik açıdan, örgütsel gelişimimiz açısından, içinde bulunulan koşullar açısından, bu sorunun cevabı çeşitli biçimlerde verilebilir. Ancak savaşın en temel unsuru olan insan unsuru açısından belirttiğimizde, açık ki, savaşın gelişimi, binlerce, onbinlerce kadro, savaşçı ve taraftarın emeklerinin, fedakarlıklarının, kahramanlıklarının birbirine eklenmesiyle olacaktır.

Bir kadronun, savaşçının, ya da taraftarın bu savaş içindeki yeri, rolü nedir? Bu rol, onun yalnızca konumuyla, üstlendiği sorumluluklarla mı ölçülür? Böyle ölçüldüğünde çarpık düşünceler çıkar ortaya. “*Koskoca bir ülke, büyük bir savaş; devrim bir tek benim yaptığım ile ilerleyecek ya da yapmadığım ile gerileyecek değil ya!*” diye düşünülür örneğin. Bu düşünce, örgüt gerçeğinin yadsınmasıdır. Örgüt gerçeğini yadsıyan bir başka düşünce biçimi, savaşın gelişimini, hareketin gelişimini hep “*kendi dışından, başka yerlerden*” bekleyen ruh halidir.

Bu ruh hali, sürekli olarak sorunların çözümünü üstten, düşmana darbeler vurulmasını da silahlı birliklerden bekler. Kendisinin kişi ya da bulunduğu birim olarak bunda ne gibi olumlu veya olumsuz rol oynayabileceğini pek düşünmez, işin bu yanını önemsemez.

Örgüt bir bütündür; alanlar, birimler, hatta tek tek kişiler bu bütünün parçalarıdır ve bu parçalar **zincirleme olarak** birbirlerini etkilerler. Olumluluklar, olumsuzluklar, coşku, motivasyon veya moral bozukluğu, bunlar canlı bir örgüt

...stratejileri hayata geçiren, ete kemiğe büründüren kadrolar, savaşçılar, alanlar, birimlerdir. İşte böyle olduğu içindir ki, kendimizi geliştirmek savaşı geliştirmektir. Bulunduğumuz birim ya da konum ne olursa olsun üzerimize düşen görevleri yerine getirmek, savaşı geliştirmektir. Bulunduğumuz alanı, birimi geliştirmek, savaşı geliştirmektir. Her kadro, her alan ya da birim şöyle düşünülmelidir; ben durduğumda devrim de durur.

yaşamında adeta “**bulaşıcı**” dırlar. Kişiden kişiye, birimden birime şaşılacak kadar büyük bir hızla yayılırlar. Küçük aksaklıklar, herhangi bir işin bütününde bir ayrıntı gibi görünen bir parçanın eksik bırakılması, çoğu kez, bu zincirleme mekanizma içinde, o işi yapacak olanın hesaplayamayacağı kadar büyük aksaklıklara yolaçabilir, ve tabii işin niteliğine göre, bu aksaklıkların faturası tutsaklıklar, katliamlar da olabilir.

İşte bunlar dikkate alındığında, savaş nasıl gelişecek sorusu da stratejilerden çıkıp doğrudan bizim pratiğimizde cevaplanır hale gelir. Çünkü stratejiler de tek başlarına soyutlardı. Onları hayata geçiren, ete kemiğe büründüren kadrolar, savaşçılar, alanlar, birimler ve bunların yaptıkları işlerdir. İşte böyle olduğu içindir ki, **kendimizi geliştirmek savaşı geliştirmektir. Bulunduğumuz birim ya da konum ne olursa olsun, üzerimize düşen görevleri yerine getirmek, savaşı geliştirmektir. Bulunduğumuz alanı, birimi geliştirmek, savaşı geliştirmektir.** Her kadro, her alan ya da birim şöyle düşünülmelidir; **ben durduğumda devrim de durur.** Evet, devrim ve hareket hiç kimseye bağlı değildir. Devrim ve hareket herkese ve herşeye rağmen gelişimini sürdürür. Ancak bu, gerçeğin bir yanındır. Diğer yanında da dediğimiziz

gibi devrimin kaderini bizim yapacaklarımızla bütünleştiren gerçek vardır. Devrimin ve hareketin gelişimini hızlandırmak ya da yavaşlatmak sonuçta yine insan unsuruna yani bize bağlıdır.

İşte bu yan, bir devrimcinin **örgüt benim, hareket benim, savaş benim, devrim benim** diye düşüneceği noktadır. Devrimi ve savaşı geliştirmek, niyetlerle mümkün olabilecek bir şey değildir. Bunu sözde çok istiyor olabiliriz, ama yaptıklarımız buna denk düşmekte midir? Asıl sorun buradadır.

Kendi birimizde, alanımızda savaşı geliştirmenin hiç de soyut olmayan, açık belirtileri, göstergeleri vardır: Bunlardan en belirleyici olanı, **örgütleyici olmak ve sonuç almaktır**. Bu iki nokta, eğitim açısından da, meclisler, komiteler, askeri birimler oluşturma açısından da, eylem açısından da geçerlidir. Bunu yapmadığımız sürece, yani **örgütlemediğimiz** ve giriştiğimiz işlerden **sonuç almadığımız sürece**, alanımızda herhangi bir gelişmenin sağlanması, dolayısıyla savaşın geliştirilmesi mümkün değildir.

ÖRGÜTLEMEK, SONUÇ ALMAK

Halkımızın bir deyişi vardır; **boşa kürek çekmek**. Amaçsızca yapılan ya da amacı olup da amacına ulaşmayan işler için söylenmiştir. “Boşa kürek çeken” sürekli hareket halindedir. Görünürde bir emek harcıyordur. Boyuna kürek çekiyordur, ama sandalı ya kendi etrafında dönüyor, ya da hedefsiz bir yerlere gidiyordur. Çünkü gideceği net bir yer yoktur kafasında, ya da ona gideceği bir yer belirtilmiştir ama onun rotası gideceği yere doğru sabitlenmemiştir.

Herhangi bir işi, bir eylemi örgütlemek için çaba sarfetmeden, mevcut ve çıkabilecek eksik ve zaafları tespit edip, gidermek için önceden önlem almadan, meseleyi en ince ayrıntılarına kadar hesaplamadan, yerinde ve zamanında denetimleri yapmadan atılacak her adım sonuçsuzluğa mahkumdur.

Bu tarz doğal ki hiç bir yere varamaz.

Bir de kürek çekiyormuş gibi yapanlar vardır. Kürek çekecek kadar bile bir emek harcamaz onlar. Yasak savma kabilinden kürek çekme hareketleri yaparlar.

Bu tarz da doğal ki, hiç bir yere varamayacaktır.

Ve nihayet, sandala oturup küreğin başına bile geçme zahmetini göstermeden, yalnızca küreğin çekilmesi gerektiğini söyleyenler vardır. Onlar yalnız söyler, yalnız konuşurlar.

Elbette o da olduğu yerde duracaktır.

Şimdi bu kürek çekme biçimlerini, üzerimize düşen görevleri nasıl yeri-ne getirdiğimizle karşılaştıralım. Karşılaştırdığımızda göreceğiz ki, zaman zaman yukarıda tasvir edilen ve aslında ilk bakışta bir hayli garip, hatta saçma görünen davranışların içine düşebiliyoruz. Sonuç almadığımız her işte, böyle bir durum söz konusudur.

Herhangi bir işi, bir eylemi örgütlemek için çaba sarfetmeden,

mevcut ve çıkabilecek eksik ve zaafları tespit edip, gidermek için önceden önlem almadan, meseleyi en ince ayrıntılarına kadar hesaplamadan, yerinde ve zamanında denetimleri yapmadan atılacak her adım sonuçsuzluğa mahkumdur. Bazı insanlarımızda çok görülen bir özelliktir; işin **genel anlatımlarla** olacağı sanılır. Elbette bir devrimcinin görevi en küçük sorunu dahi eğitime dönüştürecek, kavratacak biçimde anlatmaktır. Ama eğer anlatımlar, eğitimler örgütlenmeye dönüşmüyorsa, sonuç almıyorsa, hepsi boşuna yapılmış, amaçsız şeylerdir. O, sonuç alan bir sorumlu ya da yönetici değil, sadece “**iyi anlatan**” biridir.

Eğitimi örgütlenmeye ve sonuç almaya dönüştürmek, çalışma tarzımızın vazgeçilmez kuralı ve hedefi olmak durumundadır. Bu bir eleştiri-özeleştirici toplantısı için de, bir eylemin örgütlenmesi için de, ya da herhangi bir başka iş için de geçerlidir.

Mesela dergi dağıtım konusu çarpıcı bir örnektir. Bazen dağıtım alanını genişletmek için özel bir çaba harcanır, zorlanır. Belli birimlerde belli bir başarı da elde edilir. Sonra ya o başarı geldiği noktada takılır kalır ya da ipin ucu yine koyulur ve dağıtımda düzensizlik çıktığı noktadan düşüş başlar. Şimdi düşünmek gerekir. Herhangi bir birimde faaliyet yürüten bir devrimci, kitleleri eğitmek, örgütlemek istiyorsa, kendini anlatmak istiyorsa dergisini en geniş kitleye, her sayıda artan ölçüde götürmek için neden gitmez? Orada bir çarpıklık vardır. Kitleler örgütlenmek istenmiyor, buna önem verilmiyor demektir. En basit, kolay görünen bu işi yapmayan devrimcinin kitleleri örgütleyip savaşa katması nasıl mümkün olabilir?

Mesela, bir eleştiri-özeleştirici

toplantısına ilişkin “*sonuç ne oldu?*” diye sorulduğunda, “*yoldaşlık ilişkilerini konuştuk, tartıştık*” denir. Oysa sonuca baktığımızda ortaya çıkan bir çok uyumsuzluk, bencilik, birbirinin ayağını kaydırma, dedikodu, verimsizlik sorgulanmamış, nedenleri bulunmamış, bu zaafların nasıl yok edileceği ortaya çıkarılmamış, yeni ilişkilerin nasıl inşa edileceği, nasıl denetleneceği ortaya konulmamıştır. Doğal ki, bu durumda konuşulanlar belki bir kaç gün etkisini gösterecek, sonra yine her şey eski haline dönecektir.

Bu eleştiri-özeleştiri çalışması saatlerce, hatta günlerce sürmüş olabilir, pek çok şey şu veya bu biçimde konuşulmuş olabilir. Ama işte o noktada bırakıldığında sonuçsuzluğa mahkumdur.

Burada yönetici devrime kilitlenmemiştir. Sonuç alıcı, iddialı ve ısrarcı değildir. Yürümeyen işler, sorunlar onun için yakıcı değildir. Peki ne yapmıştır? Açıkça yasak savmıştır. Konuştuk bitti! Böyle onlarca toplantı yaparız, yüzlerce saat zamanımızı harcarız, ama bir ilerleme sağlanmaz.

Başka bir örnek; herhangi bir alanda bir eylem veya kampanya örgütlenecektir. Yöneticinin altındaki insana-insanlara şöyle şöyle yapmalısınız, böyle bir eylem olacak demesi hiç bir şey ifade etmez. Yöneticinin yaptığı talimatı aktarmakla, anlatmakla sınırlı kalırsa, ardısıra o eylem ya gerçekleşmez ya da olumsuzluklarla noktalanır. Sonuç alıcı, ciddi bir yönetici o eylemi yapacak insanların niteliğini, olanaklarını, açmazlarını, herşeyini bilir; ve bunlara göre de, o eylemi organize edecek insanlarla bütün ayrıntıları bir harita üzerinde çalışır gibi konuşur, tartışır. Olanaksızlıkları nasıl aşacakları konusunda onlara somut olarak yol yöntem gösterir; sabırla

önce altındaki insanları dinler, neyi nasıl yapacaklarını öğrenir, önerilerini alır. Kapasitelerini gözönünde bulundurup, engelleri nasıl aşacaklarını bizzat belirtir. Kampanya ya da eylemden hangi sonuçlara ulaşmak istendiğini, hedeflerin ne olduğunu kavratır. Eğer bunlar yapılmazsa, “*aradım bulamadım*”, “*ha-ber gönderdim iletmemişler*”, “*neden katılım az oldu, bilmiyorum*” gibi cevaplar çokça duyulur.

Yöneticinin görevi bunlarla da sınırlı kalmaz; eğer mutlaka sonuç almak istiyorsa, adım adım **denetler**. Her aşamada olumluyu ve olumsuzluğu görür, yol gösterir, müdahalelerde bulunup büyük yanlışlıklar yapılmasını engeller, rotadan sapmalar varsa bunları düzeltir ve

Yöneticinin altındaki insana-insanlara şöyle söyle yapmalısınız, böyle bir eylem olacak demesi hiç bir şey ifade etmez. Yöneticinin yaptığı talimatı aktarmakla, anlatmakla sınırlı kalırsa, ardısıra o eylem ya gerçekleşmez ya da olumsuzluklarla noktalanır. Sonuç alıcı, ciddi bir yönetici o eylemi yapacak insanların niteliğini, olanaklarını, açmazlarını, herşeyini bilir; ve bunlara göre de, o eylemi organize edecek insanlarla bütün ayrıntıları bir harita üzerinde çalışır gibi konuşur, tartışır.

hedefe, sonuç almaya yönlendirir.

Özellikle demokratikte, organize etmek, örgütlemek ve sonuç almak konusunda sürece ve tarzımıza hiç de denk düşmeyen bir gerilik hakim olmuştur. Adeta kendiliğindencilığe tapınma ortaya çıkmıştır. Her bir işin, en küçük bir eylemin dahi, örgütlenmesi yapılmadan, çok sıkı bir şekilde denetlemeden sonuç alınamayacağını bilmeliyiz. Yönetici sonuç almak zorundadır. Ayak üstü “*şöyle şöyle yap*” demekle hiçbir sonuç alınamayacağını her yönetici anlamak durumundadır. Hele ki teorik ve deneyim olarak geri genç insanların daha çok olduğu koşullarda sadece emir ve talimatlarla hiçbir eylemi, hiçbir işi örgütleyemeyiz. Bu durumda bir yandan pratiği örgütlerken bir yandan da bu pratik içerisindeki insanları eğitmeliyiz. Bu şiarımız olmalıdır: **Pratik içerisinde eğitmek**. İnsanlar mücadele ederken öğreneceklerdir. En iyi ve en hızlı öğrenme yolu da budur. Diğer, “*önce kendimizi eğitelim, sonra pratik yaparız*” anlayışı mahkum edilmesi gereken bir anlayıştır; savaşmak istemeyenlerin anlayışıdır.

Kuşkusuz olumsuzluk, heyecansızlık, sonuç almama bilerek, isteyerek, planlı bir şekilde yapılmıyor; böyle yapıldığında zaten adı suç ve ihanet olur. Ancak sorun şuradadır; ortaya çıkan sonuçla, eldekiyle yetiniliyor, gelişmeler, olaylar yeterince değerlendirilmiyor, eksiklerin, zaafların nedenleri bulunmuyor, daha iyi nasıl olabilirdi diye düşünülüyor. Bu yapılmadığında ise, olumsuzluklar birikiyor, karamsarlık boy veriyor, eleştiriler giderek moral bozar hale geliyor. Ve olumsuzluklar birbirini takip ediyor. Aynı eksiklikler, aynı tarz tekrar eder hale geliyor.

Herşeyin mükemmel olmasını bekleyemeyiz. Devrimcilik hazır, en elverişli koşullarda yürütülen bir şey

olmamıştır hiç bir zaman. Olmayacaktır da. Önce gelişmeler ne kadar olumsuz olursa olsun dik durabilmeyi, ısrarla ve inatla sorunun nedenleri üzerine gitmesini öğrenmeliyiz. Bu süreç aynı zamanda kendimizin eğitilmesidir. Kişinin kendisini eğitmesi, bir yöneticinin kendini geliştirmesi sadece düşünmekle, “ben neyim, nelerim eksik, nelerim fazla?” sorusuna teorik cevap vermekle mümkün değildir. Esas olarak kişi kendi kişiliğini, mücadele dinamiklerini, yeteneklerini, sabrını, özverisini, yaratıcılığını **pratik içerisinde** geliştirmelidir. Düşünmek önkoşuldur. Düşünmeyi bu çaba izlemelidir.

Herhangi bir yerde bir olumsuzluk mu olmuş, bir insanımız mı olumsuzlaşmış, bir birimde gerilemiş miyiz veya bir alanda işler mi yürümüyor, bütün bunlar bir takım dış nedenler bulunarak sanki kader gibi kabulleniliyor ve aylar böyle geçiyor. Oysa değil aylar bir tek saat bile olumsuzluğa tahammül edilerek geçi-rilemez, nasıl ve neden sorusuna cevap bulup koştururuz.

Sonuç almak elbette herşeyden önce de **kollektif mekanizmaların işlemesine**, alandaki faaliyetin **süreklilik ve istikrar** kazanmış olmasına bağlıdır. Günü birlik yaşayan, günü birlik iş yapan, planlı, programlı, önüne hedefler koyarak çalışmayan bir birim ya da alanın herhangi bir konuda sonuç alması imkansız ya da zordur. Mesela nedir bu sürekliliğin göstergeleri? **Bir eğitim çalışması grubu olmazsa olmazdır.** Bir birimde eğitim çalışmasının sürekliliği yoksa, birimde bulunan herkes bir eğitim grubunun içinde yer almıyorsa, orada başka işlerin de eksik-aksak gittiğini, günü birlik olduğunu tahmin etmek zor değildir. Şu veya bu biçimde **bir komite işleyişi olmazsa olmazdır.** Bu komite sürekli top-

Herşeyin mükemmel olmasını bekleyemeyiz. Devrimcilik hazır, en elverişli koşullarda yürütülen bir şey olmamıştır hiç bir zaman. Olmayacaktır da. Önce gelişmeler ne kadar olumsuz olursa olsun dik durabilmeyi, ısrarla ve inatla sorunun nedenleri üzerine gitmesini öğrenmeliyiz.

lanmıyor, birimin, alanın sorunlarını tartışıp kararlar almıyorsa, yine tahmin etmek zor değildir ki, orada işler kişisel insiyatiflerle ve büyük ihtimalle de kendiliğinden yürüyordu. Eğitim çalışması, komite gibi işleyişin temel direği olacak şeyler için zaman yok, yer yok, falanca iş araya girdi, gibi gerekçelerin hepsi disiplinli bir çalışmadan kaçışın ifadeleridir veya en hafifinden örgütlenme ve kadro ihtiyacımızı, çalışma tarzındaki sonuç alıcı olma zorunluluğunu anlamamanın sonucudur. İsrarla eğitim grupları oluşturmayan, bulundukları alanı örgütlemeyenler, çok açık söylüyoruz örgütü kullanıyor ve objektif olarak düşmana hizmet ediyorlardır. Ve bunu yapmayanların devrimci coşkusundan, devrim isteğinden şüphe etmek gerekir. Bunları yapmayanlar hiçbir alanda devrimci çalışma yapamayacak ve er geç düzene döneceklerdir.

HAZIRLOPÇULUK

Örgütçü ve sonuç alıcı olmamanın yolaçtığı en bariz olumsuzluklardan biri **mali konularda** yaşanıyor. Örgütleyen ve sonuç alıcı olunmayan

her yerde para büyük bir sorun haline geliyor ve neredeyse devrimci faaliyetin sürdürülmesini tehdit ediyor.

Bir devrimci hareketin genel olarak dört temel mali kaynağı vardır; **aidatlar, bağışlar, kamulaştırmalar, ticari işler.** Bunlar değişik dönemlerde değişik biçimlerde sorunun çözümüne katkıda bulunurlar. Ancak işin özü her dönemde aynıdır; devrimci bir hareket mali sorununu ancak halka dayanan bir çalışma tarzına sahipse çözebilir. Bunun dışında hangi biçimlere başvurulursa başvurulsun kesin çözüm olmazlar.

Dört temel mali kaynak olarak saydığımız biçimlerin her biri, para sorununun çözümünün de ötesinde işlevlere sahiptirler. **Aidat**, mevcut örgütlenmede disiplinin, sorumluluk duymanın, bunu sağlamanın bir parçasıdır. **Bağış**, kitleleri harekete geçirmenin, kitlelere hareketi sahiplendirmenin, özverinin gerekliliğinin kavratılmasının bir aracı ve sonucudur. **Kamulaştırma**, askeri örgütlenmeyle ve silahlı savaşla birlikte düşünülecek bir olgudur. **Ticari işler**, seyyar satıcılıktan daha kapsamlı olanlarına kadar çeşitli biçimlerde yeri gelir insanlarımızı bir emekçi olarak eğitmenin, onlardaki küçük-burjuva gururu kırmanın, yeri gelir kurumlaşmanın aracı olurlar. Yani devrim mücadelesi için gerekli kaynağı bulmak, harekete olanak yaratmak çoğu durumda diğer mücadele biçimleriyle bir bütündür, onun bir parçası ve sonucudur. Her alan, her birim mali sorunu bu bütünlüğü içinde ele alıp çözmek zordur. Bu konuda her birim açısından asgari ölçümüz geçmişten beri “*kendi kendine yeterli olmak*” şeklinde ortaya konulmuştur. Kendi kendine yeterlilik veya yetersizlik, o birimin kitlelerle ilişkisi, örgütlenme düzeyi, ciddiyeti, sorumluluğu açısından son derece ciddi bir

kıstastır. Kaldı ki, mesele kendi kendine yeterliliğin ötesinde örgütsel işleyişin farklı ihtiyaçları için harekete kaynak yaratma, aktarma biçimindeki perspektifle ele alınmak durumundadır. Bu perspektife sahip olmayanlar, hareketin ihtiyaçlarını düşünmeyenler doğaldır ki kendi birim ya da alanının ihtiyaçları için de yeterli çabayı göstermeyeceklerdir.

Hazırlapçulukla Savaşmayan, Düşmanla da Doğru Dürüst Savaşmıyor Demektir; Her alan kendi para yollarını bulmak zorundadır. Para para diye ağlaşan bir birim, durup düşünmelidir. Para yok, o halde pankart olmaz, bildiri olmaz, dergi olmaz demek tartışmasız devrimciliği parayla satmaya kalkmak demektir. Para bulmak veya farklı maddi ihtiyaçları için kaynak bulmak isteyenler kitlelere gitmek zorundadır. **Kitlelere gitmeyenler ne para, ne kitle, ne kadro hiçbir şey bulamazlar. Para hiçbir şeyi çözmez.** Bunu kadrolarımız, taraftarlarımız pek çok örnekte görmüş, yaşamışlardır. Çok zorunlu bazı işlerde para engeli ortaya çıktığında para fazlasıyla ortaya konulmuş, ama o iş yine olmamıştır. En başta “*Para yok, yapamayız*” diyenler olmak üzere, herkes sorunun parada olmadığını görmüştür.

Parayı sorun yapmak, bir engele dönüşmesine seyirci kalmak, devrimci kültürün, anlayışın değil, bir başka kültürün ürünüdür. Bu kültür kapitalizmin her şeyi parayla ölçen, sorunlar yerine, insan gerçeği yerine, parayı tartışan kültürdür. Biz devrimciler önce yapılacak işi programlarız. Para bu programın içerisinde sadece bir alt başlıktır. Ve nerede, nasıl bulunacağı devrimci ilkelere göre belirlenir. Ama iş yapmak için parayı en başa koyan kültürde devrimci anlayış değil, hazırlapçuluk vardır, birilerinin para

vermesi ve birilerinin de onları istediği gibi hoyratça kullanması vardır. Bu kültür kadro çalışması yapmaz. Kitle çalışması yapmaz. Bunları yapmadığından dolayı neredeyse en küçük bir kitle gösterisini örgütlemek dünyanın en büyük işi haline gelir.

Sorun belirttiğimiz gibi tek başına para sorunu değildir. O bir yerde yalnızca bir sonuçtur. Paranın sorun haline gelmesine yolaçan nedenler, onun ortaya koyduğu şeyler daha önemlidir. Hiçbir gelir kaynağı olmayan, her şeyi dışarıdan bekler durumdaki bir çalışma tarzı, açık ki bir **kitle hareketi olmayı reddet**mektir. Bizim hiç bir kitle ilişkimiz yok demektir. Bu doğru değildir; hemen her yerde potansiyel ya da kurulu kitle ilişkileri vardır, yapılmayan kitlelere dayanarak devrim gerçekleşir tespitini pratikte unutmaktır. Sorun, hiçbir konuda kitlelere gitmemektedir. İnsanları örgütlememektedir, örgütlenmiş insanları eğitmek, kadrolaştırma maktır. Bunun yerine “*nasıl olsa dışarıdan gelir*” anlayışının hakim

Eğitim çalışması, komite gibi işleyişin temel direği olacak şeyler için zaman yok, yer yok, falanca iş araya girdi, gibi gerekçelerin hepsi disiplinli bir çalışmadan kaçışın ifadeleridir veya en hafifinden örgütlenme ve kadro ihtiyacımızı, çalışma tarzındaki sonuç alıcı olma zorunluluğunu anlayamamanın sonucudur.

olmasıdır. Bunun sonu devrimi de darbeci bir kafayla düşünme veya devrimden vazgeçmektir. Bulunduğu alanda, birimde potansiyelin büyüklüğüne, koşulların onca elverişliliğine rağmen örgütlenme yapmaktan ısrar devam ettikçe, ne para, ne insan ne de başka hiçbir şey bulamayacaktır. Onbinlerce sempatanımız, çevre ilişkimiz, binlerce gönül bağı olan insanımız olmasına rağmen, elbette bütün bunlar örgütlenmez, herkes yerine, yeteneğine göre bir biçimde istihdam edilmez, bir ilişki ağı içinde tutulmazsa, bu devasa potansiyel içinde gerek para, gerekse de hareketin diğer ihtiyaçlarını karşılayacak organizasyonlara gidilmezse, geriye ancak bazen para yok diye, bazen olmuyor diye sızlanmak kalır. Kamulaştırmalar ve diğer zora dayalı para işleri de gerektiğinde yapılır ama esas olarak onbinlerce insandan gönüllü bağış toplanabilmelidir. Durumu uygun olanlardan daha fazla alınmalıdır. Para verebilecek durumda olandan para, başka türlü olanakları olanlardan gerekli her türlü eşya alınır, bu konuda mahalleler özellikle zengin bir kaynaktır ve hareketin tarihi boyunca sürekli kaynak üretmiş, hareketi beslemiştir. Şu ya da bu mahallede mali sorunundan dolayı işlerin aksaması gündeme geliyorsa eğer, bu şunu gösteriyordur, kitlelerle hiçbir ilişkimiz yok. Buradan işte hemen şu sonuçları da çıkarabiliyoruz; Kitlelere gitmeyenler ne politika üretir, ne eğitim yapar, ne savaşı geliştirebilir, ne de devrimci coşkuyu sürekli yaşatabilir. Her şey kitlelerdedir. Gönüllü bağış, örgüt otoritesi temelinde yarı gönüllü alma, insanlarımızı adata bağlama, çevre ilişkilerinden olanaklar sağlama, insanlara evlerde para getirecek işler yaptırma, boş zamanları çalışarak değerlendirme, geçici işler alma vb vb... onlarca yoldan para

**Bunları düşünmeyen,
programlamayan,
hareketin sorunlarını
kendi sorunu saymıyor,
bulunduğu alanla sınırlı
bile olsa görevini yerine
getirmiyor demektir...
Bir yöneticinin,
sorumlunun, kadronun
yirmi dört saat
devrimcilik dışında hiçbir
iş olamaz. Duygularımız,
düşüncelerimiz, sevgimiz,
ailemiz, her şey
mücadeleye hizmet
ediyorsa devrimciyizdir.
Devrime hizmet etmeyen
her şey karşı-devrime
hizmet ediyor demektir.**

bulunabilir. Bunların hepsi olabilir; ama bir tek hazırda dayanmak olmaz.

**Eğitimde, Kadro Sorunun-
da Hazırlopçuluk;** Hazırlop-
çuluk yalnızca para konusuyla da
sınırlı değildir. “Hazır” a alışan,
herşeyi “hazır” bulmaya alışmış biri,
insanı da “hazır” isteyecektir.

Sözünü ettiğimiz kültür, rapor
almaz, rapor vermez, insanlar a-
lanlarda neler yapıyor, ne oluyor,
yanlışlar ne, yanlışların üzerine nasıl
gideceğiz, şeklinde bir eğitim ve de-
netim faaliyeti yapmaz. “Ben söy-
ledim ama yapmadı”, “çok iş var”
veya “unuttum”, onun artık bilinen
klasik gerekçeleridir. Bu ruh ha-
lindeki insanların devrimci he-
yecan ve coşkuları ya az ya da yok
olmuştur ve bu insanların neyi na-
sıl yapacağını bilmeyen, binlerce insa-
nımızın eğitimsizliği karşısında bir
rahatsızlık, eksiklik duymayıp, onları
eğitmek için neredeyse kıpırdan-

mamaktadır. Eğitmenin, geliştirmenin, dönüştürmenin heyecanı kaybolmuştur. Ve bu kafa yapısı, bu ruh hali bazen öylesine uç noktalara tırmanmaktadır ki, ortaya çıkan bir devrimci tipi değil, bir memur, a-salak yaşayan bir tiptir.

Devrimcilerin yeri kitlelerin içidir. Bu gerçeği daha devrimciliğe başla-dığımızda öğreniriz. Ama on beş yirmi yıllık geçmişi olan insanlarımız bu gerçeği sanki unutmuşlardır. Devrimciler 24 saatini bilinen bir iki de-mokratik kuruluştaki geçiremezler; çağırdım gelmedi, gibi söylemler devrimcilerin değil, sonuç almayı istemeyen, devrimcilikten haz duymayan, devrimciliği bir zul gibi gö-ren karamsarların tavrıdır. İnsanlar gelmiyorsa, biz getiremiyoruzdur. Getirmesini bilmek durumundayız.

Şimdi, sorumlu, yönetici durumda olan bazı arkadaşlarımızın prog-ramına bakıyoruz; haftada iki gün veya en azından bir gün dahi olsa, ben bugünlerin şu kadar saatinde şu insanları eğitmeliyim, bunları ye-tiştirmeliyim, en azından alternatifimi hazırlamalıyım, şu şu birimleri alt düzeyde de olsa bir yönetime ka-vuşturmalıyım, falanca boşluğu gi-dermeliyim diyerek bir çırpınış içerisine girmemektedir. Oysa bu en alttan en üste her yöneticinin, so-rumlunun görevidir. Bunları dü-şünmeyen, programlamayan, hare-
ketin sorunlarını kendi sorunu say-mıyor, bulunduğu alanla sınırlı bile olsa görevini yerine getirmiyor demektir.

İllegal alanı bir yana bırakalım, özellikle legal koşullarda, demok-ratikte yirmi dört saat her yere gi-rip çıkma koşulları olan insanlar e-ğer kadro yetiştirmiyorsa, kitleleri eğitmiyorsa, bunun dışında ne ya-pıyor olursa olsun, esasında boşa kürek çekiyordur, yaptığı işler yasak savma ya da belki kendini tatmin

etme kabilindendir, böyle biri illegalitenin koşullarında kitleleri, taraftarları zaten hiç eğitmeyecektir.

Bir yöneticinin, sorumlunun, kadronun yirmi dört saat devrimcilik dışında hiçbir işi olamaz. Duygu-larımız, düşüncelerimiz, sevgimiz, ailemiz, her şey mücadeleye hizmet ediyorsa devrimciyizdir. Devrime hizmet etmeyen her şey karşı-dev-rime hizmet ediyor demektir. Her şeyden önce 'of'lu 'puf'lu, 'olmaz'lı karamsar çalışma tarzından çık-malıyız. Yönetici, kadro, sorumlu ne yaparsa, alta bir kaç misli yan-sıyacaktır. Her yönetici, kadrolara, kitlelere moral ve motivasyon kazandıran olmalıdır. İnsanlar on-larda çözüm gücünü, yaratıcılığı, heyecanı, coşkuyu, disiplini, özveri-yi, adaleti görmelidir. Yönetici her kadro çok çalışmak durumundadır.

Kitlelere gitmeyip “para yok” de-mek, insanları eğitmeyip, kad-rolaştırmayıp “adam yok” demek devrimci gelişmeyi durdurmaktadır. Burada esas olan para ya da adam sorunu değildir, sorun; **hazırlop-çuluğun nasıl bir ahlak, nasıl bir anlayış yarattığıdır.**

Sonuç alıcı bir çalışma tarzına sahip olanlar, bulundukları yerde kitleleri örgütleyenler, zaten mali sorunu da, insan sorunu da çözmüş olacaklardır

**Parayı sorun yapmak,
bir engele dönüşmesine
seyirci kalmak, devrimci
kültürün, anlayışın değil,
bir başka kültürün
ürünüdür. Bu kültür
kapitalizmin her şeyi
parayla ölçen, sorunlar
yerine, insan gerçeği
yerine, parayı tartışan
kültürdür.**

CEPHELİ TARZI

Devrimci çizgiyle, oportünist, revizyonist çizgi arasındaki fark, elbette ki yalnızca program ve stratejilerdeki, politikadaki farklılıktan ibaret değildir. Her şey zincirleme olarak birbirine bağlıdır ve birbirini etkiler. Dolayısıyla yalnız stratejide, politikada değil, hayatın her alanında devrimci çizgiyle oportünist revizyonist çizgi birbirinden ayrılır. Bu, teorinin karşılığı olarak hayatın içinde, pratikte ortaya çıkan, çıkması gereken bir farklılıktır.

Eğer ki pratikte ayırdedilemeyen bir yan varsa, şu ya da bu alanda, şu ya da bu davranışta dışımızdaki soldan ayırım çizgimiz muğlaklaşmışsa, orada sorunlar, eksiklikler, çarpıklıklar var demektir. Her noktada soldan ayırım çizgimizi koymalıyız. Bu *“illa farklılık olsun”* diye değildir; doğal olan, olması gereken budur. Politika yapış tarzımızda, kitle çalışmasında, eylemlerimizin muhtevasında, tarzında, biçimlendirilişinde, siyasi faaliyetin yürütülüşünde, propaganda ve ajitasyonda, hatta ve hatta oturup kalkmamızda, kişiliği oluşturan karakter özelliklerinde ve ruh halinde bu farklılık görülmelidir.

İşte bundan dolayı hayatın her alanını kapsayacak bir kavram olarak **Cephe Tarzı**’nın ne olup olmadığı, tüm Cephelilerin kafasında son derece açık olmalıdır; bu, ne zaman, nerede, ne yapacağımızı, nasıl davranacağımızı bilmek demektir. Cephe tarzının ne olup olmadığı net olarak kavranması, **örnek** olmanın ve **inisiyatifli** olabilmenin de gerekli koşuludur. Düzenin tüm ideolojik

politik yönlendirmeleri, oportünizmden, revizyonizmden, reformizmden etkilenmeler, gerçekte bu tarzın düşmanıdır. Cepheli tarzını ortaya çıkarmak, aynı zamanda bu etkilenmelerin asgari seviyeye indirilmesi, giderek yok edilmesi demektir.

“Atılım” süreci deyince, pek çoğumuzun kafasında ‘90 Mart kararları ve ardından peşpeşe gelen cezalandırma eylemleri canlanır. Sonuçları itibarıyla yanlış da değildir. Ancak **“atılım”**’ın bütünü açısından eksiktir. Atılım bunlardan ibaret değildir. Atılım sürecinin belki de en önemli yanı, bu sonuçları ortaya çıkaran adımlar ve hazırlıklardır.

Bu hazırlıkların en önemli parçalarından biri, bilindiği gibi alanlar ve kişiler bazında yürütülen rapor alma, değerlendirme ve eleştiri-özeleştiri idi. Oldukça kapsamlı bir biçimde yapılan bu değerlendirmelerde Devrimci Sol çalışma tarzının ve Devrimci Solcu kişiliğinin

“Biz” olgusu, bu ideolojik birliğin ifadesi olarak hangi olay karşısında Devrimci Sol’cunun, DHKP-C’linin nasıl davranacağını önceden bilinebilmesidir. Bu noktada kadrolar önderliğe, önderlik kadrolara, halk Parti-Cephelilere güvenir.

geçen yıllar boyunca tahrip olan yanları açığa çıkarılmış, bu yanlarla hesaplaşılmış, süreç bu hesaplaşmanın üzerinde şekillenmiştir.

Bu sürecin başında yayınlanan ve değerlendirmelerden, eleştiri-özeleştirilerden çıkan sonuçları da kapsayan **“Yolun Neresindeyiz”** broşüründe sonraki dönemin en önemli görevlerinden biri şöyle ortaya konmuştu: **“Öncelikle deforme olan ‘BİZ’ olgusunu yukarıdan aşağıya her boyutta yeniden şekillendirmeliyiz.”**

“Biz” olgusu, Cephe tarzının özüdür.

Peki bu **“biz”** olgusu nelerden oluşuyor? Bu, yine aynı broşürde en genel hatlarıyla şöyle tanımlanmıştı.

“... bir örgüt için vazgeçilmez özellikler olan hareket ruhu, davaya bağlılık, kendini feda etme, disiplin ve sorumluluk duygusu, ideolojik birliğin pratik içinde bir davranış birliğine ulaşması...”

Her zaman söyledik ki, ideolojik birlik, yalnızca teoride, lafızlarda birlik değildir. Teori, hayatın, pratiğin içinde bir davranış birliğini ortaya çıkarıyorsa, aynı olaylar karşısında aynı düşünüş ve davranış biçimini sağlıyorsa, bu teorik birlik örgüt içinde yoldaşça güvenin zemini olabiliyorsa, bu, işte o zaman ideolojik birliktir. Partileşme sürecimiz esas olarak böyle bir birliğin inşa sürecidir. İdeolojik birliğimiz, bu süreçte yaratılan gelenekler üzerine inşa edilmiştir.

“Biz” olgusu, bu ideolojik birliğin ifadesi olarak hangi olay karşısında Devrimci Sol’cunun, DHKP-C’linin nasıl davranacağını önceden bilinebilmesidir. Bu noktada kadrolar önderliğe, önderlik kadrolara, halk Parti-Cephelilere güvenir. Öyle ki, düşman bile, nerede nasıl davranacağımızı bilir hale

gelmiştir. İlkelerimiz, kurallarmız, değerlerimiz açık ve nettir. Bu gelenekler ve gelenekler üzerine oturan güven, bizim tarihimiz boyunca sırtımızı rahatlıkla dayayabileceğimiz bir güç olmuştur.

En zor süreçlerde kadro ve taraftarları, hareketi ayakta tutan bir güçtür bu.

Bu güç, hiç bir kararın, talimatın yaratmaya yetmeyeceği gelenekleri yaratmıştır. Ve bu gelenekler de, “biz”in yeni parçaları, Devrimci Solculuğun, Cepheliliğin özellikleri haline gelmiştir.

Burada “Biz”i oluşturan bu yanlardan yalnızca bazılarını, yaşadığımız sürecin özellikleri açısından öncelikli olanları ele alacağız. Bu parçaların her birinde bir kez daha görülecektir ki, **“Biz” devrim ciddiyetidir.** İktidar iddiasıdır. Parti-Cepheli olma onurudur. Neyi, niçin yaptığının bilincidir.

Eğitim Tarzımız; Elbette eğitim üzerine çokça yazılmış, konuşulmuştur. Bunları tekrar etmeyeceğiz. Ancak, eğitim açısından bizim tarzımızın özünü hayatın içinde bir eğitim oluşturur. Hayattan kopuk, devrimci çalışmaya değil de daha çok entellektüel birikime hizmet eden, bol Marks’lı, Lenin’li konuşabildiğimizde başarılı sayılan bir eğitim çalışması, oportünist, reformist solun tarzıdır. Yeni bir devrimciye beş-on kitap önerecek olsalar, kafaları yine hep soyut teoriden örnekler, kaynaklar bulup gösterir. Bu eğitim tarzı, onları, **bir**, hayattan, pratikten, **iki**, halktan koparır. Bizim tarzımızsa, **bir**, hayatın, pratiğin içinde, hayatı, pratiği yorumlayabilen, **iki**, halkın içinde, halkı anlayabilen ve ona anlatabilen bir muhtevada olmalıdır.

Eğitimi klasik kalıpların, tarzların içinde değil de, **ihtiyaç nedir, sorunlarımız nedir, nasıl çözeriz** çer-

çevesinde bakıp biçimlendirmeliyiz. Herhangi bir teorik konuyu da, tesbit edilmiş bir politikayı da, ya da pratik bir işin nasıl yapılacağını da, eğitimin bir parçası olarak görüp bütün ayrıntılarına kadar ele almalıyız. Herhangi bir tesbitin üzerinde bu tarz durmadığımızda, **“Politikamız bu işte”** deyip geçiştirildiğinde, o politika ne anlaşılacak, ne de doğru bir biçimde hayata geçirilecektir. Ya da pratik bir iş söz konusu olduğunda **“şu işi yapın”** demekle yetinmek de aynı şekilde o işin anlaşılabilmesi veya hiç yapılamaması sonucunu doğuracaktır. Teorik, politik, pratik her konuda konuşmalı, insanların tartışmasını sağlamalı, her şey sorularla, olumlu

Cephelilerin dinamizmi ve inisiyatifinin temelinde örgüt ve kadro anlayışı vardır. Devrimci Sol ve Cephe, hiç bir zaman bürokratik bir örgüt olmamıştır. Örgütsel işleyiş, örgütsel demokrasi, tüzüklerin kalıpları içinde değil, mücadelenin ihtiyaçları temelinde şekillenmiştir. Böyle olduğu içindir ki, yönetici organların da, kadroların da inisiyatif alanı, mücadelenin tüm ihtiyaçlarına cevap verecek kadar geniştir.

ve olumsuz somut örneklerle kafalarda açılmalıdır.

Emperyalizm, faşizm gibi temel teorik konulardan bir gösteri nasıl örgütlenir, bir yazı nasıl yazılır kadar, her şey ama her şey eğitimin konu-

sudur. Belirttiğimiz gibi, konuyu belirleyen insanların **neye ihtiyacı olduğudur.** Yazı yazmayı bilmiyorsa, gösteri örgütlenme konusunda bir bilgisi yoksa, pankart nasıl yazılır, nasıl asılır bilmiyorsa, işte bu eğitim konusudur. Bu klasik eğitim programlarına uymayabilir, önemli değildir. Bu eğitimlerde örneğin bir video oynatıcısı bulup, çalışmayı pekala bir miting, gösteri filmini izleyip, oradaki doğrular yanlışlar üzerinden geliştirebiliriz. Bu imkan pek çok alanda yaratılabilir. Ama pek yapılmış mıdır dersek, olumlu cevap veremeyiz. İmkân olmadığından değil, ama bu tarz düşünmediğimiz içindir. Düşünün, bu yöntemleri artık mahallelerdeki spor takımları bile kullanıyor, alıyor videoyu karşısına, önceki maçtaki hatalarını oradan seyredip eğitim yapıyor. Ya da işte teorik eğitim çalışmalarımızda bir kara tahta bize kolaylık sağlamaz mı, -ya da şimdi aynı işlevi görecektir pek çok daha modern tahta ve kalemler var-bunları neden kullanmayalım? Bunlar eğitim sisteminde yüzyıllardır boşuna kullanılmıyor, öğreticiliği pekiştiren bir işlevleri olduğu bilimsel olarak, deneysel olarak bilinen şeyler.

Eğitimi veren orada bir öğretmendir, öğrencilerinin anlayıp anlamadığından emin olmalıdır; **eğitimi alanlar**, gerçekten öğrenmek isteyen bir öğrenci gibi davranmalıdırlar, şu çalışma bitse de gitsek havasında değil, ele alınan konuyu mutlaka ve mutlaka öğrenme, anlamadığı yeri sorma, tartışma tavrında olmalıdır. Yani eğitim çalışmasını iş olsun diye, yasak savma kabilinden yapılan bir şey haline sokmamalıyız, kısacası budur. Belirttiğimiz gibi, eğitim çalışması hayatla, pratikle birleştirilip, videoduydu, yazma tahtasıydı, yaşanmış örneklerdi, bunlarla zenginleştirilip çok somut, canlı bir çalışmaya dönüştürüldüğünde, zaten kimse

“bitse de gitsek” havasında olmaya-caktır.

Gerekli olan her şeyi öğretmek durumundayız. Ama öncelikle öğretmemiz gereken şeylerden biri de, **öğrenmenin, eğitimin gerekliliğini** öğretip kavratabilmektir. İnsanlarımız hazırlapçı, ancak öğretildiğinde öğrenen ve onunla yetinen durumunda olmamalıdır. Öğrenme, okuma, araştırma isteğine, merakına sahip olmalı. Bu olmadan, bu sağlanmadan öğretilenler de yeterince kavranamayacak, ya da unutulacaktır. Bu konuda da yönetici olan, öğreten, eğiten konumunda olan, pratiğiyle diğerlerine örnek olmak durumundadır. Kendisini eğitmeyen, okumayan, araştırmayan, öğrenmeyen, eğitim çalışmasına hazırlıklı gitmeyen ne iyi bir öğretmen, ne de iyi bir öğrenci olamaz.

Tabii eğitim yalnızca “**bilgiyi öğretmek**” de değildir. İnsanların devrimcilik yapma anlamında çok çeşitli **kaygıları, korkuları, inançsızlıkları**, çeşitli küçük burjuva zaafları, alışkanlıkları olabilir. Devrimci eğitim bunları çözecek, yerli yerine koyacak, inancı, coşkuyu büyütecek bir eğitimidir. Sosyalizmin teorik bilgisi ancak bunlarla bir anlam kazanır çünkü. Bir alandaki yönetici, yani eğitecek durumdaki insan, alanındaki insanları bu açıdan da eğitmek durumundadır. İnsanlar korkuyor mu, korkabilir, o zaman korkusunu nasıl gidereceğimizi düşüneceğiz, korkusundan gündüz dergi dağıtımına mı çıkmıyor, o zaman önüne düşüp çıkacağız, afişlemeye mi çıkmıyor, gerekçeler mi getiriyor, birlikte yapacak, gerekçelerinin geçersizliğini kanıtlayacağız. Yöneticiler altlarındaki insanların bu özelliklerinden kalkıp hep karamsar tablolar çizer, hep olmazlarla hareket ederse, kimseyi hareket ettiremeyiz. O yönetici, yöneticinin eğitici, dönüştürücü

rolünü yeterince kavramamıştır. Evet, kimi insanlarda bunlar vardır, ama bu “olmaz”ların kanıtı değil, yalnızca

Özellikle 80’li yılların sonunda gelişen bir eylem tarzı var. Bu tarz uzlaşmacı, icazetçi, dejenere bir tarzdır... Eylemlerde polise karanfil vermeler, ahlaksızca soyunup dökünmeyi eylem haline getirmeler, saç kesmeler, popüler şarkı, türküler, hatta pop müzik parçalarını uyarlayıp söylemeler, hep bu yeni tarzın sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Neden böyle yapılıyor? Cevabı açık; polisi kızdırmayacak, düzenin icazet vereceği bir eylem biçimi geliştirilmeye çalışılıyor çünkü.

yöneticiye eğitimde neleri, nasıl ele alması gerektiğini gösteren bir tesbittir. İnsanlar korkacaktır, ama yalnız korku değil, öfke, kin ve kahramanlıklar da vardır. O, korkuyor denilen insanlar gerektiğinde ölüyor, gerektiğinde binler halinde uygun adım yürüyebiliyorlar. Biz olumlu yanı yakalamayı bilmeliyiz. Sınırlı ilişkiler kendimizi hapsederek açık ki, geniş kitleleri göremez, bir kaç karamsarla, yıldımla oyalanır dururuz. Ve tabii giderek onların karamsarlıkları bizi de sarar ve bütün ülke, bütün halk onlar gibiymiş gibi gözükmeye başlar. Hayır, hangi alanda, hangi birimde yapılıyor olursa olsun, insanların

yılgınlığı, korkaklığı üzerine getirilen bütün gerekçeler, boştur. Gerçek bu değil, bugün yüzlerce, binlerce insan savaşmak istiyor, sorun yalnızca bizim bunları istihdam edemememiz, eğitemememizdir.

Cepheli Dinamizmi ve Refleksi;

Çeşitli vesilelerle zaman zaman verdiğimiz bir örnektir; Fransız emperyalizminin dünyanın falan yerinde kurtuluş savaşı yürüten gerillalara saldırısı, DEV-GENÇ’liler tarafından daha haberin dünya ajanslarında yayınlanmasından kısa süre sonra protesto edilmiştir. Bu tavırda altı çizilmesi gereken bir kaç nokta vardır: **Birincisi** enternasyonalizmdir. **İkincisi** ise anında tavır belirleme dinamizmi ve cesareti. Bu, tekil bir örnek değildir; bir Devrimci Sol ve Cephe geleneği olmuştur. Hapishanelerdeki direnişlerden, sosyalist ülkelerdeki karşıdevrimler karşısındaki tavır alışlara kadar bunun onlarca örneği sıralanabilir.

Bütün bu örneklerin özü şudur; Cephe’lilik, hayatın her alanında, karşımıza çıkan her konuya ilişkin net, açık, yalın devrimci ölçüler içinde tavır almaktır. Sorumluluğumuz yalnızca halklara karşı ve devrimci ilkelere karşıdır. Devrimi geliştirmekten başka bir kaygımız yoktur. İşte bu bakış açısıyla güncel siyasal gelişmelerin gerisinde kalmamak durumundayız. Bu noktada illa talimat gel-sin, dergide yazı çıksın beklentisi içinde olunamaz. Diyelim emperyalizmin bir saldırısı var. Her birim hemen bu konuda ne yapabiliriz diye düşünmeli ve tavrını geliştirmelidir. Diyelim bir şehidimiz var; her birim tüm koşullarını, olanaklarını zorlayarak şehidimize en iyi biçimde sahip çıkacak, protesto için, misilleme için örgütlülük durumuna paralel eylemler geliştirecektir. Ama bu dinamizm ve

refleksin gerekliliği yalnızca bu tür konularla da sınırlı değildir. Diyelim burjuva medyada önderliğe, harekete bir saldırı var; nasıl olsa merkezi olarak cevap verilir demeden bulunduğumuz birimden alandan bu saldırıya nasıl bir cevap verebileceğimiz hemen düşünülmeli ve hayata geçirilmelidir. Bir yerde gözaltı, saldırı polis kuşatması mı var, kendi birimimizde, alanımızda olup olmadığına bakmadan hemen sahip çıkabilmeliyiz.

Cephelilerin dinamizmi ve inisiyatifinin temelinde örgüt ve kadro anlayışı vardır. Devrimci Sol ve Cephe, hiç bir zaman **bürokratik** bir örgüt olmamıştır. Örgütsel işleyiş, örgütsel demokrasi, tüzüklerin kalıpları içinde değil, mücadelenin ihtiyaçları temelinde şekillenmiştir. Böyle olduğu içindir ki, yönetici organların da, kadroların da inisiyatif alanı, mücadelenin tüm ihtiyaçlarına cevap verecek kadar geniştir. Kadrolara, hatta taraftarlara tanınan bu inisiyatifin içini ise Cephe olmanın kararlılığı, coşkusu doldurur. Cephe, halka, yoldaşlarına saldırırken, yerinde oturamaz. Yoklara, olmazlara sığınamaz. Cephe, örgütlenmek için imkansızlıklardan yakınamaz. Cephe, devrimci bir görevin yerine getirilmesinden “talimat gelmedi” gerekçesiyle yan çizemez. 16-17 Nisan sonrasının düşmana sokakları dar eden öfkesidir Cephe’li inisiyatif.

Böyle bir atılglanlık, cüret ve inisiyatif, “biz” olgusunun en önemli parçalarından biridir. Ancak çeşitli alanlarda karşımıza çıkan, atılglanlığı, cüreti, pratikliği adeta yok olmuş, **nazlı, ağır, yavaş düşünen, hep yukarıdan karar, talimat bekleyen, aldığı kararları ne zaman hayata geçireceği belli olmayan, hantal** bir ruh halidir. Bunun Cephe tarzıyla ilgisi yoktur.

Solla ilişkiler; Gerek çeşitli birlikler çerçevesinde, gerekse de günlük ilişkiler içerisinde solla ilişkilerde onlar nasıl yapıyor, onlar ne der mantığıyla değil, kendi ilkelerimiz, kurallarımız, anlayışımız çerçevesinde davranmalıyız.

Birlik anlayışımızı hakim kılabiliriz ya da kılamayabiliriz; ancak bu davranış tarzını her koşulda sürdürmeliyiz. Örneğin **toplantılar**; solun içinde yeraldığı çeşitli birliktelikler ya da diğer zorunlu biraraya gelişlerde, çoğu kez bir toplantı ciddiyeti bile yoktur. Toplantılara ne zaman katılıp katılmayacakları belli değildir. Toplantılarda tutanak tutulmasına gayri ciddi bakarlar. Bir toplantıdan diğer toplantıya savunulanlar unutulur, ya da toplantıya bir başkası

Bir bakıyorsunuz, şehitlerle ilgili bir anmada, bir infazı protesto etmek için yapılan bir eylemde güle oynaya, gayet neşeli halay çekiliyor. Ne ilgisi var eylemin konusuyla? Eylemcilerden birine bakıyorsunuz, gülüyor, bilmem ne yapıyor; bu zaten eylemle ilgili bir motivasyonun da sağlanamadığının göstergesidir... Bu muhtevadaki eylemlerin pek çoğunda dışarıdan bakan orada ne acıyı, ne de öfkeyi görüyor.

gelmiştir, öncekilerin savunduğundan habersizdir. Bu, bizde de bunların doğal olduğu gibi bir rahavet yaratmamalıdır. Biz eğer belirlenmiş,

tesbit edilmiş bir şey varsa, karar alınmışsa, her koşulda toplantılara **katılmalı**, toplantıların **tutanaklarını** tutmalı, onları uygun biçimlerde **arşivlemeli**, eğer toplantıya katılan insanlarımızda bir değişiklik yapılacaksa, mutlaka gerekli **iletişim ve bilgilenme** sağlanmalıdır. Zaman zaman soldan etkilenmeyle, toplantılara katılma gibi konularda eksikliklere rastlanmaktadır. Hayır, bu hem mücadele ciddiyeti, hem diğer güçlere saygı açısından önemli bir konudur.

Bunu tamamlayacak bir parça da toplantılara öneri, program açısından **hazırlıklı** gitmektir. Hele bir gidelim ne çıkacak diye gidemeyiz toplantılara. Ne çıkmasını istiyorsak, ona yönelik hazırlığımız olmalıdır. Bu, aynı zamanda kollektif mekanizmaları işletmek açısından da önemlidir; toplantılara hazırlıklı gitmek demek, kollektif mekanizmaları da çalıştırmaktır. Böyle bir hazırlık olmazsa, sürekli olarak toplantıdaki havaya, dışımızdaki önerilere göre o anda cevaplar vermek gibi bir tarz benimsenirse, gerçekte o birim o karara katılmamış, her şey toplantıya katılanla başlayıp bitmiş demektir.

Şu ya da bu örgütlülüğe, şu ya da bu sürece ilişkin, her alanda ne zaman ne oldu, işler nasıl yapıldı, biz ne dedik, oportünizm ne dedi, nasıl sonuçlar alındı, bunları her zaman cevaplayabilecek durumda olmalıyız.

Bu ilişkilerde ortaya çıkan bir başka eksiklik, “*aman sorun çıkmazın, tartışma olmasın*” havası içinde, kararlar alınırken düşüncelerimizin yeterince açılıp, dayatılmamasıdır. Oportünizm çoğu kez alınacak kararlara ilişkin fazlaca bir sorumluluk duymadığı, ona baştan uyma niyeti taşımadığı için alınacak kararı fazla önemsemez, “*öyle de olur, böyle de olur*” havasındadır. Biz, bu havayı paylaşamayız, bu

“**olgunluk**”, “**esneklik**” falan da değil, düpedüz **liberalizmdir**; olması gereken neyse, o doğrultuda ısrarcı, ikna edici olacağız; bizim tarzımız budur.

Sol içi ilişkilerde buna bağlı gelişen bir başka önemli nokta devrimci eleştirinin **yumuşatılmasıdır**. Sert, açık devrimci eleştirinin sol güçler arası ilişkileri zedeleyeceğini, olumsuz etkileyeceğini söylemek doğru bir bakış açısının ürünü değildir. Oportünizm, reformizm, oldukça iyi niyetliymişcesine, birliğin çıkarlarını düşünüyormuşçasına eleştiri karşısında “*ya şimdi ne gerek var birbirimizi kırmaya*” yaklaşımı içindedir. Bu havaya kapılmamalıyız. Tabii eleştiriye nerede, ne zaman, nasıl dile getireceğimizi koşullara göre tartacağız. Ama bu noktada ölçülerimiz kendimize ait olacaktır. Vay kırırlılar, gücenirler diye değil, mücadelelerin, eylemin, birliğin sağlıklı olmasını gözeterek davranacağız. Oportünizme kalınırsa birlik olunca eleştiriye gerek yoktur.

Her kurum, her işleyiş, her ilişki bir ciddiyeti gerektirir. Sol açısından, çeşitli eylemler, örgütlülükler açısından bu ilişkiler biçimlendirilirken, kim ne diyor, evet mi, hayır mı, katılıyor mu, katılmıyor mu, netleştirilmelidir. Meclis pratiğinde (bir kaç grup hariç) hemen bütün sol “*biz karşıyız...*” demesine, bunu yazılı sözlü açıklamış olmalarına rağmen, özellikle de toplantıları sabote etmek için gelen sola kapılar açıldı. Toplantılara geldiler, söz hakkı aldılar, kafa bulandırmaya çalıştılar. O katılımın anlamı nedir, amacı nedir? Belirsiz. Belirsizden öteye katılmadığı, onaylamadığı bir çalışmayı baltalamak, işlevsizleştirmektir. Biz niye böyle bir katılıma onay veriyoruz, bu da belirsiz. Biz kitleyi eğitmek için, kitlenin kafasındaki soruları gidermek için gerektiğinde karşı olan

solu da bizzat çağırırız, gel konuşalım, ama burada taktiğimiz, amacımız bellidir. Onun gizli kapaklı ya-

Örgütlü yaşam, 24 saatini örgütün denetimine, bilgisine açmaktır. Yönetici birlikte çalıştığı her insanın 24 saatini bilmek durumundadır. Hem onun bütün zamanını devrim için verimli bir tarzda kullanmasını sağlayabilmek, hem de denetim ve güvenlik açısından bu gereklidir.

pacaklarını ortaya çıkarıp kitle önünde mahkum etmek istiyoruzdur. Ama böyle gelişmiyor, hala bazı yerlerde ÖDP’lisi, HADEP’lisi, EMEP’lisi, canı istediğinde katılıyor, istemediğinde gidiyor. Gelip de Meclis’i geliştirecek bir şey mi yapıyorlar, Meclis’lerin yürüttüğü mücadeleyi mi güçlendiriyorlar? Hayır! O zaman niye geliyorlar, ne işleri var? Oysa çok kolaydır. Kitle önünde meclisleri savunuyor musun, savunmuyor musun, diye sorar ve ona göre, ondan sonraki toplantılara alınıp alınmaması yönünde Meclis kararı alınır. Ola ki, bazı birimler özelinde genelden farklı tavırlar çıkabilir. Siyaseti karşı çıkmasına rağmen birimdekiler meclisleri savunuyor ve katılıyordur, bu da ortaya konmalıdır. Kısaca **statüsü** belirlenmelidir. Hiçbir örgütlenme **belirsizliğe** tahammül edemez.

Eylemlerde Dejenerasyon ve

Tarzımız; Hapishanelerle ilgili bir eylem yapılıyor. Ertesi gün bazı gazetelerde eylem şu başlıkla veri-

liyor: “*Hücre Tipi Cezaevine Davul Zurnalı Hayır*”. Burjuva basının eylemlerimizi şu ya da bu açıdan çarpıtpı vermesi yeni bir şey değildir. Hep olmuştur ve olacaktır. Ancak bu haberde sözkonusu olan yalnızca bir çarpıtma mı? Ne yazık ki hayır. Eylem böyle tanımlanabilecek bir yanı da fazlasıyla içinde taşıyor çünkü.

Özellikle 80’li yılların sonunda gelişen bir eylem tarzı var. Bu tarz **uzlaşmacı, icazetçi, dejenere** bir tarzdır. Bunun örneklerini hepimiz biliyoruz. Bizim eylemlerimizin bunlardan muhtevası itibarıyla farklı olduğu söylenebilir. Ki bu doğrudur. Ancak sürecin bu olumsuz yanından hiç etkilenilmediğini söylemek mümkün değildir. Eylemlerde kuşkusuz ki belli bir görselliğin önemi vardır. Ama görselliğin, devrimci mesajı en iyi biçimde vermek amacından çıkıp da “**medyatik olma**” kaygısına dönüştüğü yerde, dejenerasyon da başlamaktadır. Çünkü, burjuva medyaya kendini beğendirmek, dejenere, yoz biçimlerle mümkündür.

Eylemlerde polise karanfil vermeler, ahlaksızca soyunup dökünmeyi eylem haline getirmeler, saç kesmeler, popüler şarkı, türküler, hatta pop müzik parçalarını uyarlayıp söylemeler, hep bu yeni tarzın sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Neden böyle yapılıyor? Cevabı açık; polisi kızdırmayacak, düzenin icazet vereceği bir eylem biçimi geliştirilmeye çalışılıyor çünkü. Marş söylemek, slogan atmak yerine talepleri laubali parçalarla dile getirmek daha tehlikesiz oluyor, düzenin polisininin daha az öfkesini çekiyor. Eylemlerde polis şu veya bu biçimde eylemi etkisizleştirecek dayatmalarda bulunuyor. Reformizm, tüm bu dayatmaları kabul etmeye dünden hazır. Bu dayatmaları kabul etmek de adeta kanıksanmıştır.

Halay çekme, eylemlerin bir parçası olabilir. Biz acılardan coşku-
lar da çıkartırız. Ama nasıl, ne ka-
dar? Bunda ölçü iyice kaçırılmış du-
rumda. Konu, muhteva, biçim ne o-
lursa olsun her eylemde halay çeki-
liyor. Hatta bazen başından sonuna
kadar. Eylemi düzenleyenlerin eylem
süresini dolduracak ciddi bir prog-
ramları, hazırlıkları yok, “*haydi
halaya*”!.. Halay, programsızlığın,
hazırlıksızlığın, içeriksizliğin kurtar-
ıcısı yani... Öte yandan “uygun” par-
çalar da seçildiğinde eylemi yu-
muşatıcı bir işlev de görebiliyor.

Bir bakıyorsunuz, şehitlerle ilgili
bir anmada, bir infazı protesto etmek
için yapılan bir eylemde güle oynaya,
gayet neşeli halay çekiliyor. Ne
ilgisi var eylemin konusuyla? Eylem-
cilerden birine bakıyorsunuz, gülüyor,
bilmem ne yapıyor; bu zaten eylemle
ilgili bir **motivasyonun** da sağlan-
madığının göstergesidir. Üzerinde
“Kayıplar Bulunsun” diye bir önlük
taşıyor, ama eylem yerinde piknikte
gibi davranıyor. Adeta üzerinde taşı-
dığı önlükte ne yazdığından haber-
siz. Bu muhtevadaki eylemlerin pek
çoğunda dışarıdan bakan orada **ne
acıyı, ne de öfkeyi** görüyor.

Oysa görmeli. Hem de çok net
olarak. Eylemin muhtevasıyla biçimi,
eyleme katılanların tavrı, yüz hatları,
giyim kuşamı, eylemde başvuru-
lan tüm diğer araçlar birbirini tamamlamalıdır. Her eyleme ciddi hazırlanmalıyız. Katılan ve izleyen halk
ciddiyetimizi hissetmeli. Eylem kü-
çük ya da büyük, yasal ya da yasa-
dışı, dar ya da kitlesel olabilir; ancak
her durumda; düşman da halk da
amacımızı, ne dediğimizi net anla-
malı, inançlarını kanlarıyla yazan
savaşçılarımızın kararlılığını, ce-
saretini, coşkusunu ve öfkesini gö-
rebilmeli eylemlerimizde. Dahası, biz
o inanç, kararlılık ve cesaretle git-
meliyiz eylemlere.

Aydınlarla İlişkilerimiz;

Eylemlere farklı kesimlerin katılımı-
nı sağlamak elbette ki gerekli bir
çaba. Ancak bunun da artık günü-
müzde farklı bir yanının olduğunu
bilmeliyiz. Eylemlere çeşitli sanatçı-
ların, aydınların, burjuva politikacı-
ların katılımı neredeyse bir “**güven-
ce**” olarak görülür olmuştur. Böyle
olduğu için de halkın, devrimcilerin
eylemlerine “destek” olarak katılan
bu insanlar, belirleyici bir tarzda öne
çıkarmakta, çıkarılmaktadırlar.

Destek için katılıyorlarsa, eylem
içindeki yerleri de buna göre olma-
lıdır. Onlara angaje olamayız. Onla-

**...ülkemizde
demokratik, yasallık,
illegalite ve silahlı
mücadele arasında
aşılmaz duvarlar asla
yoktur. Aşılmaz duvar
görenler hayatın
içerisinde düşmanın
baskılarıyla
karşılaşacak, eğer
başka mücadelelere
hazır değilse, düzenden
tüm yönleriyle
kopmamışsa,
demokratikte adım
adım tükenecektir...
Düşmanla savaşma
cesaretinde
olmayanlar, düşmanla
çatışmaktan kaçanlar,
netice itibarıyla
demokratikte de kalıcı
olamayacak,
kaçacaklardır.**

rın öne çıkmasına, eylemimizin
mesaj-larını, sloganlarını kendilerine
göre biçimlendirmelerine izin

veremeyiz. Bu noktada duyarlı olun-
madığında bir bakmışsınız onlar
konuşuyor, eylemin amacını onlar
belirler hale gelebiliyor. 96 Ölüm
Orucu’nun bitimindeki sahne hiç ak-
lımızdan çıkmamalıdır. Onca şehit
verilmiştir, o şehitleri verenler, ey-
lemin bitirildiği açıklamasının aynı
anda tüm hapishanelere ulaşması,
açıklamaya ilişkin kimsenin tered-
dütünün olmaması için, tüm hapis-
hanelerdeki devrimciler açısından
güvenilirliği açık olan Halkın Hu-
kuk Bürosu avukatlarının açıklama
yapması kararı alınmışken, TV ka-
meralarını gören Livaneli, Yaşar
Kemal gibileri bir anda öne çık-
mışlardır. Ne, gecikmeden dolayı
hapishanelerde verilecek şehitleri,
ne de o eylemin gerçek sahiplerine
saygısızlık, haksızlık ettiklerini dü-
şünmüşlerdir.

Benzer sorunlar, çeşitli burjuva
politikacıların eylemlerimize, etkin-
liklerimize katılımlarında da ortaya
çıkarmaktadır. Bu isimler, polisin sal-
dırlarını engelleme gibi kaygılarla
çok fazla öne çıkarılmakta, bunlara
eylem ya da herhangi bir etkinlik i-
çinde fazlasıyla konuşma ve inisiya-
tif hakkı tanınmakta, gerçekte ne
kadar “duyarlı” olurlarsa olsunlar,
halka karşı sürdürülen baskı ve sö-
mürünün sorumluluğunu da şu veya
bu ölçüde taşıyan bu isimler, orada
kendilerini ve partilerini aklayıp meş-
rulaştırma imkanı bulmaktadırlar.
Duyarlılıkları ölçüsünde onları hal-
kın muhalefetine katabiliriz, katmaya
çalışırız, ama bu ne bir “icazet” ara-
yışının sonucu olmalı, ne de onların
kendilerini aklamalarına izin verecek
bir biçimde yapılmamalıdır.

Aydınları eylemlerimize katmaya
özel bir çaba göstermeye devam
edeceğiz. Ancak bu noktalara dikkat
ederek. Aslında tersi aydınlar aç-
ısından da asla olumluluk değildir;
herkes eylemi örgütlüyor, onlar da

gelip hazıra konuyor. Tabii pratik hep böyle olunca onlar hazıra alışmakta, herhangi bir eylemi örgütlenme konusunda hiç bir zaman en ufak bir çabaya girişmemektedirler. Onları çağırma amacımız ve katılımlarını sağlama tarzımız farklı olmalıdır.

Günlük Yaşayışımız,

Üslubumuz; İşte kalın çizgi-

lerle ayırımımızı koymamız gereken bir alan daha. 12 Eylül sonrası yaygın biçimde geliştirilen örgütle bireyin karşı karşıya getirildiği ve bireyin kutsandığı teorilerin bugüne uzanan bir ifadesi olarak üslubunda, giyim kuşamında ve günlük yaşamında hiç de devrimcilikle, örgütlü insan olmakla uzaktan yakından ilgisi olmayan biçimler gelişmiş ve yaygınlaşmıştır.

“Hiç mi özel bir şeyimiz olmayacak” masum gerekçesiyle ambalajlanan “özel yaşam”lar devrimciliği bir dava için kendini adamaktan çıkarıp hobiye dönüştürmüştür. Dernekte, buluşmada, eylemde devrimcidir, ama onun dışındaki zamanında ne yaptığı meçhuldür, o zaman, örgüt denetiminin dışında, adeta ona ait bir zaman dilimidir. Bu, solda artık neredeyse “doğal” kabul edilir olmuştur. Bizim tarzımız kuşkusuz ki bu olamaz. Kadrosundan taraftarına kadar yaşamın bütün anında, günün her saatinde devrimciliği geliştirmeliyiz. Herhangi bir devrimci, 24 saatini devrime veremiyor olabilir, ama bu yine de 24 saatinde bir devrimci gibi yaşamamasına gerekçe değildir.

Örgütlü yaşam, 24 saatini örgütün denetimine, bilgisine açmaktır. Yönetici birlikte çalıştığı her insanın 24 saatini bilmek durumundadır. Hem onun bütün zamanını devrim için verimli bir tarzda kullanmasını sağlayabilmek, hem de denetim ve güvenlik açısından bu gereklidir. Ya-

şam biçimimiz, örneğin legalin rahatlığına, örneğin farklı birimlerde polis denetiminin dışında olmaya göre biçimlenmemeli. Legalde de bir gerillanın özverisiyle, illegalitedekinin

Demokratiğe ilişkin bu çarpıklık nereden, nasıl çıkıyor? Devrim, düzen içi bir olay olarak düşünülmüştür. Demokratikte kurulan düzen içi yaşam çok çeşitli kaygılar yaratmış ve devrim iddiasını yavaş yavaş küçültmüştür.

Kitlelere, devrime, sorunlarımıza karşı duyarsızlık gelişmiştir.

Bunlara köklü vuruşlar yapmak durumundayız.

disipliniyle davranabilmeli, ekonomik olanaklarımız ne durumda olursa olsun, en aزیyla yaşayabilmeliyiz.

Yaşam tarzımızı, giyimimiz, kuşamımız, üslubumuz tamamlayacaktır.

Üslubumuza dikkat etmeliyiz. Bildiride, haber yazımında Parti-Cepheli olduğumuz, iktidarı alma iddiasında olduğumuz unutulmamalıdır. Kitlelere nasıl sesleneceğimiz, nasıl mesaj ileteceğimiz, nasıl bir propaganda yapacağımız üzerine mutlaka eğitim çalışmaları yapılmalı, yöneticiler bu noktada insanlarımızı eğitmelidir.

Şu ya da bu yazarın, yazının, konuşmacının üslubu hoşumuza gidebilir. Ancak kaynağına bakmalıyız yine de. Taklit etmekten uzak durmalıyız. Unutmamalıyız ki “**Hiç bir şey yaratıcı ve özgün üslubu-**

muzun yerini alamaz.”

Halk kaynağından beslenmeli üslubumuz. **Ama** sıradanlaşmamalı... Herşeyi ben bilirim havasında olmamalı. **Ama** aynı zamanda iddialı olmalı; ne yapacağını bilmenin kararlılığını yansıtmalı. Basit **ama** çarpıcı, sarsıcı olmalı. Halkın anlayacağı, kullandığı dili benimsemeliyiz, **ama** argo ya da entel kelimelerden mümkün olduğunca uzak durmalıyız.

Ağdalı konuşma, teorik konuşma gibi bir özenti olmamalı. Bildiri, basın açıklaması yazarken, kendimizi teorik ifade edeceğiz diye zorlamamalı, yalın, vermek istediğimizi açık anlatan bir üsluba sahip olmalıyız. Soyut formüller, klasikleşmiş, etkisizleşmiş benzetme ve örnekler çok uygun düşmedikçe kullanılmamalıdır. Bir basın açıklamasında, bildiride asıl konuya ancak en sonda o da bir kaç satırla geliyorsak, teorik üsluptan kurtulamamışız demektir. Sözü dolaştırmamalıyız yani.

Aslında kendi yaptığımız işi küçümsüyoruz. O basın açıklaması için gözaltılar, işkenceler göze alınıyor. Ama ona gereken önemi vermiyoruz.

Çıkabilecek geri eğilimlere teslim olmamalıyız ama halkı dinlemeyi, halktan öğrenmeyi doğal davranış biçimine dönüştürmeliyiz.

Ben bilirimci, üstenci, küçümseyen tavırlardan uzak durmalıyız. Sözü-müzün eri olmalı, hata yaptığımızda halka özeleştirme vermeyi küçültücü bir davranış olarak görmemeliyiz.

Demokratiğe Nasıl

Bakacağız? Demokratik

alanın önemi, yeri süreçlere göre değişmiştir. Mücadelenin, örgütlenmenin bu biçimi, çeşitli olanaklarla birlikte bazı tehlikeleri de içinde barındırmıştır. Demokratikteki insanlarda yıllardır süren bir çok yanlış şekillenme vardır. Öyle ki, demokratikteki bir çok insan demokratiği başına

bela gelmeyecek, fazla riski olmayan, silahtan ve illegaliteden uzak bir konumlanma olarak görmüştür. Tüm- den yanlıştır. Bu kafa yapısı hala var- sa, bu, silahlı mücadele ve demokra- tik mücadele ilişkisinden hiçbir şey anlamayan, demokratiği **reformist- çe**, silahlı mücadeleyi ise **fokocu** bir tarzda kavrayan anlayıştır. Bu kafa yapısı demokratik örgütlenmeyi, kit- lesel mücadeleyi, silahlı mücadeleye tabii ele alamaz. Ve şematik olarak **“demokratik mücadele yapan- lar”** ve **“silahlı mücadele yapan- lar”** diye ayrıma gider. Tabii bu anla- yış her türlü kitle mücadelesini silahlı mücadeleye hizmet edecek bir pers- pektifle geliştirmez. Ve giderek de silahlı mücadele ve illegalite sorunları karşısına çıktığında ondan kaçır.

Şu artık pek çok sürecin, pek çok örneğin herkese gösterdiği bir ger- çektir; ülkemizde demokratik, yasal- lık, illegalite ve silahlı mücadele ara- sında aşılmaz duvarlar asla yoktur. Aşılmaz duvar görenler hayatın içeri- sinde düşmanın baskılarıyla karşıla- şacak, eğer başka mücadelelere ha- zır değilse, düzenden tüm yönleriyle kopmamışsa, demokratikte adım a- dım **tükenecektir**. Düşman demok- ratikte de devrimcilik yapmayacak- sınız diye saldırıyor. Düşmanla savaş- ma cesaretinde olmayanlar, düşman- la çatışmaktan kaçanlar, netice itibarıyla demokratikte de kalıcı olamayacak, kaçacaklardır.

Bunun yansımaları çeşitli biçim- lerde görülüyor. Öyle olaylar yaşanı- yor ki, yanındaki arkadaşına yapılan saldırıyı rahatlıkla izlemekte veya görmezlikten gelmektedir. Bu açık ki tükeniştir. Burada devrimcilik yok- tur. İşte düşmanla çatışmayı göze ala- mayanların demokratikte geleceği nokta burasıdır. Bu ruh hali kitle ha- reketini, militan bir kitle mücadelesini örgütleyemez. Bu ruh hali örgüt- lediği kitle hareketini, düşmanın

tepkisini çekmemek için çekebildiği en son sınıra kadar geri çeker. Ama düşman yine peşini bırakmaz, bunu da yapmayacaksın der, üstüne gelir. Sonra tıkanıp, yapamıyorum sözlerini duymaya başlarız.

Demokratik mücadeleyle gerilla mücadelesi arasında bir yönetici açı- sından nitelik farkı yoktur. Hatta demokratikteki yoldaşlarımız dav- ranışlarıyla, üsluplarıyla, kitleler içe- risindeki yaşamlarıyla, her şeyleriyle hareketin temsilcisi durumundadırlar. Binlerce göz her gün onları denet- liyordur. Onların nezdinde Parti- Cepheyi görüyorlar. Her an gözaltı- na alınacaklardır, defalarca alınacak- lardır. Ve partiyi temsil edeceklerdir. Gerilla için bunlar sözkonusu değıl- dir. Bu yanıyla demokratik kolay ve risksiz, gerilla tehlikeli şartlanması tamamen yanlış sağ düşüncelerin ürünüdür. Örneğin bu sağ düşüncenin ürünü olarak demokratikte çalışan insanlarımız silaha yabancıdır, silaha yabancılığı yaratan *“ben demokra- tikteyim, diğer alanlar beni ilgilen- dirmez”* düşüncesidir. Hayır, her insanımız silahı sevmelidir. Hangi alanda olursa olsun, olanakları oldu- ğunda silahı, her türlü gerekli teknik bilgiyi öğrenmelidir.

Demokratiğe ilişkin bu çarpıklık nereden, nasıl çıkıyor? Devrim, düzen içi bir olay olarak düşünülmüştür. Demokratikte kurulan düzen içi ya- şam çok çeşitli kaygılar yaratmış ve devrim iddiasını yavaş yavaş kü- çültmüştür. Kitlelere, devrime, sorun- larımıza karşı duyarsızlık gelişmiştir. Bunlara köklü saldırılar yapmak durumundayız. Demokratikte, sendi- kal alanda, gençlik, mahalleler veya başka bir alanda hiçbir arkadaşımız yaşam boyu düzen içi yaşayarak devrimcilik yapamaz. Ülkemizde yasalar, demokratiklik her şey göre- celi ve geçicidir. Savaşın gelişmesi öyle bir noktaya gelmiştir ki yasalar

hiçbir şey ifade etmemektedir. Belirleyici olan devrimle karşı devrim arasındaki savaştır. Artık eskisi gibi cuntalar ve cunta sonrası kısmen de- mokrasinin olduğu bir ortam da yoktur ve olmayacaktır. Hangi hü- kümet gelirse gelsin karşı-devrimci savaşı sürdürecektir ve mücadeleyi etkisiz hale getirmeye çalışacaktır, eğer demokratikte bulunan legal in- sanlarımız kendileri için tehlike yara- tıyorsa hiçbir yasa ve kural dinleme- den bugün olduğu gibi, daha cüret- karca bir biçimde o insanlarımıza saldıracaktır. Bu yanıyla şu veya bu alanda bulunmak arasında büyük farklar yoktur. Soruna böyle bakıl- mazsa yasal sınırlar içerisinde kala- yım, göze batmayayım diye düşü- nülürse, değil bir alandaki devrimci örgütlenmeyi, en küçük bir derneği dahi devrimci bir tarzda yaşatmak imkansız hale gelir. Yasallık kay- gılarıyla orada hiç bir devrimci ça- lışma yürütülemez. Devrimciliğin meşruiyeti kavranmaz, benimsenmez orada. Sınırları biz çizemeyiz, dev- rimci olduğumuza karar verdikten sonra hangi alanda, hangi mücadele biçimini tercih edersek edelim devlete savaş açmışız demektir. Devletin bu savaşta işkenceye, katliamlara baş- vuracağı, hapishaneleri kullanaca- ğı aşikardır. Böyle bakmak zo- rundayız. Böyle bakılmazsa, hangi birimde, hangi konumda olunursa olunsun, düzenle çatışmaktan sürekli bir kaçış, sürekli bir gerileyiş ve sonuçta teslimiyet kaçınılmazdır.

Cephe tarzı, önderliğimizin, şehitlerimizin, 30 yıllık Parti-Cephe geleneklerinin gösterdiği tarz- dır. Kahramanlıkları yaratan, destanlar yazan, halkı örgütle- yen, savaşı geliştiren, işte bu tarz- dır. Bütün bunları bir Cepheli ba- kış açısıyla ve Cephe gelenekle- ri çerçevesinde ele almadığımız- da, başarmamız mümkün değildir.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE PARTİ-CEPHE ÇİZGİSİ

Faşist saldırıların gerek resmi, gerek sivil her boyutuyla artması, anti-faşist mücadele sorununu devrimcilerin gündeminde yine öne çıkardı. Soruna ilişkin asıl olarak netleştirilmesi, kavranılması gereken iki yan; **birincisi**, saldırının niteliği, hangi merkezden yönetildiği ve neyi hedeflediği, **ikincisi** ise, saldırıya karşı mücadelenin nasıl şekilleneceğidir. Tartışma konularının hiç biri yeni değildir. Ancak kuşkusuz sürecin ve karşı karşıya olunan saldırının '80 öncesine göre de, 90'lı yılların başına göre de özgünlükleri ve farklılıkları vardır.

Öneriler karşısındaki tavır, açık bir duyarsızlık halidir. Kimse mevcut örgütlenmelerin faşist teröre karşı mücadele açısından yeterli olacağını ileri süremeyeceğine göre, yeni örgütlenme ve mücadele biçimlerini tartışmamanın tek bir anlamı olabilir: duyarsızlık. Ya da daha vahim bir durum olarak, faşist teröre karşı mücadeleye niyetsizlik.

Bugün dergi sayfalarında faşist saldırılardan çokça söz edilse de, anti-faşist mücadele konusunda solda tam anlamıyla bir **hantallık, atalet** sözkonusudur. Herkes sanki adeta böyle bir saldırıya çok hazırlıklıymışcasına, sanki mevcut güçleri, örgütlülük düzeyleri bu saldırıyı püskürtmeye yeterliymişcesine gayet rahat, ve her türlü öneriye kapalı. Faşist saldırılar ve saldırılara karşı mücadele üzerine sol dergilerin yaptığı adeta "**habercilik**" düzeyindedir. Perspektifler, mücadele ve örgütlenme biçimleri tartışılmıyor. Dünnün muhasebesini, bugünün çözümlemesini yapmaya yönelik bir çaba görülüyor. Kimileri ise hala kitlesel eylem mi, kadrosal eylem mi, kitlelerle mi cevap vereceğiz, şiddetle mi cevap vereceğiz sahte ikilemleri içindeki eski, aşılımış tartışmaları tekrarlayıp politika yaptığı kanısında. Oysa bugün bu tartışmalar çerçevesinde önerilere cevap veriyor gibi yapmak, bir şey söylememekle eşdeğerdir.

Öneriler karşısındaki tavır, açık bir **duyarsızlık** halidir. Kimse mevcut örgütlenmelerin faşist teröre karşı mücadele açısından yeterli olacağını ileri süremeyeceğine göre, yeni örgütlenme ve mücadele biçimlerini tartışmamanın tek bir anlamı olabilir: duyarsızlık. Ya da daha vahim bir durum olarak, faşist teröre karşı mücadeleye niyetsizlik.

Tabii mücadele etmek, bir **niyet-niyetsizlik** meselesi değildir. Burada

niyet dediğimiz bir sonuçtur. Sürecin bütününe ilişkin politikaların bir sonucu. Faşist teröre karşı mücadele etmeyen, teslim olmayı kabul edecek, düzenle uzlaşacaktır. Bunun başka alternatifi yoktur. Bu nedenle ki, anti-faşist mücadele sorunu, ancak siyasi yapıların düzene, devrime bakış açıları çerçevesinde ele alınıp incelenebilir. Öncelikle kavramın kullanımına ilişkin soldaki eksik bir şekillenişe değinmekte yarar var. Bizde anti-faşist mücadele çoğunlukla sivil faşist saldırılar karşısında kullanılır. 1980 öncesinde faşizmin halka saldırılarında, katliamlarında ağırlıklı olarak sivil faşistleri kullanması ve anti-faşist mücadelenin de esas olarak sivil faşist teröre yönelik olarak şekillenmesi kavramın yanlış kullanımında önemli bir etken olmuştur. Ama tek neden bu değildir. Esas neden anti-faşist mücadelenin muhtevasına ilişkin eksiklik ve çarpıklıklardır. Bu çarpıklık da devlet ve devrim tahlillerindeki yanlışların sonucudur.

ANTI-FAŞİST MÜCADELENİN MUHTEVASI

Doğaldır ki Türkiye'de faşizmin iktidarını ve devletin faşist niteliğini şu veya bu gerekçeyle reddedenler anti-faşist mücadelenin muhtevasını da sivil faşist saldırılara karşı mücadeleye sınırlayacaklardır. '80

öncesinin anti-faşist mücadele pratiği içinde bu durum çok açık olarak görülür.

Eski TKP (Türkiye Komünist Partisi), onun legaldeki türevleri sayılabilecek TİP, TSİP gibi reformist partiler ve KSD (Kurtuluş Sosyalist Dergi) bu açıdan tipik örneklerdir. Faşizm gerçeğini reddeden ve devleti “*Bonapartist diktatörlük*” vb. olarak tanımlayan bu siyasetler faşizm tehlikesi olarak da MHP’yi görmüşlerdir. Çünkü onların kafasındaki faşizm, Hitler Almanya’sındaki, Mussolini İtalya’sındaki gibi bir faşizmdir.

Faşizm, tekelci sermayenin zora, şiddete dayalı en kanlı yönetim biçimidir ve burjuva muhalefete bile yaşam hakkı tanımaz. İşte revizyonist ve reformistlere göre Türkiye bu tanımlamaya pek uymamaktadır. Çünkü, cunta dönemleri dışında sınırları oligarşi tarafından çizilmiş olsa da ortada bir parlamenter sistem ve bir demokrasicilik oyunu vardır. Hatta MHP’nin komünist ilan ettiği CHP gibi sözde bir “sol” parti hükümet bile kurabilmekte, devlet yönetimine gelebilmektedir. Devlet işkence, katliam yapmaktadır ama bu, burjuva demokrasilerinin tam olarak uygulanmadığı baskıya dayanan rejimlerde, faşist karakterli olmasa da tüm diktatörlüklerde görülebilecek olgulardır. Esas faşist olan, Almanya ve İtalya’daki gibi faşist bir diktatörlüğün özlemini duyan MHP’dir. Avrupa’daki faşist hareketlerin ortaya çıkışı ve iktidara yönelimine benzer bir pratik MHP’de de görülmektedir. O halde faşizmin iktidara gelişi de MHP ile olacaktır.

Yani kısacası, bunlara göre tekeli sermayenin en gerici, kanlı yönetim biçimi olan faşizmi MHP temsil etmektedir. Dolayısıyla o iktidarda olmadığına göre faşizm de iktidarda

değildir. Mantık böyle çalışmaktadır. Böyle olunca anti-faşist mücadele anti-MHP mücadelesi olarak ele alınmış ve MHP’nin örgütlenmesini genişletmesi, saldırı ve katliamlarını artırması faşizmin yükselişi olarak görülmüştür. “**Faşizme Geçit Yok**” sloganı da bu düşüncelerin sonucudur.

Kapitalizmin emperyalist bir aşamaya ulaştığı dönemde hala feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu Türkiye’de, kapitalizmin gelişmesi ve tekelleşme emperyalist ülkelerden farklı bir yol izlemiştir. Hemen tüm yeni-sömürge ülkeler için geçerli olan bu yol, aynı zamanda faşizmin iktidara geliş biçiminin de emperyalist-kapitalist ülkelerden farklı bir yol izlemesinin nedenidir. Faşizmin tekeli burjuvazinin iktidarı olduğu tanımlaması doğrudur. Ancak tekeli burjuvazi, her ülkede aynı biçimde oluşmamış ve iktidara aynı biçimde yerleşmemiştir. Avrupa’daki faşizmle bizim gibi yeni-sömürgelerdeki faşizmin farkı da bu farkın doğal bir sonucudur.

Kurtuluş savaşından sonra Kemalist diktatörlüğün izlediği yol da kapitalizmdir. Ancak ülkede özel sermaye birikiminin yok denecek kadar cılız olması Kemalist iktidarı devlet eliyle kapitalizmi geliştirmeye yöneltmiştir. Yönetim biçimi tek partinin baskı ve zora dayanan şovenist, katliamcı küçük-burjuva diktatörlüğüdür. Ancak faşist bir diktatörlük değildir bu. Çünkü ortada henüz tekeli burjuvazi ve onun yön verdiği bir iktidar yoktur.

Bu süreçte devletin kanatları altında palazlanmaya başlayan ticaret burjuvazisinin temsilcisi olarak ortaya çıkan **Adnan Menderes**’in liderliğini yaptığı **Demokrat Parti** ile küçük-burjuva diktatörlüğünün iktidardaki temsilcisi CHP arasındaki iktidar mücadelesinin 1950’de DP

lehine sonuçlanması ülkenin ekonomik-sosyal-siyasal yapısındaki değişimde de önemli bir dönemeç oluşturdu. Bu tarihten sonra emperyalizmle çok hızlı biçimde geliştirilen ilişkiler, yapılan antlaşmalar, ABD’den alınan **Marshall** yardımları ve 1952’de **NATO**’ya girilmesiyle yeni-sömürgeleşmede artık dönüşü olmayacak bir yola girildi. Aynı süreç devletin de faşistleştirilmesi süreciydi. Bir yandan devlet kurumları aracılığıyla sistem **yukarıdan aşağıya** faşistleştirilirken, diğer yandan da **faşizme bir kitle tabanı yaratmak üzere** sivil faşist hareket örgütlenecekti.

Temeli Osmanlı’nın son dönemlerinde ortaya çıkan Turancılık ve anti-komünist ideoloji ile şekillenen sivil faşist hareketin sola yönelik ilk örgütlü saldırıları 1948’lerde başlar. DP’nin iktidar olmasından sonra faşistler örgütlenmek ve saldırmak için daha geniş olanaklara sahip oldular. ABD emperyalizminin başlattığı soğuk savaş stratejisini

Sonuç olarak, faşizmin sürekli iktidarda olduğu Türkiye’de anti-faşist mücadele oligarşinin resmi, sivil her çeşit faşist terörüne karşı mücadeleyi kapsayan ve devleti hedef alan bir muhtevada ele alınmak durumundadır. Ki bunun ortaya çıkardığı sonuç da anti-faşist mücadelenin oligarşinin iktidarının yıkılması mücadelesinden ayrı görülemeyeceğidir.

Evet, oligarşi provokasyon yapar. Bu da onun kendi düzenini savunmasının bir boyutudur. Ancak halk güçleri açısından provokasyona gelmemek, faşist teröre karşı mücadele etmemek olamaz. Provokasyona gelmemek adına mücadele etmemek tercih edilirse, provokasyon zaten işte o zaman başarıya ulaşmış olacaktır.

uygulayan Adnan Menderes hükümetinin doğal müttefiki durumuna geldiler.

1960 27 Mayıs'ında doğrudan iktidarda yer alma planlarıyla cunta içinde yer alan Albay Alpaslan Türkeş ve ekibinin tasfiye edilmesi gerek devletin faşistleştirilmesinde gerekse sivil faşist örgütlenmede belli bir kırılma yaratmış gibi görünse de özellikle 65'ten sonra süreç tekrar tersine döndü. Demirel'in başbakanlığında **Adalet Partisi** (AP)'nin iktidar olmasıyla, yeni baskı yasalarının çıkartılması, faşist devlet yapısına uygun olarak yürütmenin daha da güçlendirilmesi ve yeni organizasyonlara gidilmesi, devlet kurumlarının faşist kadrolarla doldurulması, ordu içinde ise 'kemalist', 'sol' eğilimli unsurların tasfiyesiyle faşizmin kurumlaşması daha da hız kazandı.

Aynı süreçte sivil faşistlerin örgütlenmesinde de bir nitelik sıçraması yaratıldı. Alpaslan Türkeş'in liderliğini yaptığı Cumhuriyetçi Köylü Partisi'nde (daha sonra adı MHP

olarak değiştirildi) örgütlenen faşistlere 1968'den itibaren komando kamplarında subaylar tarafından kontrgerilla eğitimi verilmeye başlandı. Ülke çapında bu kampların sayısı 40'a kadar çıktı. Eğitilerek kontrgerilla çetelerine dönüştürülen sivil faşistler devrimcilere ve halka saldıran devletin en önemli vurucu güçlerinden biriydi artık.

Burada, devletin faşistleştirilmesinde en önemli rolü oynayan DP ve AP'nin koyu anti-komünist niteliğine rağmen destek aldıkları kitlenin çok büyük bir bölümünün (Almanya'daki Nazi partisi ya da MHP gibi) faşist militan bir özellik göstermemesi, demokratik haklarda kısmi de olsa genişleme sağlayan '61 anayasası ve sınırları oldukça daraltılmış da olsa çok partili sistemin varlığı gibi nedenler sol içinde de geniş bir çevrenin devletin niteliğindeki faşist değişimi görememelerine yol açmıştır. Bunda sivil faşist hareketin başlangıçta görece olarak devletten bağımsız geliştiği görüntüsünün de payı büyüktür.

Burada görülmesi gereken önemli nokta yeni-sömürgecilik ilişkileri içinde yukarıdan aşağı geliştirilen kapitalizmle birlikte tekelleri burjuvazinin oluşturulması ve buna paralel olarak da faşizmin devlet aracılığıyla yukarıdan aşağıya kurumlaştırılmasıdır. Bu yanı sıra dıştan bakıldığında özellikle oy aldıkları kesimlerin niteliği açısından MHP'den farklı gibi görünen DP, AP gibi partiler esasında emperyalizm ve işbirlikçisi tekelleri burjuvazinin temsilcisi faşist partilerdir.

Yeni sömürge bir ülkede emperyalizmin işbirlikçisi tekelleri burjuvazinin Avrupa'daki gibi bir "burjuva demokrasiden" yana olması zaten beklenemez. Azgınca bir sömürünün sürdürüldüğü koşullarda bu kadarı bile halkın devrimci-

demokratik muhalefatinin büyümesine ve kısa sürede oligarşinin iktidarını tehdit eden bir unsura dönüşmesine yol açar. Sömürüden elde edilenlerin büyük bir bölümünün emperyalizmin kasasına aktarıldığı koşullarda oligarşinin halkın asgari ölçülerde bile ekonomik-demokratik-sosyal ve siyasal taleplerini karşılayabilecek gücü yoktur. Sömürünün ve oligarşik iktidarın sürdürülebilmesi, halkın muhalefatinin sindirilebilmesi için baskı, zor ve şiddet, yani faşizmin uygulanması kaçınılmazdır. Bu nedendir ki kısmi demokratik haklar tanımış olan '61 Anayasasına bile tekelleri burjuvazi baştan beri hep karşı olmuş, daha uygulamaya girer girmez tanınan haklar bizzat devlet ve hükümet tarafından çiğnenmeye başlanmıştır. 12 Mart cuntasıyla birlikte de oligarşinin talepleri doğrultusunda sınırlı olan demokratik yanları daha da budanmıştır.

Daha 12 Mart 1971 faşist cuntası gerçekleşmeden **Mahir Çayan** devletin niteliğindeki bu değişimi doğru olarak tahlil etmiş ve **sömürge tipi faşizm** tespiti yapmıştır. Bu faşizm sürekli. Göstermelik bir parlamenter sistem ve **demokrasicilik oyunu**yla yüzünü gizlemekte, oligarşinin derinleşen krizinin göstermelik parlamenter sistem içinde atlatılmasının imkansız hale geldiği zamanlarda ise demokrasicilik oyununa son verilip cuntaların iktidara gelmesiyle **açık faşizm** uygulanmaktadır.

Ancak buna rağmen cunta dönemlerinden sonra tekrar "**sivil yönetim**"e yani demokrasicilik oyununa dönülmesi, geniş bir aydın, ilerici çevrede, reformist, revizyonist hareketlerde cunta dönemlerinin geçici bir faşizm uygulaması olarak görülmesi gibi (esasinda böyle olmasını arzu edip gerçeği kabullenmek

istemedikleri için) bir yanılgıya yol açmış ve her seferinde oligarşinin de istediği gibi burjuva demokrasisi hayalleri yeniden canlanmıştır.

Faşizm cunta dönemleriyle sınırlı bir uygulama olarak görülünce, 68'den itibaren komando kamp-larında eğitime başlanan ve 12 Mart 1971 cuntasıyla birlikte kontrgerillanın vurucu gücü olarak örgütlenmesine hız verilen sivil faşist hareket de oligarşik iktidardan ve onun devletinden **bağımsız bir örgütlenme olarak** görülmüştür. Pek tabii böyle bir değerlendirme yapan reformist, revizyonist sol anti-faşist mücadeleyi MHP'ye karşı pasif savunma çizgisinde bir mücadeleye indirgeyip faşist işgaller ve saldırılar karşısında sürekli geri-lerken, faşist terörün engellenmesi için **devlete çağrılar yapmaya** başlamışlardır.

Oysa ki devletin faşist niteliğinden dolayı anti-faşist mücadele sürekli gündemdedir ve sadece sivil faşist saldırılardan ibaret değildir. Sivil faşist saldırılar da, devlet terörü de aynı amaca hizmet etmektedir. O amaç da oligarşinin faşist düzenini ayakta tutmak ve halkı faşizme boyun eğdirmektir. Bu noktada sivil faşist terörün hamisi MHP'nin doğrudan iktidarda olup olmamasının bir önemi yoktur. Türkiye'nin 12 Eylül'den sonra söylediği gibi onun fikri yani faşizm zaten iktidardadır.

Sonuç olarak, **faşizmin sürekli iktidarda olduğu Türkiye'de anti-faşist mücadele oligarşinin resmi, sivil her çeşit faşist terörüne karşı mücadeleyi kapsayan ve devleti hedef alan bir muhtevada ele alınmak durumundadır.** Ki bunun ortaya çıkardığı sonuç da anti-faşist mücadelenin oligarşinin iktidarının yıkılması mücadelesinden ayrı görülmemeyeceğidir. Bu çerçevede sivil faşist teröre karşı mücadele de anti-

faşist mücadelenin sadece bir yanını oluşturur. Bu ikisini birbirinden ayırma ele alan bir anlayış kapsamlı bir anti-faşist direnişi örgütleyip geliştiremeyeceği gibi iktidar mücadelesinde de ileri adımlar atma olanağını yakalayamaz; faşist terör karşısında gerilemeye, varolan mevzilerini kaybetmeye mahkumdur.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE KENDİLİĞİNDENCİLİK

Anti-faşist mücadelede ortaya çıkan çarpık şekillenmelerden biri de sürekli faşizm tespiti yapılmasına rağmen anti-faşist mücadelenin kendiliğindencilığe terkedilmesidir. Bu kendiliğindencilığe terkediş kendisini hem faşist teröre karşı örgütlenmede, hem de anti-faşist mücadelenin pratiğinde gösterir.

Kendiliğindenciliğin temelinde teoride ne söylenirse söylensin faşizmi yıkmayı hedef almayan, iktidar perspektifinden uzak, çerçevesi ekonomik-demokratik mücadeleyle sınırlanmış bir mücadele çizgisi ve özü itibarıyla devrimci iç savaştan kaçış vardır. Devrimci iç savaştan kaçışın nedenleri irdelendiğinde ise görülecektir ki, altından devrimden korku ve karşı-devrimle, düzenle uzlaşma çabası çıkar. Doğal olarak da bu, faşist saldırıların en azgınca sürdüğü dönemlerde bile devletle, sivil faşistlerle karşı karşıya gelmekten, çatışmaktan kaçınmayı beraberinde getirir. Çatışmanın, heleki misillemeye bulunmanın faşist terörü daha da azgınlaştıracığı düşüncesi ve bu düşüncenin ortaya çıkardığı psikolojiyle şekillenen hareket tarzı, 1980 öncesinin anti-faşist mücadelesinde solu önemli ölçüde etkisi altına almıştır. Bugün bu mantığın sonuçları kontrgerilla

devletinin 90'lardan bu yana çok daha pervasızca sürdürdüğü faşist terör karşısında daha da derinleşmiştir.

"Provokasyon" edebiyatı beyinleri teslim almış, sınıf mücadelesinin çeşitli dönemlerinde ortaya çıkabilecek yanlar "provokasyon" olarak görülüp mücadeleden, eylemden kaçışın gerekçesi haline getirilmiştir. Evet, oligarşi provokasyon yapar. Bu da onun kendi düzenini savunmasının bir boyutudur. Ancak halk güçleri açısından provokasyona gelmemek, faşist teröre karşı mücadele etmemek olamaz. Provokasyona gelmemek adına mücadele etmemek tercih edilirse, provokasyon zaten işte o zaman başarıya ulaşmış olacaktır. Çünkü faşist terörün de, provokasyonun da amacı halkı,

Bugün kendiliğindencilik, kitlelerin faşist terör karşısında göstereceği tepkiye bel bağlamakta somutlanmaktadır. Pek çok siyasi hareket faşist terör karşısında hiç bir şey yapmayıp kitlenin kendiliğinden tepkisine güvenmektedir... Bu muhtevadaki bir anti-faşist kitle mücadelesi ise yaygınlaşarak cinayetlere, katliamlara kadar tırmanan faşist saldırı karşısında açık ki, sürekliliğini koruyamaz, kendi savunmasını yerine getiremez ve gerileyiş, geniş kitleleri faşist terörün etki alanına terketme kaçınılmaz olur.

ÖDP, SİP, EMEP, HADEP reformizminin anti-faşist mücadeleyi geliştirmek gibi bir derterleri zaten yoktur. Onlar için 'bulunduğun birimi, alanı saldırıya uğrarsa koru' pasif savunma anlayışı, 'sen saldırıya uğrarsan kendini koru'ya dönüşmüştür. Politikaları esas olarak faşist terörün „hedefi olmamak“ üzerine şekillenmekte, faşist teröre karşı bir mücadelenin tartışmasını bile gündemlerine almamaktadırlar.

devrimcileri teslim almaktır. Siz teröre "provokasyona gelmeyelim" diye cevap vermiyor ve terörün kitleleri yıldırmasına, sindirmesine seyirci kalıyorsanız, elinize geçen nedir?

Provokasyona gelmeyelim düşüncesi, sonuçta mücadeleyi kendiliğindencilığe terkediş, faşist teröre anladığı dilden cevap vermekten kaçıştır.

"Faşizme karşı mücadele anlayışında diğer bir önemli yanlış ise kendiliğindenci eylem çizgisinin sonucu olarak mücadelenin merkezilikten yoksun olması, birimlerin kendi kaderi ve sınırları içine terk edilmesidir. ... Oysa önemli olan, merkezi eylem çizgisi ile iktidar alternatifi olmaktır. Aksi halde dağınıklık ve başarısızlık kaçınılmazdır." (Dava Dosyası I, s.63-65)

'78'lere kadar anti-faşist mü-

cadele pratiğine damgasını vuran kendiliğindenciliktir. Elbette burada söz konusu olan faşist saldırılar karşısında tümünden boyun eğildiği, hiç çatışmadığı değildir. Özellikle Dev-Genç'lilerin 75'lerden sonra okullarını, yurtlarını çatışarak savunmaya çalışması, silahlı nöbetlerin tutulması, kitlesel gösteri ve eylemler, faşistlerin cezalandırılması, yer yer misilleme eylemleri de vardır. Ancak bu merkezi bir örgütlenme ve politikanın bir yansıması değil, her bölge veya birimdeki militan Dev-Genç'lilerin özverili çabalarının sonucudur. Kendiliğindencilik aşılmadığı noktada devlet desteğini arkasına almış, çok daha merkezi bir örgütlülüğe sahip, amacı, hedefi belirlenmiş politikalarla hareket eden faşistleri geriletmek de mümkün olmamıştır. Faşist terörün geriletilmesi ise ancak bu mücadelenin Devrimci Sol'la merkezileşip karşı saldırıları içeren bir muhtevaya dönüştürülmesiyle mümkün olmuştur. Ancak oportünizm açısından '80'e kadar kendiliğindencilik belirleyici olmaya devam etti.

Bugün, faşist saldırıların tırmanmasıyla birlikte solda kendiliğindencilığın hala hakim olduğu bir kere daha görüldü. **Bugün kendiliğindencilik, kitlelerin faşist terör karşısında göstereceği tepkiye bel bağlamakta somutlanmaktadır.** Pek çok siyasi hareket faşist terör karşısında hiç bir şey yapmayıp kitlenin kendiliğinden tepkisine güvenmektedir. Bu kendiliğinden tepkinin niteliği açık ki, daha çok barışçıl, protesto mahiyetindedir. Bu muhtevadaki bir anti-faşist kitle mücadelesi ise yaygınlaşarak cinayetlere, katliamlara kadar tırmanan faşist saldırı karşısında açık ki, **sürekliliğini koruyamaz, kendi savunmasını yerine getiremez** ve gerileyiş, geniş kitleleri

faşist terörün etki alanına terketme kaçınılmaz olur.

Faşist saldırılar İstanbul'da da, Van'da, Malatya'da, Dicle'de, Ankara'da, Edirne'de, Afyon'da, yani okulların ve gecekondu semtlerinin olduğu her yerde gündemdedir. Merkezidir. Saldırının merkezi **MGK**'dır. Öncelikle saldırının yoğunlaştığı gençlik alanında anti-faşist mücadelenin **merkeziliğe kavuşturulması** gerektiği açıktır. Bu demektir ki, DEV-GENÇ bünyesinde de, demokratik öğrenci örgütlenmeleri bünyesinde de anti-faşist mücadeleye yönelik örgütlenme ve mücadele merkezileştirilmelidir. Faşist terör karşısında **Savunma ve Mücadele Komiteleri'nin örgütlendirilmesi** ise, mücadeleyi kendiliğindenlikten çıkarmanın ikinci önemli boyutudur.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE AKTİF SAVUNMA

Dün faşist terör karşısındaki mücadelenin en önemli zaaflarından biri, bu mücadelenin ancak "*saldırı olursa savun*" şeklinde pasif bir savunmacılığa indirgenmesiydi. TİP, TSİP gibi legal partiler, bulundukları yeri bile savunamayacak kadar bu mücadelenin dışındaydılar. Her ne kadar sözde "aktif savunma" falan deseler de pasif savunmanın temsilcileri ise başta DY, KSD ve benzerleriydi. TDKP, HY, TKP-ML Hareketi gibileri ise Maoçu bozkurt-sosyal faşist çatışmasından pek başlarını kaldıramıyor, kaldırdıkları kadarıyla da pasif savunma çerçevesinde davranıyorlardı.

Misilleme, taktik saldırı vs. ise bunlardan uzaktı. Çok zorunlu olurlarsa belki bir kaç eylem yapı-

bilirlerdi ama bunun bir politika olarak tesbiti onların tüm çizgilerine aykırıydı. Bu çizginin ortaya çıkardığı pratik, faşist terörün karşısına alternatif olarak **salt** kitle eylemlerini çıkarmaktır. Bu anlayış solda bugün çok daha öne çıkmıştır. Ancak '80 öncesinin de **çok daha gerisinde** bir mücadele çizgisine dönüşmüş haldedir.

Geçmişin TKP, TİP, TSİP gibi revizyonist, reformist partileri bugün siyasi arenada zaten yoktur. Ama onların yeri, geçmişin DY, KSD, TDKP'si ve bir kısım irili ufaklı siyasetin sağa savrulmalarını noktalayıp legal partilerle limanına demir atmalarıyla dolduruldu. **ÖDP, SİP, EMEP, HADEP** reformizminin anti-faşist mücadeleyi geliştirmek gibi bir dertleri zaten yoktur. Onlar için **'bulunduğun birimi, alanı saldırıya uğrarsa koru'** pasif savunma anlayışı, **'sen saldırıya uğrarsan kendini koru'**ya dönüşmüştür. Politikaları esas olarak faşist terörün **"hedefi olmamak"** üzerine şekillenmekte, faşist teröre karşı bir mücadelenin tartışmasını bile gündemlerine almamaktadırlar.

Kaldı ki oligarşinin HADEP dışında infaz, katliam, kayıp ve "faili meçhuller" boyutuyla reformizme yönelik bir saldırısı da yoktur. Devrimci mücadelenin ezilememiş olması bir yerde devletin faşist saldırılarına karşı reformizme de kalkan oluşturmaktadır. Hatta bu yanı sıra oligarşi ile reformizm arasında zımnî bir anlaşmanın varlığından da söz edilebilir. Reformizm faşist saldırılar karşısında devrimcilere sahip çıkmadığı, faşist baskı ve terör karşısında sesini yükseltmediği ölçüde faşizmin baskı ve şiddetinden de uzak kalmaktadır. Faşizme karşı demokratik mücadele boyutuyla bile olsa az bir şey seslerini yükseltmeye kalktıklarında faşizm dişini

göstermekte, reformizm de bunun karşısında eskisinden de geri bir noktaya çekilmektedir. Bu nedenle 12 Eylül öncesinde devrimcilerin cenazeleri sendikalardan, odalardan, legal partilere kadar geniş kesimlerin katılımıyla en kitlesel anti-faşist gösterilere dönüşürken bugün artık reformizmi böyle eylemlerin içinde görmek mümkün olmamaktadır.

Sivil faşist saldırıların yoğunlaştığı son bir kaç yıl içinde saldırı doğrudan reformistleri de hedef aldığından zorunlu bir kendini savunma gündeme gelse de faşist saldırılar karşısındaki pratik tutumları basın açıklaması, suç duyurusu ya da bir protesto gösterisinden öteye geçmez. Reformizmin faşizme karşı mücadele anlayışının "anti-MHP" bir bakış açısıyla sınırlı olması, bugünün pratiğinde kendini daha açık göstermektedir. Açık polis terörü karşısında bu kesimler sürekli gerileyen bir hat çizmekte, varlıklarına yönelik saldırılara bile protesto, gösteri boyutunda olsun ciddi karşılıklar verememekte, bunun yerine politikada ve eylem biçimlerinde her gün daha sağcılaşıp uzlaşmacı davranmayı tercih etmektedirler.

Oportünizm için de durum pek farklı değildir. Faşist saldırılara karşı devrimci şiddeti örgütlemek, karşı saldırıyı geliştirmek bir yana kitleselleşmedeki darlık tek başlarına kitlesel bir protesto gösterisini örgütleyebilmelerini bile olanaksız hale getirmektedir. Aralarında teorik olarak "büyük" farklılıklar da olmasına rağmen geçmişte olduğu gibi **reformizm ve oportünizm**, faşist saldırıları salt kitle eylemleriyle göğüsleme anlayışı ve anti-faşist mücadeledeki kendiliğindenci çizgileriyle aynı noktada buluşmaktadır. Faşist terör karşısında

"*edilgen bir savunma çizgisi*"nden ötesi düşünülmeyince de, "*faşizme karşı mücadele için özel örgütlenmelere gerek yok*" gibi teorilerin yapılması da doğal olmaktadır.

AKTİF SAVUNMA FAŞİST TERÖRÜ ETKİSİZLEŞTİRMENİN TEK YOLUDUR

'Saldırıya uğradığında kendini savun' anlayışında somutlanan bir anti-faşist mücadele çizgisi kitle örgütlülüğünün olduğu yerlerde belli bir süre direnebilmeyi başarabilse bile uzun vadede yenilgiye uğraması kaçınılmaz olur. Böyle bir mücadele çizgisi faşist saldırıları geriletmek bir yana resmisiyle, sivilileyle faşistlere daha çok saldırımları ve saldırılarının şiddetini artırmaları için **cesaret** vermektir.

Faşist terörün amacı gelişi güzel saldırılarla devrimcilere ve halka sadece zarar vermek değil, belli hedeflere saldırarak gelişen devrimci mücadelenin önünü kesmek, okulları, mahalleleri, işyerlerini, köyleri faşist

...Süreç açısından öne çıkan, sivil faşist saldırılardaki tırmanışa ve yayılmaya uygun olarak, bu saldırıları etkisizleştirecek mücadele ve örgütlenme araçları yaratmak, çok daha geniş kesimleri anti-faşist mücadele içinde örgütleyebilmek ve bu mücadeleyi iktidar mücadelesiyle bütünleştirmektir.

Sürekliliği, kitlelerin moral gücünü sağlayıp faşistler üzerinde caydırıcı, faşist örgütlenmeleri dağıtıcı olabilecek mücadele biçimi ise, halkın devrimci şiddetidir ve yukarıda anlatılan mücadeleler bu temeldeki eylemlerle tamamlanmalıdır. Halkın, gençliğin faşist teröre karşı öfkesini, tepkisini ifade edecek olan şiddet, Savunma ve Mücadele Komiteleri, Milisler gibi nispeten dar örgütlenmelerle gerçekleştirilebileceği gibi, kitlesel olarak da gerçekleştirilebilmelidir.

işgal altına alarak halkı bütün olarak teslim olmaya zorlamaktır. Bu amacından da kesin yenilgiye uğrayacağı devrime kadar vazgeçmeyecektir. Bu noktada faşist teröre karşı mücadeleyi aynı zamanda bir mevzi savaşı olarak ele almadan ve aktif bir savunma hattı oluşturmadan iktidar mücadelesini de geliştirebilmek mümkün olamayacaktır. Çünkü devrim ancak önüne çıkarılan engelleri aşmak için yürütülecek bir mücadele içinde gelişecek ve bu engeller aşılarak zafere ulaşacaktır.

Karşı saldırı ve misillemeleri de içeren bir aktif savunmanın üstleneceği çeşitli işlevler vardır: *"Eğer stratejik plandaki aktif savunma çizgisi dönem dönem taktik saldırılarla beslenmez ve sadece 'bu-*

lunduğun birimi savun' olarak yorumlanırsa, uzun bir gelecekte -ki bugün oraya gelinmiştir- yılgınlık ve yenilgi kaçınılmaz olur. Taktik saldırıların işlevi çok yönlüdür. Genel olarak 'savunmayı beslemek', 'yeni mevziler kazanmak', 'anti-faşist kitle üzerinde yaratılan pasifikasyonu azaltarak kırmak', 'faşizme karşı devrimci alternatif unsurları yaratmak' gibi dönemin özelliğine göre değişen işlevlere sahip taktik saldırılar stratejik plandaki aktif savunmayı beslemediği zaman, bu çizgi 'teslimiyet çizgisi'ne dönüşebilir.

Devrimci Hareket bu çerçevede *"savunmayı ülke sathında iktidara yönelik bir muhtevada aktif savunma anlayışıyla ele alarak"* sadece bulunduğu mevzileri faşist teröre karşı savunmakla kalmamış, sivil ve resmi faşist hedeflere yaptığı misilleme eylemleriyle faşist işgallerin kırılmasında, sivil faşistlerin bulunulan alanlardan atılmasında sonuç almıştır.

Düşünün, karşınızda bir grup var, her gün saldırıyor. Evet, saldırısı karşısında gösteriler yapılıyor, hatta kısa süreli çatışmalar da çıkıyor, ama bu grup neticede hiç bir kayıp vermiyor, adım adım planlarını uyguluyor. Bu yolla onu geriletmeniz mümkün mü? Aktif savunmanın gereği işte bu çıplak gerçektir.

Tırmanan sivil faşist saldırılar sorun gündemine anti-faşist mücadele tartışmalarını tekrar sokmuş olsa da bizim için bu yeni bir olgu değildir. Çünkü anti-faşist mücadeleyi sadece sivil faşistlere karşı mücadele olarak görmediğimiz gibi pratikte zaten bugüne kadar bu mücadelenin uygulayıcısı durumundayız. Okullarda, mahallelerde polis işgaline karşı, sivil faşist çetelerin çeşitli semtlere yerleşme çabalarına karşı yürütülen mücadele de bunun bir

parçasıydı. Şimdi tartıştıgımızsa süreç açısından öne çıkan, sivil faşist saldırılardaki tırmanışa ve yayılmaya uygun olarak, bu saldırıları etkisizleştirecek mücadele ve örgütlenme araçları yaratmak, çok daha geniş kesimleri anti-faşist mücadele içinde örgütleyebilmek ve bu mücadeleyi iktidar mücadelesiyle bütünleştirmektir.

Bu bütünleştirme, en başta anti-faşist mücadelenin muhtevasını ele alırken ortaya koyduğumuz gibi, sadece sivil faşist saldırılara karşı mücadeleyi geliştirmek gibi bir darlıkta ele alınmamak durumundadır. Belli dönemlerde biri daha çok ön plana çıksa da sivil ve resmi faşist terör iç içedir. Geliştirilecek anti-faşist mücadele de bu iç içeliğe göre biçimlenmek durumundadır. Polisin, jandarmanın değişik alanlardaki saldırıları bugün de tüm hızıyla sürüyor. Sivil faşist saldırıların yoğunlaşması resmi terörü bir ölçüde de olsa perdeledi. İşte bu noktada sivil faşist saldırılara karşı örgütlenirken ve mücadeleyi yükseltirken devlet terörüne karşı mücadeleyi gözardı etmek anti-faşist mücadeleyi eksik biçimlendirmek olacaktır. Mahallelerde polis ve jandarma gece gündüz evleri basıp, geniş çaplı gözaltılarla insanları işkenceden geçirirken sivil faşistlere karşı tavır geliştirip polisin, askerin saldırılarına tavırsız kalmak anti-faşist mücadeleye bakıştaki çarpıklığı gösterir.

DAR VE KİTLESEL EYLEMLER, FAŞİST TERÖRE KARŞI MÜCADELENİN İKİ ZORUNLU YANIDIR

Faşist terörün geriletilmesinde, düşmanın faşist saldırılarla almak

istediği sonucu engellemekte, anti-faşist mücadelenin **kitleselleştirilmesi** olmazsa olmaz koşullardan biridir. Bu çerçevede kitle örgütlenmeleri anti-faşist tüm kitleyi kucaalayabilecek bir esnekliği de yakalayabilmeli, faşizme karşı olan herkesi, hatta apolitik kesimleri dahi anti-faşist mücadele içine çekebileceğimiz bir perspektifle hareket edebilmeliyiz.

Ancak kitleselleşme kadar kitle eylemlerinin nasıl biçimlendirileceği de önemlidir. Şüphesiz kitle mücadelesini tek bir biçime sıkıştırmak imkansızdır. Heleki içinde devrimci, demokrat, ilerici, örgütlü, örgütsüz farklı kesimleri barındıran anti-faşist kitlenin eylemleri bir **protesto gösterisinden, yürüyüşe, saldırılara karşı çatışarak direnmekten, işgal ve boykotlara ve giderek kitlesel baskınlara kadar** çok değişik biçimler alabilir.

Bizim bu noktadaki bakış açımız kitlenin tepkisini ve taleplerini, eğilimlerini göz önüne alarak bunların hiçbirini reddetmeden ama daima kitleleri daha aktif mücadeleye yöneltme, kitle eylemini radikalleştirme, aktif militan bir kitle yaratma yönünde olmak durumundadır. Sivil faşistlerin ve polisin saldırılarına güçlü bir kitlesel karşı koyuşu örgütlemek önemlidir. Ancak bu sadece kitleye saldırı olduğunda değil, sivil faşistler ve polis tek tek kişilere yöneldiğinde de hayata geçirilebilmelidir. Örneğin, polis okul veya mahallelerde kimseyi gözaltına almaya cesaret edememelidir. Bu da

böyle durumlarda kitlesel tavır geliştirebilmekle mümkündür.

Esas geliştirilmesi gereken tavır faşistlerin ve polisin okuldan atılması, sokulmamasıdır. Mahallelerde faşistlere örgütlenme imkanı tanımamaktır. Elbette bu sadece saldırıya uğranıldığında, saldırıyı püskürtmekle elde edilemez. Karşı saldırının da örgütlenebilmesini ve mücadelenin sürekliliğini gerektirir.

Üniversite gençliği sivil faşistlerin, polisin saldırılarına karşı koymaya, çatışmaya yabancı değildir. Ancak süreklilik ve her zaman aynı kararlılık yoktur. O zaman gençlik içinde an-

ti-faşist mücadeleyi geliştirmede öncelikle hareket noktamız kitleselleşme, motivasyonu güçlendirme ve anti-faşist mücadeleye süreklilik kazandırma olmalıdır.

Sürekliliği ve moral üstünlüğü sağlayıp faşistler üzerinde **caydırıcı, faşist örgütlenmeleri dağıtıcı** olabilecek mücadele biçimi ise, halkın devrimci şiddetidir ve yukarıda anlatılan mücadeleler bu temeldeki eylemlerle tamamlanmalıdır. Halkın, gençliğin faşist teröre karşı öfkesini, tepkisini ifade edecek olan **şiddet**,

Savunma ve Mücadele Komiteleri, Milisler gibi nispeten dar örgütlenmelerle gerçekleştirilebileceği gibi, **kitlesel** olarak da gerçekleştirilebilmelidir. Faşist odaklara, üslere yönelik, buraları dağıtmayı hedefleyen kitlesel baskınlar, faşistler üzerinde açık bir caydırıcılık gösterecek, kitleleri ise halkın şiddetinin meşruluğu ve halkın savaşı konusunda eğitecektir. '80 öncesi **Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri** (FTKSME'ler) "*Bulundukları alanın ekonomik-demokratik sorun ve taleplerini, can güvenliğini devrimci şiddet temelinde çözüp*

yönlendirmeye çalışan" ve "*o çalışma alanına ait*" örgütlenmelerdi. Üyeleri genellikle o alanın yerel unsurlarıydı. Bugün bu görev milisler ve Savunma ve Mücadele Komiteleri tarafından üstlenilecektir. Komitelerin görevi bir yandan **kitleleri örgütlemek, kitlelerin şiddetini yönlendirmek,**

faşist terör karşısında **bulunulan alanın savunmasını örgütlemek**, diğer yandan da faşist odaklara yönelik daha dar gruplar halinde yapılması gereken eylemleri gerçekleştirmektir. Bu tarz bir örgütlenme ve mücadele, hayatın gerekli kıldığıdır. Devrimcilerin bu noktadaki işlevi, gelişmeleri, kendiliğinden-ciliğe bırakmadan iradi müdahalelerle bu tarz örgütlenmeleri yaratmak ve anti-faşist mücadeleye kitlelerin bilincinde ve pratik olarak doğru bir muhteva kazandırmaktır.

DHKP-C - PKK PROTOKOLU VE GELİŞMELER

Mücadele, Propagandif Değil, Hayatın İçinde Ete Kemiğe Bürünen İttifaklarla Gelişir

1996'nın son ayı içerisinde görüşmeleri tamamlanarak imzalanan ve "**Devrimci Cephe'nin İnşası İçin Çağrımızdır**" başlığıyla kamuoyuna açıklanan DHKP-C - PKK Protokolu, oligarşi açısından bir telaş unsuru olurken, halk kesimlerinde, devrimci demokrat çevrelerde belli bir memnuniyet ve beklentiyle karşılandı.

Geçen süreç, açıktır ki bu beklentiye cevap olmamıştır. Bu kuşkusuz çok çeşitli açılardan değerlendirilebilir bir durumdur. Ancak bu yetersizliğin sebebi durumunda olanların, birlik konusunda Türkiye soluna (kendi kavramlarıyla "Türk Solu'na") sanki bütün bunlar hiç ortada yokmuş, bunlara ilişkin bir sorumlulukları yokmuş gibi eleştirilerine, yukarıdan değerlendirmelerine devam etmeleri, kendi başına değerlendirilmesi gereken bir durumdur.

Örneğin, en yakın örnek olarak, Alternatif dergisinin son sayısında ARGK adına şunlar belirtiliyor: "*Bu güce (DHKP-C'ye) her türlü birlik esprisıyla yaklaşıldı. Mücadele anlayışlarındaki eksiklikler bunları birlikten uzak tutuyor. Özellikle Kürdistan'taki savaş, onun kitleye yansıması, yine Türkiye'de belli adımların atılması buna karşın bu güçlerin cephe örgütlenmesi dışında kendilerini tutmaları, kendi kadroları içerisinde de rahatsızlık yaratmıştır. Fakat tüm bunlara rağmen kendi o bilinen*

çizgilerinde anlayışlarında hala diretiyorlar. Oysa Marksizmin en önemli ilkesi her zaman en geniş birlikteliklerden yana olmaktır. Bu noktada Türkiye'ye girişimizi de aşırı derecede hazmetmeme durumları var. Eğer 'demokratım, devrimciyim' diyorlarsa -farklı biçimlerde olmayabilir ama- bölgesel düzeyde, yerel düzeyde değişik birliklere gelebilmeliler." (Alternatif, Ocak-Şubat 1998, sayı 6-7)

Devrimci Cephe, Türkiye Devriminin gereğidir. Şu veya bu biçimde kurulacaktır. Bundan vazgeçecek değiliz. Mücadele içinde, savaş içinde hayal kırıklıklarına yer yoktur. Bu defa, bu şekilde olmadıysa, yeniden deneyeceğiz. Cepheleri, birlikleri sonuçsuz bırakan anlayışlara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu, aynı zamanda birlikler konusundaki ısrarımızın, kararlılığımızın da bir göstergesidir.

Bakın bu alıntıya. İçinde böyle bir "Devrimci Cephe'ye Çağrı"nın varlığının hiç bir izi yoktur. "*Bölgesel, yerel düzeyde birliklere gelebilmeliler*" diyor. Oysa biz daha ötesine gelebileceğimizi ortaya koymuşuz. Peki ARGK adına konuşan bir komutan bunu neden yok sayıyor?

Yok sayıyor, çünkü ARGK, ERNK ya da PKK'nın gündeminde esas olarak böyle bir birlik, böyle bir Devrimci Cephe oluşturma düşüncesi de, çabası da yoktur.

Birliğe yanaşmadığımızı söyleyenler, protokolu tekrar okumalıdır. Unutanlar, dikkatli okumayanlar tekrar baksın. Ne dedik, ne oldu, neden yürümedi?

1- Biz Devrimci Cephe'nin inşası için söz verdik. Bunun adımlarını pratikte de atma konusunda karşılıklı anlaştık, taahhütlerde bulunduk. "**Gerekli bütün çaba ve özveriyi göstermeye hazır olduğumuzu**" ortak imzayla ilan ettik. Bu, mücadelenin bütün alanlarını kapsıyordu. Devrimci Cephe kuşkusuz ki niyetlerle değil, hayatın içine yayılan, alanlarda karşılığını bulan somut adımlarla, örgütlenmelerle, kurumlaşmalarla yaratılacaktı. İşte sorun da tam bu noktada çıktı ortaya.

2- İlk olarak protokolü hayata geçirecek, denetleyecek **ortak bir komite** oluşturulacaktı. Bu, protokolün oluşturulmasından hemen sonra gündeme getirildi ve anlaşmaya

varıldı. Nerede, nasıl oluşturulacağı hakkında karar alındı. PKK komitenin oluşturulacağı yer için yeni düzenleme yapacaklarını, bunun için 1-1,5 ay zaman tanımamızı istediler. Tanıdık. **Tam bir yıl geçti.** Tek bir adım atılmadı... “Ne oldu, niçin olmuyor?” sorularımız bir şey ifade etmedi. **Hala cevapsızdır.**

Devrimci Cephenin inşası için birlik, ciddi bir iştir. Karar altına alınan şeylerin yapılmadığı ve neden yapılmadığının açıklamasına bile gerek duyulmadığı durumda bu ciddiyet ortadan kalkar.

3- Buna rağmen alanlarda bazı adımlar atmak istedik. Zorladık. Hemen hiçbir alanda birlik yapmak istemediler.

Oysa: Protokolde “Halklarımızın cephesel birliğini kurup geliştirmeyi hedefleyen ittifakımız, partilerimizin örgütlü olduğu bütün legal kurumlarda, sendikalar, meslek odaları, çeşitli dernekler gibi tüm demokratik mevzilerde, işçiler, memurlar içinde, köylerde, basın ve kültür cephesinde, öğrenci gençlik içinde, zindanlarda, işyerleri ve yerleşim alanlarında, yurtdışında, halklarımızın ve devrimimizin ortak çıkarları doğrultusunda, ortak düşmana karşı ortak mücadele ve örgütlülükleri geliştirmeyi ... karşılıklı olarak taahhüt eder.” demiştik.

Memur ve işçilerde zar zor bir protokol imzalandı. Bu da ayrıca mizahi olaylarla doludur. Protokol metnine nasıl geçerse geçsin “barış” kelimesini sokmak istediler. Öyle bir noktaya geldi ki “**barışçıl müca-**

DEVİRİMCİ CEPHENİN İNŞASI İÇİN ÇAĞRIMIZDIR

Kürdistan İşçi Partisi ve Devrimci Halk Kurtuluş Partisi olarak tüm kamuoyuna duyuruyoruz ki;

Bir süredir yürüttüğümüz görüşme ve tartışmalar sonucunda, halklarımızın kurtuluşu için devrimci bir cephenin ve hayatın her alanına yayılacak birlikliklerin zorunluluğu ve gerekliliği Parti'lerimiz tarafından bir kez daha tebliğ edilmiştir;

"Bugüne kadar attığımız her imzaya sadık kaldık... Yaptıklarımız ortadadır... PKK'nın yapmadıkları da ortadadır."

"İşte protokol ortada, uygulayalım. Neden uygulanamadı? Tartışalım, muhasebe yapalım ve yeniden başlayalım."

PKK ve DHKP olarak, bu ilk adımla devrimci, demokrat, ilerici örgüt ve kurumların her düzeyde, her biçimde, hiç bir mücadele ve örgüt biçimini reddetmeksizin birleştirilmesi için bir başlangıç sayıyor, halklarımızı, tüm örgüt ve kurumları bu adımı birlikte güçlendirmeye çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ
DHKP

PARTİYA KARKEREN KÜRDİSTAN
PKK

dele” kelimeleri girdi. Ve bu protokolün hiçbir maddesine, içeriğine uymadılar. SES Genel Kurulu’nda söz verdiklerini yapmadılar. Koltuk kaygısıyla üzerinde anlaşılan biçimde bile davranmayarak devrimci ittifaka sırtlarını döndüler. Tavrılarının öz-eleştirisini istediğimizde ise hırçınlaştılar. Kimse sorumluluk üstlenmedi. Maliye-Sen’de “Yurtsever Emekçiler” protokolün kendilerini bağlamadığını söyleyip ittifaktan kaçtılar. Böyle bir gayri ciddilik bile onlar için sorun olmadı. Genel-İş’de tasfiye kararlarının altına imza attılar. DİSK Kongresi’nde, DİSK’teki MGK tasfiyeciliğine karşı mücadelede birlikte olmadılar.

4- Gençlikteki birlik çabaları da sonuçsuz kaldı. “Ya bizim dediğimiz olur, ya da olmaz”ı getirdiler.

Sonuçta olmadı. Anlayış şuydu; her şey kendilerinin merkezinde dönecekti. Bunun dışındaki her şey yanlıştı.

5- Halk Meclislerinin birlikte oluşturulması için tek bir adım atmadılar, gelmediler. Şöyle demiştik protokolde: “**BİRLİĞİ TÜM ALANLARA YAYMAYI HEDEFLİYORUZ.** Bugünün somut görevleri ışığında halklarımızın demokratik muhalefeti için örgütlemek için tüm güçleri kucaklayacak bir meclisi geliştirmeyi, halklarımızı bu meclis aracılığıyla söz ve karar sahibi kılmayı, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilmeleri için bunun fırsat ve olanaklarını yaratmayı, bunun için en küçük yerleşim birimlerinden en büyük metropollere kadar her alanda yerel **halk meclisleri** **oluşturmayı** bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz.” Tüm devrimci kamuoyu tanıktır, o günden bu yana pek çok yerde meclisler hayat bulmuştur, ancak bulundukları alanlar dahil, PKK bu çalışmalara katılmamış, bazı yerlerde katılıp katılmadıklarının belirsiz olduğu ciddiyetsiz tablolar sergilenmiştir.

6- Yeni bir Anayasanın yapılması ve halka mal edilmesi ortak görüşümüzdü. Protokolde de açıkça ifade edilmişti: “... **bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlayıp bunu halka maletmeyi, bu çalışmanın içine bütün anti-faşist, anti-emperyalist, özgürlükten, adaletten yana tüm örgüt ve partileri ve kişileri çekmeyi bir görev olarak önümüze koyuyoruz.**”

...bir yıl geçti. Tek bir adım atılmadı... “Ne oldu, niçin olmuyor?” sorularımız bir şey ifade etmedi. Hala cevapsızdır. Devrimci Cephenin inşası için birlik, ciddi bir iştir. Karar altına alınan şeylerin yapılmadığı ve neden yapılmadığının açıklamasına bile gerek duyulmadığı durumda bu ciddiyet ortadan kalkar.

Anayasa Taslağını hazırladık, kendilerine verdik. Hiçbir itirazımız yok, sadece Ulusların Kaderlerinin Tayin Hakkı biraz daha açılсын dediler. Sorun yoktu. Birlikte kampanyayı sürdürmeye gelince yanaşmadılar. *İşimiz var, güncel değil, siz yapın*, bu tartışma boyunca kullandıkları genel söylemleridir. Ve kimle neyin konuşulacağı belli değildir. Ve hemen her konuşmada da çoğunlukla muhataplar değişir. Ve yeni gelen “*Ben bilmiyorum*” der. Hatta, karşımıza öyle muhataplar çıkartılmıştır ki, “Halk Meclisi mi, o da nereden çıktı”, diyebiliyordu.

7- Ortak pratik örgütlenme konusunda öneriler yaptık, bunun protokol sürecini de geliştireceği açıktı. Örneğin oligarşinin Irak işgali gündeme geldi. Ortak bir şeyler yapalım dedik. Yanaşmadılar.

Newroz’da ortak hareket edelim dedik, yanaşmadılar.

8- Hapishanelerde tutsakların mücadelelerini ortak bir örgütlenmeye kavuşturalım dedik. Olur de-

diler. Hatta kendileri (En üst düzeyde) Cezaevlerinde **“Birleşik Direniş Komiteleri”** kurulmasını önerdiler. Bunun nasıl olacağını açın dedik, açmadılar. Sonra cezaevleri merkezleri kendi aralarında tartışsın ve ortak bir örgütlenme modeli bulunsun dedik. Cezaevleri tartıştı. PKK tutsakları tarafından sonuçta “cezaevlerinde anlaşılabileceğimiz ortak nokta yok” denildi.

DHKP-C tutsaklarının gönderdiği yazıya PKK Cezaevleri Merkezi yapısı adına verilen cevapta: “*Herşeyden önce cezaevlerine, bakışımız farklı, zindanlara biçtiklerimiz rol farklı. Eylem anlayışlarımız, zindana biçtiğimiz roller birbirinden uzak... bu zeminde ortak bir platform, koordinasyon merkezi oluşturmak oldukça zor... Genel için önerdiğiniz ortak koordinasyon merkezini gerçekçi bulmuyoruz. İşleyeceğini de sanmıyoruz*” şeklinde cevaplar verildi. Öyle ki gönderilen yazıda “*merkezi görüşmelerde birleşik direniş komiteleri şeklinde bir öneriniz var, nasıl şekilleneceğini belirtmemişsiniz*” denilmesine rağmen, cevapta yine bir kelime dahi olsun buna değinilmiyordu. O zaman niye önerilmişti?

9- Bu somut gelişmelerin ortaya koyduğu şu olmuştur: Bütün söylemleri **propagandiftir**. Sözdendir. Hiç kimse ile birlik yapamazlar. Yayın organlarında belirtilen “*birlik yapalım, ortak kurmaylık kuralım*” gibi sözler sadece propaganda dayalıdır. Bu propaganda içerisinde en çarpıcı olan ise “*Kim ne isterse verelim*” sözleridir; sık sık tekrarlanır. Oysa PKK hiç kimse ile böyle bir ilişki sürdürmez. PKK sadece kendisini destekleyen, kendi çevresinde dönen kullanılacak güçler istemektedir.

Bunlar çok somut yaşadığımız gerçeklerdir. Protokolden önce bir gerilla bölgesinde çok zor durumdaydık. PKK yine yüksekte sözler ediyordu. İsterlerse karşılığını ödeyerek, isterlerse ödünç veya dayanışma amacıyla o bölgede çok cüzzi şeyler istedik. Cevap bile verilmedi.

Üstelik bu bölgede bir süre sonra iki insanımız silahlarıyla kaçtılar. PKK bu silahları aldı ve vermedi. İstedik, bir yıl geçti, **hala cevap vermediler**.

Dayanışma, devrimcilik, ilkeler nerede?

Durum buyken birlikte neyi, nasıl yapacağız?

Şu sözleri de PKK rahat eder; “*İsterseniz gelin birliklerimizi de yönetin*”, “*şuradaki delegeleri payla-şalım*” vb. Siyaset ve örgüt gerçeğinin böyle olamayacağı, gerçekçi olunması hatırlatılır. Ama yatırım propagandadır.

10- PKK çevresindeki legal örgütler ÖDP gibi reformistlerle birlikte olmak istemiş, devrimcilerle görünmek istememiştir. Bu nedenle hiçbir eylem birliği yapılamamıştır. Bütün ısrarlarımız sonuçsuz kalmıştır.

Bu somut gelişmelerin ortaya koyduğu şu olmuştur: Bütün söylemleri propagandiftir. Sözdendir. Hiç kimse ile birlik yapamazlar. Yayın organlarında belirtilen “birlik yapalım, ortak kurmaylık kuralım” gibi sözler sadece propaganda yöneliktir.

**Protokolde de
öngörülen legalde,
demokratikte işbirliği,
bu politika nedeniyle
mümkün olmamıştır.
Bu konuda siyasi bir
irade ortaya
konmamış, protokolün
altındaki imza da bu
alanlarda kimse için
bir şey ifade
etmemiştir.**

Protokolde de öngörülen legalde, demokratikte işbirliği, bu politika nedeniyle mümkün olmamıştır. Bu konuda siyasi bir irade ortaya konmamış, protokolün altındaki imza da bu alanlarda kimse için bir şey ifade etmemiştir. Bunda, alanlarda merkeziliğin tanınmamasından çok, bizzat merkezi olarak birliktelikte, ortak iş yapmada gönülsüzlük söz konusudur.

11- Denir ki, "*günlük gazeteyi birlikte çıkaralım, TV'yi değerlendirelim*" vs. İyi, olur, ama siz bize bir proje önerin, onun üzerine konuşalım deriz. Somutluk isteyince konu unutulur. PKK aslında bir şeyi paylaşmayı, ortak yönetmeyi değil, sadece "*işçi*" istemektedir.

12- Açık olduk, ve her konuyu, her konuşmayı ciddiye aldık. Gerktiğinde bazı konularda yanlış düştüklerini, yanlış bildiklerini söyleyip doğru bilgiler verdik. Ve bir sorun varsa önce bize sorun dedik.

Ama bunlar hiç olmamış gibi, TV'de resmen satıldık. Sabancı'ya yağ çekme programları yapıldı, övgüler dizildi. Eylemlerimiz şaibeli ilan edildi. Ortadoğu'da bir ülkenin adı geçince, Mustafa Duyar'ın orada

yakalandığı öğrenilince iyice telaşlanıldı ve o devlete yağ çekilip biz satıldık.

13- Bize **30 Mart'ta** bir TV programı önerdiler. Olur dedik. Program yapıldı. **2 gün sonra** ise kendilerinin kararıyla tek taraflı program iptal edildi. Nedeni açıklı, her şey onların olmalıydı. **Sonra** söz konusu program rafa kaldırılıp 3-5 dönem reformist TV'ye çıkartılıp 30 Mart'la ilgili konuşturulur ve bunların vitrinliğinde kendileri ön plana çıkarılır. Bu anlayışla birlik yapılabilir mi?

14- Devrimci bir cephe kuşkusuz silahlı güçleri de, gerillayı da kapsayacaktı. Ama gerçek şudur, küçük işleri yapamayanlar, gerillada birliği hiç yapamaz. Yapıldığı ileri sürülen birliklerin de anladığımız anlamda birliklerle, cephelerle ilişkisi yoktur. İşte her şey ortadadır. "**Birleşik Kuvvetler**" denilmektedir. Ortada öyle bir şey yoktur. Sadece TDP'nin birkaç insanı vardır. Onun da adını bile anmazlar.

Karadeniz'de, Toroslar'da yapılan pek çok eylem, kendi yayınlarında ARGK adına üstlenilmiştir. Ancak Alternatif dergisinin son sayılarında yer alan "*Telsiz Konuşmaları*"nda ise bu eylemleri Birleşik Kuvvetler olarak yaptıklarını söylüyorlar. Örnek, 17-18 Ağustos Ülke'de Gündem ve Özgür Politika'da Ordu Mesudiye'de gerillanın yol kontrolü yaptığı, bir polisin vurulduğu belirtiliyor. Haber "*Karadeniz bölgesinde eylemliliklerini artıran ARGK gerillaları...*" diye başlıyor. Aynı eylem, Alternatif'in Kasım-Aralık '97 tarihli sayısında Birleşik Kuvvetler adına üstleniliyor. Benzer onlarca örnek var. Daha doğrusu Alternatif'te Birleşik Kuvvetler adına üstlenilen eylemlerin önemli bir kısmı

kitle yayın organlarında ARGK olarak da üstlenilmiştir. **Amaç ne?** Kitle yayın organlarında ARGK, kitlenin okumadıklarında Birleşik Kuvvetler. Böyle bir anlayış olabilir mi, böyle birlik ciddiyeti olur mu? Ve yine ardısıra Birleşik Kuvvetlerin henüz yapılanması ve programı olmadığı gibi sözler ediliyor. Kasım 97'de Alternatif'te Birleşik Kuvvetler adına eylemler üstlenilirken, Kasım 97 tarihli Yurtsever Gençlik Dergisi'nde Şemdin Sakık "*Bu örgütlenmenin ismi resmi olarak henüz oluşturulmuş değildir. Fakat öyle bir çalışmamız olacaktır*" demektedir. Bütün bunların ciddiyeti yoktur.

Birleşik Kuvvetlerin bir parçası olarak da DHP sayılmaktadır. DHP diye bir örgüt yoktur aslında. Sadece PKK manevra alanını genişletmek için bazı insanlarına bu adı kullanıyor. Bu yol tehlikeli ve birlik konusunu iyice açmaza sokan bir yoldur. Çok zor değildir. Herkes kendisine bağlı "örgüt"ler kurup bu tür isimler kullanabilir. Devrimciler birbirlerini aldatmazlar.

15- Alternatif dergisinden en başta aktardığımız alıntının başında şöyle deniyor: "*Son 4-5 yıldır Ovacak-*

**Devrimci bir cephe
kuşkusuz silahlı
güçleri de, gerillayı da
kapsayacaktı. Ama
gerçek şudur, küçük
işleri yapamayanlar,
gerillada birliği hiç
yapamaz. Yapıldığı
ileri sürülen birliklerin
de anladığımız
anlamda birliklerle,
cephelerle ilişkisi
yoktur.**

Alternatif'te Birleşik Kuvvetler adına üstlenilen eylemlerin önemli bir kısmı kitle yayın organlarında ARGK olarak da üstlenilmiştir. Amaç ne? Kitle yayın organlarında ARGK, kitlenin okumadıklarında Birleşik Kuvvetler. Böyle bir anlayış olabilir mi, böyle birlik ciddiyeti olur mu? Ve yine ardısıra Birleşik Kuvvetlerin henüz yapılanması ve programı olmadığı gibi sözler ediliyor.

Dersim gibi alanlarda DHKP var. Beraber hareket edildi. Bir kış süreci beraber geçirildi... Ciddiyetsiz sözlerdir. "Birleşik Kuvvetler" deyip sonra da eylemleri rahatlıkla ARGK adına üstlenmelerinde olduğu gibi, istedikleri gibi konuşup kimseye hesap vermeme-ye, açıklama yapmamaya alışmışlardır. Dersim'de 4-5 yıldır olduğumuzun söylenmesi bilgisizlikten değilse küçümseme mantığından kaynaklanmaktadır. 91'den beri, 8 yıldır Dersim'de gerillamız vardır. Alıntıda belirtilen "kış birlikte geçirdik" sözlerinin de Dersim'le bir ilgisi yoktur. Söz konusu beraberlik Tokat'ta olmuştur. Sivas'taki operasyonlar nedeniyle Tokat tarafına geçmişler, tesadüf bir karşılaşmada ilişkilerinin olmadığını ve yardım isteklerini belirtmeleri üzerine kendilerine sığınak dahil her türlü olanak sağlanmıştır. (Basına

fotoğraflarla da yansıyan operasyonda görülen sığınaktır.) Hatta ilişki açısından öyle bir durumdadırlar ki, kendilerini köylülere, kendi kimlikleriyle değil, DHKP-C kimliğiyle tanıtmışlardır. Bir örgüt başkasının adını nasıl kullanır, bu ne biçim anlayıştır?

16- ARGK'lı röportajda "yardım ettik" anlamında sözler söylüyor. Esasında bu çok daha farklı yazı ve konuşmalarda da belirtilir. **Ne yardımı etmişler, açıklasınlar.** Bu tür belirtmeler sık sık çeşitli yayınlarda yazılır, söylenir. Tekrar söylüyoruz, doğru değildir, tersi iddia ediliyorsa ne yapmışlar, açıklasınlar.

17- PKK'nin "Türkiyelileşme" programı yeni değildir. Bu konuda *"sol yapamadı, bekledik, bunun için şimdi yapıyoruz"* sözleri doğru değildir. 90'dan itibaren Türkiye için örgüt kurma, DHP'yi geliştirme gündemlerinde oldu. Yapamadılar.

DHP'nin fonksiyonu sadece PKK propagandasını yapmak ve PKK üslubuyla sola, özellikle de bize küfretmekti. Başka da bir kayda değer işi olmamıştır. Örgütümüzün Darbe ihanetiyle karşı karşıya olduğu süreçte ise çok çığ bir şekilde militanlarımızı saflarına çağırmış, darbecilerle aynı ağızdan *"DS bitti"* demiştir. Oldukça fırsatçı ve de ilkel, kaba bir anlayışa sahiptir. DHP, doğal ki PKK mantığı içerisinde gelişemez, özgün bir çizgiye kavuşamaz. Alt düzeyde bir PKK reklamcısı olur. Ya PKK, ya DHP vardır, ikisi birden var olamaz. Eski SBKP gibilerinin anlayışları karikatürize edilmektedir.

18- PKK kendi denetiminde olmayan hiçbir ortaklığa girmez, girmemektedir. Eşitlik temelinde bir ilişki de tercihleri değildir. İlla kendi

denetim ve yönlendirmeleri olacaktır. PKK'nın içinde olduğu bir birliğin iş yapması bu koşula bağlanmıştır. PKK'nın denetiminin kabul edilmediği yerde, PKK için imzalar, anlaşmalar hükümsüzdür.

"Kurmaylık mı, buyrun yapalım" denilmektedir. Nasıl olacak, nasıl işleyecek soruları ortadadır. Somutlayalım dediğimiz zaman susulur. Örneklerini yaşadık.

İşte protokol ortada. Uygulayalım. Neden uygulanamadı? Tartışalım, muhasebe yapalım ve yeniden başlayalım.

Kim nereden sorumlu, kimin yetkisi ne, sınırlarını belirleyelim. Devrimci Cephe'nin her alanda nasıl inşa edileceğini ayrıntılı, somut programlara kavuşturalım. Bunların yapılmasının önünde bizim açımızdan bir engel yoktur. Bunlarda gerekli adımları attık ve yenilerini de atarız. Ancak karşılıksız kalan, hatta cevap bile verilmeyen adımlar, tek taraflı ilerleyemez.

"Sol Kurultayı" düşüncesi ortaya atıldı. Gerçekçi değil dedik. Ama siz yapabiliyorsanız yapın. Olumlu sonuçlar çıkarsa, birliktelik sağlanırsa biz gerekeni yaparız, dedik. Tek bir adım atmadılar. Bizle birliği somutlamayan kimseyle yapamaz.

PKK'nin "Türkiyelileşme" programı yeni değildir. Bu konuda "sol yapamadı, bekledik, bunun için şimdi yapıyoruz" sözleri doğru değildir. 90'dan itibaren Türkiye için örgüt kurma, DHP'yi geliştirme gündemlerinde oldu. Yapamadılar.

19- PKK uluslararası ilişkiler düzeyinde dayanışmacı bir tavırda olmamış, sürekli kendi dışındakileri, özellikle de bizi karalayıcı düşünceleri yaymayı özel politika haline getirmiştir.

Temmuz 1997’de Küba’da yapılan Uluslararası Gençlik Festivali’nde dağıttıkları bildiri bir örnek olarak çarpıcıdır:

“... *Türk devrimcileri henüz kendilerini Türk devletinin resmi ideolojisinden, Kemalizm’den kurtaramamışlardır. Kendilerini Kemalizmden kurtarmaya güçleri yetmez ve bundan dolayı şovenizmin tutsaklarıdır. Türk devletinin tarafındadırlar ve Kürt Gerillalara karşı enternasyonal sorumluluklarını yerine getirmiyorlar.*

... Böylelikle *Türk solcuları her on yılda tekrarlanan askeri darbe için temel attılar... Her şeyden önce şu gerçeğe vurgu yapmak istiyoruz; Kemalizm batı emperyalistleri tarafından yönetilen gizli faşizmdir. Görevi Ermenilere, Yunanlara ve Kürtler’e katliam gerçekleştirmek ve kapitalist sistemi korumaktır. Türk solcuları bunu anlamazsa, enternasyonal sorumluluklarını yerine getiremezler.*”

Buradaki üslubun, “Türk Solu”na böyle bakan bir mantığın birlik yapabilmesi mümkün müdür?.. Sözlü ise akla hayale gelmedik karalama ve iddialar yapmaktan geri durmamaktadırlar. Bu gerçekler ortadayken her alanda yardım, dayanışma, “ne isterseniz verelim, yapalım” sözleri tam bir yanıltmacadır.

20- PKK önderliği çoğu zaman Türkiye solunu küçümseyerek siyaset yürütmüştür. Bu mantığın çeşitli sonuçları vardır; bunlardan bi-

Gerillanın ülkenin dağlarına yayılması oligarşi için bir tehdittir. Ve ülkemizde sınıflar savaşının önünü açıp devrimi geliştirmenin en önemli gerekliliklerinden biri de açık ki bu yayılmayı sağlamaktır. Ancak “taktik” amaçlarla gündeme getirilen bir yayılmanın devrimi geliştirme sonucunu yaratmayacağı da açıktır.

ri birliklerde hep kendisine tabii olacak ilişkiler aramaktır. Çünkü Türkiye solu yönetilecek, yönlendirilecek güçler olarak görülmektedir. Bu mantık, **oligarşiye çeşitli mesajlar iletilmesinde de kullanılmıştır.**

Cumhuriyet gazetesinde Öcalan’la yapılan bir röportajda kendisine şu soruluyor: “PKK’nın Dev-Sol’la yaptığı bir anlaşmadan söz ediyor. Dev-Sol, PKK’nın bir şehir içi uzantısı mı?

Öcalan cevaplıyor: “Genelde ortaya çıkardığım ortam türü solu biraz nefes alır duruma getirmiştir. Ama Dev-Sol’a çok bilinçli görev verdiğimizizi söylemek mübalağalıdır. Dev-Sol’un bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidin şu şu şunları öldürün demek gibi bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları iyi kullanabilirdik. Türk solu bir hayli geri...” (Cumhuriyet, 7.12.1991, Semir İdiz)

Kullanılan ifade açık; “Dev-Sol’a çok bilinçli görev” vermiyorlar ama

verebilirler; yani yönlendirebilirler. PKK devletle anlaşmaya hazır, PKK’nın Dev-Sol’u etkileyecek kadar böyle bir gücü de var, o halde devlet bunu iyi değerlendirmeli! Söylenen bu.

Yine bir başka röportaj. İHA’nın Öcalan’la yaptığı ancak İHA’da yayınlanmayıp MED TV’de yayınlanan röportajda da şunlar söyleniyordu: “*Merhum Özal’ın vasiyeti vardı. Ben ona değer biçiyorum. Onu tekrar güncelleştirelim diyorum. Erbakan’ın da vardır bazı yaklaşımları. Onu güncelleştirelim diyorum. Hatta ordu içinde bazı sesler duyuluyor, onlara açıklık getirmek için yani güzel bir Türkiye için bütün içtenliğimle.. Türkiye soluyla da ilişkilerim oldu. Hatta Dev-Sol gibileriyle de. Onları da siyasi arenaya dökmek gerektiği kanısındayım. Bir çok böyle gruplar falan var. Hepsinin sorunlarını demokratik yelpaze içinde çözümlenmesine yönelik tercihim kullanacağım. Bazıları bundan rahatsız olmasın.*”

Yani kim kimi nereye çekiyor? Kim kime hangi görevleri veriyor? Böyle bir şey yoktur. Ve daha da önemlisi, anlayış sağlıklıdır. Devrimci örgütlerle ilişkiler, burjuvaziye verilecek mesajların aleti yapılamaz.

21- PKK’da örgütlere tepeden bakan, onları yönlendirilecek, yönetilecek güç olarak gören bu politika, tabana da yayılmıştır. Herkes çok üstenci, kaba, kendisini emir veren, başkalarını ise emir alan olarak görmektedir. Sözlerin anlamı yoktur. Bugün söylenen yarın reddedilir. “Boşverin, geleceğe bakalım... Bu işe bakalım” denir. Başka biri gelir, o da onu reddeder. Yani güncelde kendi politikasında ne varsa seni ona angaje etmeye çalışır. Seni basit bir

Sömürgecilik tezi iflas etmiş, Türkiyelileşme bu iflasın sonucunda doğmuştur. Belirttiğimiz gibi “Türkiyelileşme” PKK açısından yeni bir şey değildir. Ancak Türkiyelileşme politik bir tercihtir, yalnızca Türkiye’nin çeşitli dağlarına gerilla çıkarmakla Türkiyelileşilmiş olunmaz.

destekçi durumuna sokmak ister.

22- Gerillanın ülkenin dağlarına yayılması oligarşi için bir tehdittir. Ve ülkemizde sınıflar savaşının önünü açıp devrimi geliştirmenin en önemli gerekliliklerinden biri de açık ki bu yayılmayı sağlamaktır. Ancak “taktik” amaçlarla gündeme getirilen bir yayılmanın devrimi geliştirme sonucunu yaratmayacağı da açıktır. PKK açısından Türkiyelileşmeyi güncelleştiren Karadeniz’e açılım olmuştur. PKK bunu Türkiyelileşmenin kanıtı olarak göstermiştir. Ancak **Karadeniz’de** PKK’nın önemli bir gücü yoktur. Oligarşi baskıları arttırmak için mevcut durumu bilerek abarttı ve başardı da.

23- Karadeniz’e, Toroslara yönelimin “taktik” değil, “stratejik” olduğu iddiası ise esasta PKK’nın temel stratejik tezlerinin iflası anlamına gelmektedir.

Sömürgecilik tezi iflas etmiş, **Türkiyelileşme** bu iflasın sonucunda doğmuştur.

Belirttiğimiz gibi “Türkiyelileşme” PKK açısından yeni bir şey değildir. Ancak Türkiyelileşme politik bir tercihtir, yalnızca Türkiye’nin çeşitli dağlarına gerilla çıkarmakla Türkiyelileşilmiş olunmaz. Farklı bir alanda HEP, HADEP çizgisi de yıllardır “*Biz Türkiye’nin partisiyiz*” iddiasında bulunmaktadır. Ve bu partilerin Türkiye’nin hemen tüm illerinde şubeleri olmuştur. Ama buna rağmen Türkiyelileşememişlerdir. Bir Kürt partisi olarak kalmışlardır. Çünkü “Türkiyeli” bir bakış açısına, kafa yapısına sahip değildir, tersine bakış açıları Kürt ulusalcılığının dar ufkuyla sınırlıdır. Meselenin özü, mücadelenin tüm alanlarında aynıdır.

Türkiyelileşmenin sömürgecilik teorisinin, ayrı devrim (ve bu anlamda ayrı örgütlenme, ayrı mücadele) öngörüsünün iflası olduğunu gizlemek için şimdi biz baştan beri bu perspektife sahiptik deniliyor.

Deniyor ki mesela, “... *Devrimimizle Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler, herhangi iki ülke devrimi arasındaki ilişkiler değildir. Halklarımızın kaderi iç içe geçmiştir. Bu ve daha sayılabileceğimiz nedenler, devrimlerimizin gelişme sürecinin birleşik karakterde olmasını koşulluyor ve zorunlu kılıyor.* (14 Eylül 1997, Ülkede Gündem, M. Can Yüce) Yine deniyor ki, “... *Bir devrim olacaksa Türkiye ve Kürdistan’da birlikte olacaktır.*” (Şemdin Sakık)

Kürt ulusalcı basınında bu aralar benzer pek çok söz, tesbit görebilirsiniz. Bunları yıllarca biz söyledik. Ancak bunlar hep “Kemalizm” eleştirisiyle geçirildi. Parti programında Türk halkına Yunanistan halkı kadar bir ittifak değeri biçen bir anlayış, bugün bunları söylerken, dünün bir değerlendirmesini yapmak durumundadır. Yapmadığı

sürece, bunların bir inandırıcılığı olmayacak, dahası, bu tesbitler birlikler, ittifaklar anlamında da karşılığını bulamayacaktır.

Sonuç olarak;

Partimiz ve PKK’nın merkezi düzeydeki imzalarını taşıyan protokol ortadadır. Bugüne kadar attığımız her imzaya sadık kaldık. Protokol’da da aynı sadakati gösterdik. Yaptıklarımız ortadadır. Çok somut önerilerde, ısrarlarda bulduğumuz halde PKK’nın yapmadıkları da ortadadır. Protokolün gereğini yerine getirebilmek için alanlarda PKK’lıların adeta peşinden koştuk. Anayasa’yı hazırlayıp sunduk. Pratiğe ilişkin önerilerde bulunduk. Her türlü açıklığı gösterdik. Karşılığında bulduğumuz ise, protokol öncesinden özel bir farkı olmayan tavır, davranış ve duyarsızlıklardır.

Sorunların tartışılması gerektiği kendilerine de iletilmiş, ama cevap alınamamıştır. Bu nedenle bu açıklama zorunlu hale gelmiştir.

İmzaya sahip çıkılmamıştır. Devrimci bir ilişki içine sığdıramayacağımız yöntemlerle karşımıza çıkmıştır.

Anlayışlar bu oldukça Devrimci Cepheyi inşa etmek imkansızdır. Kafalar değişmelidir. Siyaset yöntemleri değişmelidir.

Devrimci Cephe, Türkiye Devriminin gereğidir. Şu veya bu biçimde kurulacaktır. Bundan vazgeçecek değiliz. Mücadele içinde, savaş içinde hayal kırıklıklarına yer yoktur. Bu defa, bu şekilde olmadıysa, yeniden deneyeceğiz. Cepheleri, birlikleri sonuçsuz bırakan anlayışlara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu, aynı zamanda birlikler konusundaki ısrarımızın, kararlılığımızın da bir göstergesidir.

KONTRA

-Ve Kontraya Hizmet Eden-

EYLEMİLER

Devrim, bir değerler sistemidir. Onu, karşı-devrimin büyük güçleri karşısında ayakta tutan ve giderek kitlelerle bütünleştiren bu değerlerdir. Hem devrim öncesi, hem de iktidarın halkın iktidarı olduğu devrim sonrasında bu değerler belirleyici bir rol oynarlar. Karşı-devrim bu nedenle, askeri-fiziki olarak yok edemediği devrim hareketini, bu değerlere saldırarak, kitleler nezdinde bu değerleri bulanıklaştırarak geriletmeye çalışır. Bunun pek çok yolu, yöntemi vardır. Kontrgerillanın esas olarak “psikolojik savaş” biçiminde yürüttüğü bu faaliyet açık propagandadan provokasyon eylemlerine kadar uzanır. Onun için, mesele, hangi yolla ve biçimde olursa olsun, **devrimcilerin kendileri hakkında, eylemleri hakkında, hedefleri ve amaçları hakkında** şaibe yaratmak, onları halkın gözünden düşürmektir.

Özellikle Susurluk’tan bu yana kontrgerillanın yapısı, örgütlenmesi, kimlerin ne tür bağlantıları olduğu gibi konular oldukça öne çıktı. Kuşkusuz devlet yapısının anlaşılması ve teşhiri açısından bu incelemeyi yapmak gerekli ve yerindedir. Ancak bu yine de bizim açımızdan tali bir yandır; kontrgerilla **ne yapıyor, neden yapıyor**, yaptıklarının devrimciler ve kitleler üzerindeki **sonuçları neler**, bizi asıl

ilgilendiren işin bu yanlarıdır. Bunlar yeterince cevaplanmadığında, kontrgerilla meselesine **politik** değil **polisye** bir mesele olarak bakıldığında, bu tür bir ele alışı sapla saman birbirine karışır. Bu karışıklıkta ise olanları hepimiz biliyoruz: **Ya** niteliği apaçık devrimci eylemler “provokasyon” gözlüğünden bakılıp karartılmaya, **ya da** biçim ve sonuçları itibarıyla ancak kontranın yapacağı türden eylemler, devrimcilik, yurtseverlik adına yapılmaya başlanıyor.

Kontrgerillanın provokasyon politikası izlediği ortadadır. Bu politikaya uygun provokasyon eylemleri de vardır. Ama hangi eylemin kontrgerillanın eylemi olduğunu, hangi eylemin provokasyon amaçlı, ya da provokasyonun sonucu olarak yapılmış olduğunu ayırtılabilmek için kontra eylemlerinin ve kontraya hizmet eden eylemlerin iyi tanınması, **biçimleri ve sonuçları** itibarıyla doğru tahlil edilebilmesi gerekir.

Ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde kontra eylemlerinin oldukça önemli bir yeri olmuştur. Öyle ki bu eylemlerden kimileri, yapıldığı dönemlerde oligarşinin politikaları açısından belirleyici önemde olabilmıştır. Vapurların batırılmasından Abdi İpekçi’lerin katledilmesine, Aksoy, Üçok, Mumcu gibi “ilerici-Atatürkçü” sıfatlarıyla tanınmış ve esasında bu düzenin dışında olmayan

insanların katledilmesine, Maraş ve Gazi katliamlarına kadar uzanır bu liste. Öte yandan biçim ve sonuçları itibarıyla bu kategoriye giren, ancak gerçekleştirenlerin “sol” sıfatlar taşıdığı eylemler de vardır. Türkiye devrimi “**kontra**” eylemler kadar, “**kontraya hizmet eden**” eylemlerden de büyük zarar görmüştür. Sosyalizmden, bağımsızlıkçılıktan, devrimci siyaset tarzından uzaklaşıp pragmatizme, burjuva politikacılığına, düzen içi manevralara yaklaşıldıkça bu tür eylemler çoğalmış, devrimcilerin “**acaba falan hareket mi yaptı, kontrgerilla mı?**” diye sorduğu bu tür eylemler çoğaldıkça bu zarar da büyümüştür.

Bu zararın büyüklüğünün en bariz göstergesi bu “*acaba kim yaptı?*” sorusunun artık pek çok eylem karşısında sorulur hale gelmesi ve işin daha da vahimi, çoğu durumda bu sorunun doğru bir biçimde cevaplanamaz olmasıdır. Öyle ki, bir “eylem”in yapıldığını duyuyorsunuz, net olarak devrimciler ya da karşı-devrimciler yapmıştır denilemiyor, veya bunu olsa olsa karşı-devrimciler yapmıştır diyorsunuz, ama sonra bakıyorsunuz ki, eylem Kürt ulusalcıları tarafından üstlenilmiş. Bir “eylem” yapılıyor, ulusalcıların basın yayın organında bile “kontra eylemi” olarak nitelendiriliyor, ama sonra **bakıyorsunuz** ki, yapanlar eyleme kontra diyenlerden başkası değil.

“*Kontra*” eylemleriyle “*kontraya hizmet eden*” eylemler çoğu kez biçimde benzerlikler taşıdıkları gibi, sonuçları itibarıyla da çakışır. PKK nezdinde sorunun **bir çizgiye** dönüşmesi, gerek devrimci eylem hakkında, gerek Türk-Kürt halkının ilişkilerinde büyük tahribatlar yaratmakta olup, öyle sıradan üstlenip-üstlenmeme manevralarıyla, sonradan bir “**elestiri**” yapıp, olayı “**altta-kilerin**” sırtına yıkıp geçiş-

tirilemeyecek kadar önem kazanmış, etkileri PKK pratiğini de aşan bir boyuta taşınmıştır.

KONTRGERİLLA NASIL VE NİÇİN EYLEM YAPAR?

Kontrgerillanın dünya genelinde örgütleyicisi olan CIA'nın bu tür örgütlenmelere gerekçe olan "doktrin" ve "teori"leri, bu doğrultuda CIA uzmanlarının hazırladıkları talimatnameler sıkça yazılıp çizildi. Kontrgerilla örgütlenmesi ve politikalarının nasıl organize edilip nasıl uygulandığını belli başlı bir kaç noktada özetleyebiliriz yine de.

1950'li yılların başında Amerikan tekellerinin sözcüsü olarak Rockefeller Grubu'nun hazırladığı bir raporda şöyle deniyor:

"Gerek bizim, gerekse komünist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için, mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapma zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir.

Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir biçimi ve niteliği vardır." (1)

Kontrgerilla örgütlenmeleri, dünya tekellerinin ihtiyacı sonucudur. "Klasik askeri stratejiye, diplomatik kurallara uymayan" bu askeri müdahale, Gladio, Özel Harp Daireleri, Ölüm Mangaları, Sivil Faşist Hareketler adı altındaki çeşitli örgütlenmeler aracılığıyla yapılmıştır.

Bunların finansmanı da genellikle bizzat ABD tarafından sağlanmıştır. ABD'nin Savunma Bakanı Mc

Namara da işin bu kısmını şöyle ortaya koyuyordu:

"... Yapılan yardımlarda güttüğümüz temel amaç, gerekli olduğu yerlerde polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle birlikte, ihtiyaç duyulan iç güvenliği sağlayacak yetenekte yerli askeri ve yarı askeri güçlerin yetiştirilmesine yardımcı olmaktır." (2)

Peki bu örgütlenmeler ne yapacaklar? Cevabını esas olarak

**Türkiye devrimi
"kontra" eylemler
kadar, "kontraya
hizmet eden"
eylemlerden de büyük
zarar görmüştür.
Sosyalizmden,
bağımsızlıkçılıktan,
devrimci siyaset
tarzından uzaklaşıp
pragmatizme, burjuva
politikacılığına, düzen
içi manevralara
yaklaşıldıkça bu tür
eylemler çoğalmış,
devrimcilerin "acaba
falan hareket mi yaptı,
kontrgerilla mı?" diye
sorduğu bu tür
eylemler çoğaldıkça bu
zarar da büyümüştür.**

bildiğimiz bu soruya, bir CIA uzmanı "Gizli Savaş Tekniği" adını koyarak şu cevabı veriyor:

"Sabotajın her çeşidi, terör, organize edilmiş çapulculuk hareketleri, hedef olarak alınan ulusların, türlü yollardan ifsat edilmesidir. Bu taktikler, fırsat ve ihtiyaca göre değişebilir ve kızıl bloktaki uluslara karşı saldırı

şeklinde uygulanabildiği gibi, bazı müttefik ve tarafsız ülkelerin içinde de bir nevi savunma biçiminde uygulanabilir. Girişilen birçok maceranın "hoş" tarafları halkoyuna güzelce duyurulduğu halde, "kirli" yanları ya gizlenir; ya da sıkı Amerikan disiplini altında yetiştirilen Amerikalı olmayan ajanlara iş gördürmek suretiyle yapılan "kirli iş" meydana çıktığı zaman inkar yoluna sapılır." (3)

Bu doğrultuda örneğin Türkiye oligarşisinin Genelkurmay'ın yönetiminde uygulamaya başladığı AYAKLANMALAR BASTIRMA HAREKETİ ve FM. 31/16 Sahra Talimatnamesi, bunları daha da somutlar (bu tür talimatnameler CIA tarafından kaleme alınmış ve çevirisi yapıp tüm yeni-sömürgelerde uygulamaya konulmuştur). Oluşturulan Özel Savaş kuvvetleri, bu Talimatnamede yazılı "baskın-pusutedhiş-işkence yapma-rehin alma olayları-tahrik gibi" işleri yaparlar.

Amaç, açıktır. Yeni-sömürgelerdeki ulusal ve devrimci kurtuluş hareketlerini bastırmak. Özü budur. Tabii bu noktada asıl hedef silahlı mücadele yürüten örgütlerin yok edilmesidir. Emperyalizm tüm stratejilerini asıl tehlikenin silahlı mücadele olduğu üzerine kurmuştur: "Uluslararası kurtuluş hareketlerinde, gerilla metodlarına başvurarak silaha sarılan milliyetçiler yok edilmelidir. Silaha sarılmakla onların alın yazısı çizilmiştir. İsterse anti-komünist fikirlerle bile yola çıkılmış olsun." (4)

Bu nedenledir ki, kontrgerillanın psikolojik savaşı da, provokasyon eylemleri de asıl olarak silahlı mücadele üzerinde yoğunlaşmıştır. Görünürde halkı, aydınları hedef alan provokasyon eylemlerinde de amaç genellikle yine devrimci silahlı mücadelenin etkisizleştirilmesidir.

Kontrgerilla eylemleri dönemsel olarak çeşitli taktik hedefler de seçerler kendilerine; yine CIA belgelerinde bu amaçlar *“bu yasalar ve anayasa ile ülke yönetilemez”, “huzuru aranan bir dava haline getirmek”, “can güvenliğini tek sorun haline getirmek”, “isyancıları halk düşmanı göstermek”, “halkın canına, malına kastettiklerini kanıtlamak”* gibi çok çeşitli biçimlerde ifade edilmektedir.

**AMAÇ, BİÇİM,
HEDEF; KONTRA
EYLEMİYLE
DEVİRİMCİ EYLEMİ
AYIRDEDEN TEMEL
ÖLÇÜLERDİR**

Provokasyon eylemi nedir? CIA'nın kontrgerilla örgütlenmesindeki amaç ve yöntemleri esas olarak bunu ortaya koymaktadır. Provokasyon eylemi biçim olarak amaçsız gibi görünür, ama zaten amaç da böyle görünmesidir. Aydınlara yönelik gibidir, ama asıl hedef halk hareketidir. Doğrudan halkı hedefler bazen, amaç halkın terörize edilmesidir. Provokasyon eylemi devrimcileri veya halk hareketini hazır olmadığı veya istemediği zeminlere çekmeye çalışır. Türkiye kontrgerillasının pratiğinde bunların pek çok örnekleri vardır.

Kontrgerillanın bu amaçla gündeme getirdiği ilk eylemler, **70’li yılların başındadır**. Silahlı mücadelenin gündeme geldiği bir aşamadır bu. Silahlı mücadele henüz başlangıç noktasındadır. Daha doğum aşamasında kitleler nezdinde silahlı mücadeleyi mahkum etmek için kontrgerilla hızla harekete geçer.

Kontra eylemleri birbiri peşisıra gelir. **Kültür Sarayı** yakılır.

Marmara Gemisi batırılır. **Emin-önü Araba Vapuruna, Kastamonu şilebine, Sirkeci garına** bomba konulur, sabotajlar yapılır. Seçilen hedefler halkın kullandığı, ya da niyesi niçini belli olmayacak hedeflerdir. Kültür Sarayı’na kimin ne düşmanlığı olacaktır ki! Ya da kamuoyu *“vapurdan ne istediler?”* diye soracaktır. Ancak bu eylemler devrimcilere maledildiğinde niye bunların hedef seçildiği de açığa çıkar. Halka *“işte anarşistler böyle eylemler yapıyorlar”* denilmek

**Provokasyon eylemi
biçim olarak amaçsız
gibi görünür, ama
zaten amaç da böyle
görünmesidir.
Aydınlara yönelik
gibidir, ama asıl hedef
halk hareketidir.
Doğrudan halkı
hedefler bazen, amaç
halkın terörize
edilmesidir.
Provokasyon eylemi
devrimcileri veya
halk hareketini hazır
olmadığı veya
istemediği zeminlere
çekmeye çalışır.**

istenmektedir.

Ne o zaman, ne de daha sonra bu sabotajlarla ilgili hiç bir dava açılmaz. Kontrgerilla, eylemleri devrimcilerin üzerine yıkmaya çalışır. Basın bu görevi üstlenir; sabotajlar gazetelerde *“Anarşistler vapur batırdı”* benzeri başlıklarla verilir.

Amaç, artık giderek geniş ke-simlere yayılan devrimci hareketin amaçları ve kısa sürede yükseleceği

tahmin edilen silahlı eylemleri hakkında kitlelerde **şüpheler**, hatta **tepkiler** yaratabilmektedir. Oligarşi *“anarşi-terör”* demagojisinin temellerini bir yerde 70’li yıllardaki bu kontra eylemleriyle atmıştır.

77-80, kontra eylemlerin “kitlelere” yönelik katliamlar biçimini aldığı yıllardır; Bu süreçteki hemen tüm provokasyon amaçlı ve devrimcileri karalamaya yönelik kontra eylemleri, sivil faşist hareket aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Oligarşi, bu yolla, sivil faşist terörün yoğun saldırıları ortamında *“anarşi”*, *“sağ-sol çatışması”* imajını bir ölçüde hakim kılmıştır. Ki kontrgerilla açısından önemli olan budur. Önemli olan, devrimci mücadelenin hedefinin bulanıklaştırılmasıdır. Kontrgerilla-nın bu noktadaki başarısı yalnızca sıradan kitleler nezdinde de değil, küçük-burjuvazi ve revizyonist, reformist çeşitli siyasi hareketler düzeyinde de oldukça etkili ve başarılı olmuştur.

Bu dönemin en öne çıkan kontra eylemleri, iki türdür: **Birincisi** Abdi İpekçi gibi, Cavit Orhan Tütengil, Ümit Yaşar Doğanay gibi kamuoyunda *“sol”*, *“demokrat”* bilinen aydınlara yönelik cinayetler; **ikinci tür** ise kahvehanelere, otobüs duraklarına, okullardan, fabrikalardan toplu çıkışlarda kitleye yönelik tarama eylemleridir. Bu eylemler kontrgerilla ve oligarşi açısından birden çok amacı içeren eylemlerdir. Halkı sindirmek, devrimcileri geriletmek, *“anarşi terör”* demagojisini güçlendirip, sıkı yönetimlerin, cuntaların, yeni baskı yasalarının kamuoyunda kabul göreceği bir zemin yaratmak, devrimci mücadelenin, sınıflar savaşının amacını, özünü kitlelerin gözünden kaçırmak, devrimci mücadeleyi karalamak ve benzerleri

en başta sayılabilir.

Dönemin burjuva basınında ve Sıkıyönetim mahkemelerinin iddianamelerinde kahvehane tarama gibi eylemler ısrarla devrimcilere maledilmeye çalışılır. Oysa bu tür eylemlerin tümü, faşistlere aittir, ama işte tam bu noktada kontra taktiği devreye girmekte, devrimci eylemin hedefleri, biçimleri bu vesileyle karartılmaktadır. Halkla devrimcileri karşı karşıya getirmenin bir yönü budur. Çünkü eylemler gerçekten de doğrudan halka yöneliktir. Devrimci Sol İddianamesi'nde geçen şu sözler bu amacı ortaya koyması açısından oldukça çarpıcıdır:

“... Halkın tümünden tedirginliği, ülkenin yaşanmaz bir ortama sokulup bir başka düşman ülke egemenliğine sokulması çabaları, bu örgütün yapmak istediklerinin özetidir.” (Haklıyız Kazanacağız I, s.41)

Ama ondan da önce, kontra taktiği sıcak savaşın içinde de devrimcileri ısrarla bu eylem biçimlerinin içine çekmeye çalışmak yönünde olmuştur. Devrimcilerin yapmayacağı ve onaylamayacağı bu eylem biçimleri devrimcilerin üstüne yıkılmaya çalışılırken, yoğun terörle devrimciler de aynı yönetime başvururken zorlanıyordu. Kontranın bu taktiği büyük ölçüde tutmamıştır. Solda yer yer bu baskılanma altında “onlar yapıyorsa biz de yapalım, biz de tarayalım” türü eğilimler ortaya çıkmasına, yer yer kolaycı bir eylem tarzının tercih edilmesine rağmen, faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde en üst düzeyde mücadeleyi sürdüren Devrimci Sol'un ilkeli pratiği, bunun önündeki asıl engeldir. Ne aydınların katledilmesini, ne de bu tür kitle katliamlarını devrimcilerle bütünleştirememişler, tersine geniş kamuoyunda bu tür eylemler olunca,

akla gelen ilk fail faşistler olmuştur. Ancak, gerek sol içi şiddetin vahim derecedeki yaygınlığı, gerekse de çeşitli grupların eylemlerinde yeterince özen göstermemesi, yer yer bu tür iddiaların inandırıcılık kazanmasına da neden olabilmektedir.

HEDEF, HALKIN ADALETİ

1980'li yılların sonlarında kontrgerilla eylemlerinin asıl hedefi, halkın devrimci şiddetini ve adaletini gölgelemeye yöneliktir; Silahlı mücadelenin cuntanın ardından ilk altı ayın sonrasında büyük ölçüde tasfiye edilmesi nedeniyle, bu dönemde çok öne çıkan kontra eylemleri görülmez. Kontrgerillanın ideolojik, demagojik propaganda faaliyetleri, devrimcileri karalamaya yönelik psikolojik savaşı basın ve TV aracılığıyla alabildiğine yoğunlaştırmıştır, ancak bu daha çok

Amaç, artık giderek geniş kesimlere yayılan devrimci hareketin amaçları ve kısa sürede yükseleceği tahmin edilen silahlı eylemleri hakkında kitlelerde şüpheler, hatta tepkiler yaratabilmektedir.

bir propaganda kampanyası biçimindedir. Devrimcileri haphanelerde teslim alma ve kamuoyuna bunu gösterme oligarşinin asıl politikasıdır ve kontrgerillanın yoğunlaştığı alan da haphanelerdir.

Kontra eylemlerin önce tek tek, sonra da çok daha yoğunlaşmış olarak ortaya çıkışı ise 80'li yılların sonlarıdır.

1980'li yılların sonları, devrimci mücadelenin yeniden geliştiği yıllardır. Kürdistan'daki gerilla mücadelesinin dışında ülke genelinde bir gelişme sözkonusudur.

1 Mayıs 1989'da oligarşi bu gelişmeyi bastırabilmek için gösterilere silahla müdahale eder. Devrimci Sol Güçler'in üzerine açılan ateşte Mehmet Akif Dalcı katledilir. Ama artık süreç farklı gelişecektir. Yıllardır her türlü pervasızlığı yapan ve yaptığına yanına kar kalacağını düşünenler, yanıldıklarını göreceklerdir.

Kısa bir süre sonra Mehmet Akif Dalcı'nın katili **Kazım Çakmakçı** adlı polis, örgütümüz tarafından cezalandırıldı. Bu cezalandırma, uzun bir aradan sonra yapılan ilk cezalandırma eylemidir. Çeşitli kesimler üzerinde sarsıcı bir etkisi oldu. Eylemin önemi, esasında yalnızca bir katilin cezalandırılması değil, devrimci mücadelenin yeniden silahlı mücadelenin temel olduğu bir rotaya oturmasının ifadesi olmasıdır.

İşte bu nedenle kontrgerilla da daha baştan sürece müdahalede bulunur ve katil polisin cezalandırılması eyleminden hemen sonra, **Prof. Muammer Aksoy** katledilir. Kontra eylemi bir çok bakımdan 12 Eylül öncesinin Bedri Karafakioğlu, Cavit Orhan Tütengil, Abdi İpekçi cinayetlerine benzemektedir.

Kontrgerilla küçük-burjuva aydın kesimleri hedef seçiyor, ilk açık sonucu da onlar üzerinden almayı amaçlıyordu. Nitekim 12 Eylül öncesi olduğu gibi, Muammer Aksoy'un katledilmesinden sonra da reformist sol ve aydınlar, hep birlikte “**provokasyon**”, “**terörizm**” diye ayağa kalktılar. Ama provokasyon

dedikleri, terör dedikleri Aksoy'un katledilmesi değil, devrimci mücadelenin gelişimiydi. Kontrgerilla, eylemiyle küçük-burjuva kesimlere ve **statükocu** sol kesimlere, "devrimci mücadele ve halkın devrimci şiddeti gelişirse, bu tür şeyler de olur ve sizin rahatınız da bozulur" diyor ve onları devrimci mücadeleye karşı çıkmaya çağırıyordu. Provokasyon edebiyatıyla halkın şiddetine karşı çıkmak, gerçekte kontranın bu çağrısına uymak demektir. Ve ne yazık ki ülkemiz aydını ve statükocu solu sık sık bu oyuna düşüyordu.

Bu kesimlerin "devrimci eylemleri, 'terörizm' diye göstermeleri yeni bir olay değildi. Türkiye devrimci hareketi 1971 silahlı çıkışından bu yana hep böyle süregelmiştir. 12 Mart 1971, 1975-80, 12 Eylül'den günümüze kadar sözcükler de değişmemek üzere hep aynı şeyler söylenmiştir: 'Anarşi, terör, cunta gelir' vb..."

Oysa çok açıktı: Oligarşi, devrimci mücadelenin geliştiği her yerde, ölüm mangaları, özel savaş grupları, sivil faşist hareket gibi örgütlenmelerine provokasyon eylemleri yaptırıp devrimcilere mal etme, hedefsiz bombalama ve sabotajlarla kargaşa yaratma, ortada ve karizması olan kişileri katlederek "şiddete karşı olma psikolojisi" yaratma taktiklerini uygulamaktaydı. Bir anlamda "işte, devrimciler şiddete başvurursa, sağcılar da, devlet de başvurur, kaos kargaşa doğar, var olan haklar da kısıtlanır" düşüncesini yaratıp, kamuoyunun devrimci harekete karşı çıkması sağlanmak isteniyordu.

Bunda belli sonuçlar da alıyordu oligarşi. O zaman Şubat 90 tarihli Çözüm'de belirttiğimiz gibi "Reformist sol ve aydınlar dünyada olan biten bu gerçekleri bilme-

lerine karşı, oligarşinin M. Aksoy gibilerini hedeflemesi karşısında panik ve korkuya kapılarak tutarsız, nesnel gerçeğe uymayan yorumlarla faşizmin yapmak istediklerine objektif olarak destek oluyorlar"dı. Hemen "12 Eylül öncesine mi dönüyoruz?" soruları sorulup "yeni cunta hazırlığı" tahlilleri yapılmaya başlandı.

Kontrgerillanın bu eylemleri Çetin Emeç'in katledilmesi, Sedat Simavi'nin mezarına bomba konulması gibi provokasyonlarla devam etti.

Devrimcilerin yapmayacağı ve onaylamayacağı bu eylem biçimleri devrimcilerin üstüne yıkılmaya çalışılırken, yoğun terörle devrimciler de aynı yönteme başvurmayla zorlanıyordu. Kontranın bu taktiği büyük ölçüde tutmamıştır. Solda yer yer bu baskılanma altında "onlar yapıyorsa biz de yapalım, biz de tarayalım" türü eğilimler ortaya çıkmasına, yer yer kolaycı bir eylem tarzının tercih edilmesine rağmen, faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde en üst düzeyde mücadeleyi sürdüren Devrimci Sol'un ilkeli pratiği, bunun önündeki asıl engeldir.

İLKELİ EYLEM PROVOKASYONU BOZAR

Kontrgerillanın oyunları boşa çıkarıldı; çünkü, karşısında halka zarar vermemeyi ilke edinen, kolaycılığı, pragmatizmi reddeden bir eylem çizgisi vardı: Kontrgerillanın o süreçteki benzer eylemleri, sol ve aydınların yeniden "provokasyon edebiyatı"na sarılmasına yolaçtıysa da, asıl olarak halk kitleleri nezdinde istediği sonucu yaratamadı. Çünkü Devrimci Sol'un birbiri peşisıra gelen silahlı, silahsız yüzlerce eyleminde her şey çok açık ve netti.

Bilinen genel bir doğrudur: **Egemenler her zaman kendi şiddetlerini meşru göstermek, ezilenlerin şiddetini ise mahkum etmek çabası içindedirler.** Devrimci eylem, bunun tersini ortaya koymak durumundadır. Devrimci eylem ezilenlerin şiddetinin tarihsel haklılığına ve meşruluğuna gölge düşürmeyecek, tersine bunu kanıtlayacak bir çizgide gelişmelidir.

Devrimciler için eylem "araç"tır. Ancak, tarihsel haklılığı ve meşruluğu tamamlayan ilkelerin terkedilip, sınıf bakış açısının kaybedildiği yerlerde eylemler giderek politikanın araçları, sürdürülüş biçimleri olmaksızın çıkıp amaçlaşır. Silah ve politika arasındaki ilişki bozulur. Politika silahlara değil, silahlar politikaya kumanda etmeye başlar. Kadronun, savaştının kafasında eylem amaçlaşır. Bunun sonucunda ise, ne olursa olsun eylem yapma, düşmanın yönelimi nasıl olursa olsun, aynı biçimde cevap verme mantığı, eylem anlayışına hakim olur. Artık amaç ortadan kaybolmuştur. Devrimci eylemin kitleleri örgütleme, kitleleri

devrime kazandırma hedefi unutulup, bunu sağlamanın adeta güvencesi olan eylem ilkeleri rafa kaldırılınca, artık o eylemle devrimci bir sonuç yaratılması da mümkün değildir. Tersine kazanılanlar bile kaybedilir.

Devrimci Sol'un ve DHKP-C'nin pratiği böyle bir devrimci bakışın ışığında geliştiği içindir ki, 89-90'lı yıllarda silahlı savaşın gelişmesine paralel olarak artırılan kontra eylemleri etkili olamadı. Tersine devrimci çizgi, halkta yarattığı güvenin ötesinde düşmanını bile kontrgerillanın amaçlarının tam tersi yönde itiraflara zorladı. Örneğin bir gazetenin **"Doğal gaz planları Dev-Sol'un elinde"** diye halkı paniğe düşürmek, anarşi-terör demagojisini güçlendirmek için ortaya attığı habere ilişkin, o günün koşullarında MİT **"Devrimci Sol halka zarar veren eylem yapmaz"** açıklamasını yapmak zorunda kalıyordu. Devrimci Sol'un eylemi yapış biçiminden, üstlenme anlayışına kadar herşeyinin büyük bir açıklık ve netlik taşıması karşısında, kontra tarafından yapıp Devrimci Sol üzerine yıkılmaya çalışılan tüm eylemler, yine sahibinin üzerinde kalmıştır.

İLKESİZLİK PROVOKASYONA ZEMİN HAZIRLAR

Kontrgerilla politikaları, soldaki sağcılaşma, düzen içileşme ve pragmatizm üzerine oynamış ve sonuç almıştır: Kontrgerillanın özellikle silahlı mücadelemize yönelik provokasyon eylemlerinin örgütümüz nezdinde sonuçsuz kalması, kontra eylemlerinden vazgeçilmesi anlamına gelmedi elbette. Kontra saldırıları küçük-burjuva aydın kesimleri,

statükocu oportünizmi, o sıralarda legal particiliğin yolunu düzleyen reformistleri silahlı mücadeleye karşı çıkarmakta etkili olduğu sürece sürdürülecekti. Ancak kontra eylemleri bundan daha fazlasını da amaçlayamaz haldeydi.

Ta ki, *"kontraya hizmet eden eylemler"*ın belirgin bir artış göstermesine kadar.

Devrimciler için eylem "araç"tır. Ancak, tarihsel haklılığı ve meşruluğu tamamlayan ilkelerin terkedilip, sınıf bakış açısının kaybedildiği yerlerde eylemler giderek politikanın araçları, sürdürülüş biçimleri olmaktan çıkıp amaçlaşır. Silah ve politika arasındaki ilişki bozulur.

1992'nin başında bir gösteri sırasında İstanbul Bakırköy'de **Çetinkaya** adlı bir alışveriş mağazasının yakılması ve 11 kişinin ölümü, bu açıdan adeta bir dönüm noktası olmuştur. Kontrgerilla bu ortamı fırsat bilip kontra eylemlerini yoğunlaştırırken, Çetinkaya eylemini gerçekleştiren Kürt ulusalcı hareket de bu eylemin muhasebesini yapıp halka özeleştirisini verecek yerde, aynı çizgiyi daha değişik biçimlerde sürdürüp teorize edince, süreç, kontra eylemlerin ve kontraya hizmet eden eylemlerin birbirine karıştığı bir sürece dönüştü.

Çetinkaya eylemi, devrimci bir eylemin ilkelerinin ayaklar altına alınmasıydı. Böyle olduğu için de devrimci bir sonuç yaratmadı, tersine

kamuoyunda büyük bir tepki doğurdu. Ve sonuçta öyle bir ortam oluştu ki, özellikle İstanbul gibi büyük kentlerde Kürtler adeta genel ortamlarda kendi kimliklerini ortaya koyamaz hale geldiler.

Bu çizgiyi, olumsuz sonuçlarının tüm netliğiyle ortaya çıktığı daha o günde, bir anlamda daha başlangıcında eleştirdik, Kürt ulusalcı hareketi bu noktada uyardık: *"Devrimcilerin eylemleri düşmanın hiçbir kural tanımayan, her türlü yöntemi kullanan "kirli savaş"ı karşısında, duygusal, tepkici, ne olursa olsun misilleme yapayım mantığıyla gerçekleştirilemez. Böylesi durumlarda zaten şiddet bir araç olmaktan çıkarak amaçlaşır... Karşı-devrimci provokasyon eylemleriyle arasındaki duvar Çin seddi kadar kalın olmazsa devrimci çizgi giderek belirsizleşmeye başlayacaktır. Hedefini şaşırان şiddet kendini vurur. Devrimci tavır alış bu ilkeyi baştacı etmelidir."* (Mücadele, 15 Ocak 1992, s.36)

Öyle bir eylemdi ki, sonuçta, o anda özel olarak hedef olmayan, ne olup olmadıkları bile bilinmeyen 11 insan ölmüş, birçoğu yaralanmıştı. Amaç farklıydı belki ama eylem açıkça halka karşı bir nitelik kazanmıştı. Kontrgerilla eylemleri alabildiğine yoğunlaşırken, halkın bilincini bulandırmaya çalışırken, bu eylem kontrgerilla için adeta "ilaç" gibi geldi. Oligarşi tüm kurumlarıyla olayın üzerine yoğunlaştı. Burjuva basın manşetlerinde *"intikam istiyoruz"* diye yazmaya başlarken, *"Hizbullah"*, *"Kemalist-Asker-Polis Örgütlenmesi"* adı altında kontra örgütlenmeler mantar biter gibi ortaya çıkıp yeni provokasyonlara giriştiler.

Sürecin zararları halka karşı sorumluluk duyan bir muhasebeyle

asgariye indirilebilirdi. Ancak bu süreç tersi yönde gelişti ve Kürt ulusalcılığı bu eylem çizgisini teori-
leştirmeye yöneldi. Öyle ki eylemi e-
leştiren devrimci, demokrat kesim-
ler bile “*Kürt köyleri yanarken ne-
redeydiniz?*” söylemiyle susturul-
maya çalışıldı. Oysa mantığın sakat-
lığı tam da buradaydı.

Devrimciler karşı-devrimin, kontr-
gerillanın yöntemiyle savaşamazlar-
dı. Böyle savaştıklarında amaç fark-
lılığı ortadan silinir, kimin ne yaptığı,
niye yaptığı belirsizleşir ve geriye işte
o kaos, anarşi ortamı kalır. Yani tam
da kontranın amaçladığı gibi.

**Çetinkaya’dan Başbağlara
Uzanan Çizgi;** 2 Temmuz 1993’te
Sivas’ta faşist-gerici bir grup
devletin gözetiminde bir katliam
yapmış, onlarca ilerici, demokrat
insan bu katliamda diri diri yakılmış-
tı. Bu katliamdan bir süre sonra Er-
zincan’ın Sünni Türk köyü **Baş-
bağlar’da** da bir katliam yaşandı.
Devrimci, demokrat kamuoyunun,
halkın hiç kuşkusu yoktu ki bu kat-
liamı yapan kontrgerillaydı.

Hiç tereddütsüz şunları yazdık o
zaman: “*Bu katliam oligarşinin
halkları birbirine düşman etmek,
din ve milliyetler çelişkisini
körüklemek için düzenlenmiştir.*”

*Oligarşinin halkları birbirine
düşman etmek isteyen taktiği gün-
deme sokulmuşken, bu tür bir kat-
liamı devletten başka kimse yap-
mış olamaz. Başbağlar katliamı
düpedüz bir provokasyon eylemi-
dir... Bu katliamdan sonra, oligarşi
günlerce iletişim araçlarında, ca-
milerde, mahallelerde, işyerlerinde
Sünni halkın devrimci ve Ale-
vilerce katledildiğini, Sünni halkın
olduğu yerleşim birimlerinin
saldırıya uğrayacağı propa-
gandasını yapmıştır.*

Başbağlar katliamı boyutunda

*olmasa da, Erzincan ve Dersim’de
de Sünni Türk köylerine yer yer
saldırıları devam etmiştir... Bun-
ların devrimcilerin işi olmadığı ve
devrimcilerin bundan hiçbir çıkar-
rının olamayacağı halka anlatıl-
malıdır. Böylesi politikalardan
oligarşiden başka kimsenin bir
çıkartı olamaz. Bu tür yöntemleri
devrimciler asla kullanmaz ve
tasvip etmezler.”* (Mücadele, 4
Eylül 1993)

Ancak gerçek farklıydı. “*Eylem*”
PKK’lılar tarafından gerçekleş-
tirilmişti.

Şunları yazdık yine o zaman:

*“Devrimciler karşı-devrim
cephesini büyütmeyi değil, kü-
çültmeyi hedeflerler. Sınıfsal ola-
rak emperyalizm ve oligarşiyle
çelişkileri olan tüm sınıf ve taba-
kaları devrim cephesine katmak
için taktiklerini ve eylem hedef-
lerini itina ile belirlerler. Tüm bun-
ları yaparken de, geleceğin dev-
rimci halk iktidarının kurucuları
olarak, faşist-burjuva adaletiyle
devrimci adaletin farklılığını
hiçbir belirsizliğe yer vermeden
halka gösterirler. Bu anlamda dev-
rimcilerin her eylemi ve her tavrı
halka devrimci iktidar sözü
verenlerin anlayışını yansıtmalı-
dır. Doğal ki, oligarşiyle aynı tak-
tikleri kullanmak ya da devrimci
adaletle burjuva adaleti arasın-
daki kalın çizgileri göstermemek,
belirsizlikler yaratan her türlü ey-
lem ve davranış, oligarşinin işine
yarayacağı gibi devrimci adaleti
de tartışılır hale getirecektir.”*

Getirmiştir de. Çetinkaya örne-
ğinde olduğu gibi, PKK bu eyle-
min de hesabını halka vermemiştir.
Yıllar sonra bu eylemin “**iradi**”
olmadığını söyleyip eylemin so-
rumluluğunu “bazı kişilere” yıkmamın
ise bu eylemin olumsuz sonuçlarını
ortadan kaldırmak bakımından hiç

bir önemi, anlamı yoktur ve ol-
mamıştır. Zaten bu tür eylemler
PKK’nın pratiğinde bir-ikiyle sınırlı
kalmayan bir yoğunluktadır. Doğ-
rudan bir talimat sonucu yapılmış
olsun ya da olmasın, izlenen çizgi, mil-
liyetçiliğin dar ufkı, bu tür eylemleri
ortaya çıkaran asıl zemindir. Bu
zemin sorgulanmadan bu tür eylemler
de doğallıkla sürecektir. Sürmüştür.
Hala da devam etmektedir.

**Katıksız milliyetçilik,
pragmatizm ve sonuçta ge-
rilla eyleminin kurtuluş’a de-
ğil, oligarşiyle pazarlığa hiz-
met eder tarza dönüşmesi;**
Çetinkaya’dan Başbağlar’a uzanan
çizgi, PKK önderliği tarafından teo-
rize edildiği noktada yaygınlık
kazanmış, Kapalıçarşı’yı bombala-
rız tehditlerinden trenlere, otogarlar-
a bomba koymaya kadar uzanan
bir seyir izlemiştir.

*“Halkımızı göç ettirmeye de-
vam ederlerse biz de göç ettir-
mesini biliriz...”*

*“... Yakılıp yıkılıyor Kürdistan...
Türkiye’nin de yakılıp yıkılacak
yerleri vardır. Kültür değerlerimiz
talan edilmeye devam ederse, biz
de kültür değerlerine yönele-
biliriz.”* (Abdullah Öcalan)

Düşünce tarzı böyle ortaya ko-
nulmuştur. Burada kaba bir mil-
liyetçilik ve misillemecilik vardır.
Oligarşinin göç ettirmekten amacı
bellidir, ve o kendi politikaları doğ-
rultusunda bundan belli yararlar da
sağlar. Peki böyle bir politikayla
devrimcilerin, ulusal kurtuluş savaşı
yürütenlerin eline ne geçer?

Bu çizgi, oligarşinin Kürt-Türk
çatışması yaratmaya yönelik
politikalarına da objektif olarak güç
vermiştir. PKK sürekli olarak Türk
Solu’nu Türk halkı içindeki şo-
venizmi engelleyememekle suç-
larken, hiç gözönünde bulun-

durmadığı nokta budur. Hem bu tür eylemleri yapacaksın, hem bu tür anlayışları teorize edip savunacaksın, sonra da şovenizmi engelleyememekle başkalarını suçlayacaksın! Tüm Türkleri düşman ilan eden ve öte yandan işbirlikçi, toprak ağası demeden “*Kürt ol da kim, ne olur-san ol*” diyen bir bakış açısının sakatlığına defalarca dikkat çekilmiştir. Ancak PKK’nın pratiğinde ve söyleminde pek bir değişiklik olmamıştır. Sen gel şovenizmi azdıracak, ona zemin olacak her şeyi yap, sonra “Türk Solu”nu suçla. Bu ne **halkların kardeşliğine**, ne **adalete** sığar.

Oligarşinin Kürt-Türk çatışması yaratmaya yönelik politikaları karşısında izlenecek politika belliydi; halkların kardeşliğini esas alan bir propagandayı yükseltmek. Ama sadece propaganda bunu sağlamazdı elbette. Tüm solun pratiği de bu kardeşliği ifade etmeli, pratik propagandaya uygun olmalıydı. “*Nitekim Sivas katliamı bunun bir momentiydi. Bu noktada devrimciler esas olarak halkların kardeşliğini işleyip din, mezhep ve tüm milliyetler temelinde halkların birlikte mücadelesini savunarak oligarşinin oyunlarını bozmak durumundadırlar. Başbağlar gibi katliamlar ise oligarşinin isteğiyle çakışan ve halkların kardeşliği yerine halkların düşmanlığını körükleyen bir işlev görmüştür.*” (Mücadele, 4 Eylül 1993, s.61)

Trenlere, otogarlara konulan bombalar **ne kazandırmıştır**? Bu sorunun cevabı verilmelidir. Mücadeleyi mi geliştirmiştir, büyük şehirlerdeki Kürt ve Türk emekçilerinin örgütlenmesine mi hizmet etmiştir, halkların kardeşliğini mi güçlendirmiştir? Bunların hiçbirine olumlu bir cevap verilemez.

Zaten PKK’nın bunları amaçlamadığı da bellidir. Ya neyi

amaçlıyordu?

Mesele oligarşiyi “**sıkıştır-maktan**” ibaretti. Gerilla savaşı, devrimci şiddet, halkın kurtuluşunu hedeflemekten çıkıp oligarşiyi bir an önce masaya oturtmaya hizmet eder hale gelince, bu tür eylemlerin “**amaca daha uygun**” olduğu düşünülebilirdi. Pragmatizm, gerilla savaşının tikanıklıklarını da bu yolla açmaya çalışacaktı. Pragmatizm, kendini eylemlerin üstlenmesinde de göstermiş, ortaya güvenilir bir

**Sürecin zararları
halka karşı
sorumluluk duyan bir
muhasabeyle asgariye
indirilebilirdi. Ancak
bu süreç tersi yönde
gelişti ve Kürt
ulusalcılığı bu eylem
çizgisini
teorileştirmeye
yöneldi. Öyle ki eylemi
eleştiren devrimci,
demokrat kesimler
bile “Kürt köyleri
yanarken
neredeydiniz?”
söylemiyle
susturulmaya çalışıldı.
Oysa mantığın
sakatlığı tam da
buradaydı.**

“üstlenme” anlayışı çıkmıştı. Eylemler yapılıyor, kamuoyu tepki gösterince de üstlenmeyip ortada bırakılıyordu. İşte otogarlara, trenlere konulan bombalarla yapılan bu eylemler, doğrudan sıradan halkı hedefleyerek, halkların kardeşliğini dinamitlemiş, kontrgerillanın devrimci eylemleri karalamak, onların

hedeflerini bulanıklaştırmak amaçları için, “terörizm” demagojisi için bulunmaz nimet olmuştur.

Farkın belirsiz hale geldiği noktada, kontrgerillanın manevra ve eylem alanı genişlemiş demektir ve artık bu noktada bir “kontra eylemi”ni “üstlenmek” de doğal hale gelir: Muhasebesi yapılmayan ve esas olarak da milliyetçilikten beslenen pragmatizm nedeniyle sürdürülmesinde yarar görülen eylem çizgisi, **ilkesizliği, kolaycılığı** besleyip büyütürken devam etmektedir. Böyle olduğu içindir ki, sol ve halk nezdinde kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiği çok açık olması gereken “Güçlükönak katliamı” gibi katliamlar da PKK’nın üstüne yıkılmakta, kitleler kime inanacağını şaşırılmaktadır.

Öyle ki bu şaşkınlık Kürt ulusalcı basında bile artık sık görülür bir durum olmuş, onlar da hangi eylemi nasıl değerlendireceklerini bilemez hale gelmişlerdir. İşte “**örnek**” bir olay:

13 Ekim ‘97 tarihli Ülkede Gündem: “*Giresun’un Şebinkarahisar ile Alucra ilçeleri arasındaki karayolunda, seyir halinde olan ve cenazeden döndüğü belirtilen bir konvoyla silahlı bir grup tarafından ateş açıldı. 2 kişinin öldüğü, 1’i ağır 9 kişinin de yaralandığı olayda, silahlı grup yolcuların değerleri eşya ve paralarını da gasp etti.*”

Ülkede Gündem, eyleme ilişkin ihtiyatlı bir dil kullanıyor. Silahlı grubun gerilla mı, yoksa kontra mı olduğu belli değil. Ancak Gündem ağırlıklı “kontra” olduğu kanısında, çünkü “gasp etme” ifadesini kullanıyor.

13 Ekim’de **MED TV**’de eylem, bir kontra eylemi olarak veriliyor.

Ve 14 Ekim tarihli Özgür Politika: “*Giresun’daki konvoyla sal-*

dırının ardından açıklama yapan ERNK: Saldırı kontrgerillanın işidir. (Manşetten)

11 Ekim günü Giresun'un Şebinkarahisar ile Alucra ilçeleri arasındaki karayolunda, seyir halinde olan ve cenazeden döndüğü belirtilen bir konvoya ateş açıldı... 2 kişinin öldüğü, 1'i ağır, 9 kişinin de yaralandığı olayda, **kontrgerilla** elemanları tarafından yolcuların değerli eşya ve paraları da gasp edildi."

Bu da aynı olaya ilişkin sonuncu alıntı. Kasım-Aralık 1997 tarihli Alternatif Dergisi; "Aydın 13'ünde Giresun'a bağlı Şebinkarahisar ve Alucra ilçeleri arasında gerillaların yaptığı yol kesme eyleminde, yolun yarım saat denetimde kaldığı ve kitleye propaganda yapıldığı bildirildi. Kaçmak isteyen bir aracı gerillaların taraması üzerine (Radyo haberinden alınan bilgiye göre) 4 kişi yaralandı ve 3 kişi öldü. Bu vurulanların yolun güvenliğini sağlayan faşist devriyeler olduğu öğrenildi. Ayrıca gerillaların eylem sonucu 2 tabanca, 1 el cihazı ve 9 bin marka el koydukları, kitleninse 160 milyon TL bağışta bulundukları haber alındı." (Aktardığımız alıntılarda 11 ve 13 Ekim diye ayrı tarihler geçmesi bir tarih hatasıdır. Söz konusu bölgede, söz konusu tarihlerde anlatılan şekilde tek bir olay vardır.)

Evet, bunlar çizginin belirsizleşmesinin sonuçlarıdır. Ve bu öyle doğal kabul edilir hale gelmiştir ki, örneğin bu yukarıdaki olaya ilişkin ne bir düzeltme, ne ek bir açıklama da yapılmaz. Rahatlıkla "**kontra**" denir, aynı rahatlıkla da **üstlenilir**. Aradan aylar da geçse, o eylemi kimin yaptığı konusunda önünüzde bir netlik olmaz. ERNK açıklamasını esas alırsanız, kontradır. "En son açıklananı"

geçerli sayarsanız, eylemi "Birleşik Kuvvetler"e bağlı gerillalar yapmıştır.

SİLAHLI EYLEMİN HEDEFLERİ NET OLMALI, VE HİÇ BİR ŞEY DEVRİMİN ADALETİNE GÖLGE DÜŞÜRMEYELİDİR

Devrimin değerleri ve mücadelenin gelişimi açısından sayısız olumsuzluğa kaynaklık eden bu eylem çizgisi ağırlıklı olarak PKK pratiğinde somutlanmaktadır. Öğretmenlere yönelik "toptancı" eylemlerden rastgele bir maden ocağına girip orada insanları öldürmek, halka zarar vermeme, net mesaj verme, anlaşılır olma gibi devrimci eylem ilkelerinin terkedilip, politika olarak pragmatizmin, kaba milliyetçiliğin, kolaycılığın benimsenmesi sonucu gündeme gelmiş ve her an da gelebilecek eylemlerdir. Bu tür eylemlerden bazen "kısa vadeli sonuçlar" alınır gibi de gözükabilir, ama bu

Trenlere, otogarlara konulan bombalar ne kazandırmıştır? Bu sorunun cevabı verilmelidir. Mücadeleyi mi geliştirmiştir, büyük şehirlerdeki Kürt ve Türk emekçilerinin örgütlenmesine mi hizmet etmiştir, halkların kardeşliğini mi güçlendirmiştir? Bunların hiçbirine olumlu bir cevap verilemez.

sonuçlar bir müddet sonra ters tepecek, tersine dönecek sonuçlardır. Ancak bu sonuçlar, yalnızca yapılanı değil, tüm devrimcileri, tüm devrimci eylemleri olumsuz etkileyecek bir nitelik taşırlar. Bu noktada PKK, bu tür eylemlerle tüm sola, devrimcilere zarar veren bir konumdadır.

Devrimci eylemin ilkeleri bellidir. O adaletli olacak, yalnızca düşmanına, yalnızca cezalandırılmayı hakedene vuracaktır. Bu devrimci eylemin sınıf temelidir. Bu temele oturmayan eylem, çarpıtmalara, provokasyon ve demagojilere açık olacaktır. Kontrgerilla da taktiklerini bu yanlışlığın üzerine inşa edecek, bu zeminde geniş kitleleri etkileme olanağı bulacaktır.

Eylemlerimiz dostu düşmanı ayırt etmeli, halkın can ve mal güvenliğini ortadan kaldıranın bizzat faşizmin kendisi olduğunu kitlelerin gözünde netleştirmeli, kitlelere yönelmesi gereken hedefleri net olarak göstermelidir. Bunlar elbette ki esasında devrimci eylemin alfabesidir ve kimsenin bilmediği şeyler değildir. Ancak sorun eylemlere yön veren politikalardadır. Nasıl ki reformizm, savunucularını icazetçi, dejenere, insanları bakmaya bile utandırtacak eylemlere yönlendiriyorsa, kaba milliyetçilik ve pragmatizm de bu sonuçları doğurmaktadır. Devrimci eylem çizgisinden uzak bu anlayışlara yönelik eleştiri, uyarı ve önerilerimize ek olarak şunu belirtiyoruz; Participhe'nin 28 yıllık devrimci eylem pratiği, gerçekte tüm sol için ilkeleri, kurallarıyla, biçimi ve muhtevasıyla bulunmaz aralıkta bir örnektir.

(1) Aktaran, Emin Değer, CIA, Kontrgerilla ve Türkiye, s.191

(2) (agk), s.200

(3) (agk), s.210

(4) (agk), s.192

ADALET VE DEVİRİMCİ ADALET

Bu düzenin en karakteristik özelliklerinden biri **adaletsizliğidir**. Ekonomik, sosyal, siyasal tüm ilişkileri adaletsizlik üzerine kurulmuştur. Halk bunu günlük yaşamının her boyutunda bizzat yaşar, görür. Bunun doğal bir sonucu olarak mevcut düzene alternatif olarak ortaya çıkan her güç, halka adalet vadetmek, bu konuda güven vermek ve adaletin nasıl gerçekleşeceğini göstermek zorundadır.

Devrimci bir parti, alternatiftir. Düzenin alternatifini ve bu alternatif düzenin kuruluş yolunu gösterir.

Ancak kitleleri bu alternatifin etrafında toplamak için elbetteki *“alternatif benim”* demek yetmez. Alternatif olduğumuz, hemen her konuda çeşitli biçimlerde gösterilmeli, kanıtlanmalıdır. Kanıtlamanın en temel yolu, savaşan, düzene darbeler vuran bir güç olmaktır. Düzene darbeler vuran bir güç olmak ise kitleleri örgütlemekle mümkündür. Kitleleri örgütlemekte ise onlara güven vermek en önemli sorundur. Bütün bunlar zincirleme olarak birbirine bağlıdır. Bu zincirin son ama en belirleyici halkalarından birinde de **adalet** vardır. Devrimci hareketin kitlelere güven vermesinde, ya da daha başka bir ifadeyle kitlelerin devrimci harekete güvenmesinde adalet anlayışı en belirleyici rollerden birini oynar.

Devrimci Sol ve **DHKP-C**, hemen tüm tarihi boyunca “halkın adaleti”nin uygulayıcısı olmakla

anıldı. Denilebilir ki, ülkemizde adalet ve halkın adaleti kavramını sola, devrimin literatürüne kazandıran devrimci harekettir.

Devrimci hareket daha bugünden, en başından itibaren adaleti uygulamak, adaletli olmak, adaletle güven vermek durumundadır. **Halk düşmanlarına karşı** adaleti uygulamak, **halka karşı** adaletli davranmak, **kendi örgütsel ilişkileri** içinde adaletin şaşmaz uygulayıcısı olmak, adalet sorununun değişik yönleridir. Bu çok yönlülüğü içinde uygulayacağımız adalet, söylediklerimizde ne kadar samimi olduğumuza, sözümüze ne kadar sadık kalacağımıza ilişkin, halkın bizi somut olarak sınayabileceği konuların

Kitleler devrimcileri ve devrimci hareketi her an vadettikleri veya önerdikleri konusunda sınarlar. Devrimcilerde sözün ve eylemin birliğini ararlar ve bunu geleceğin devrimci iktidarının da bir ölçüsü olarak görürler. Söz ve eylem bir değilse... orada çağrılarının etkili olması ve gelecek açısından da kitlelerin güveninin kazanılması mümkün olmaz.

en başında gelir.

Kitleler devrimcileri ve devrimci hareketi her an vadettikleri veya önerdikleri konusunda sınarlar. Devrimcilerde sözün ve eylemin birliğini ararlar ve bunu geleceğin devrimci iktidarının da bir ölçüsü olarak görürler. Söz ve eylem bir değilse, örneğin kitleleri cüretli olmaya, fedakarlığa çağıran bir hareket ve onun kadroları, savaşçıları, kendileri aynı cesaret ve fedakarlığı göstermiyorsa, orada çağrılarının etkili olması ve gelecek açısından da kitlelerin güveninin kazanılması mümkün olmaz. Örneğin, eşit bir düzen vadedenler, varolan ilişkileri içinde asgari bir eşitlik kuralına uymuyorlarsa inandırıcı olmaları mümkün olmaz.

Adalet de böyledir işte. Ve hepsinden fazla sınanabilme özelliğine sahiptir.

Halk devrimcilere bakacaktır: Halka karşı ne kadar adaletli davranıyorlar, düşmana karşı halkın ve devrimin adaletini uyguluyorlar mı, kendi aralarında ne kadar adiller, kendi içlerinde adaleti nasıl uyguluyorlar? Bakacak ve devrimci hareket hakkında bir fikir sahibi olacaktır.

Savaşta bildiğimiz gibi yalnızca silahlı güçler çatışmıyor. *“İdeolojiler, iradeler, psikolojik ve moral değerler, hukuksal normlar ve gelenekler”* her şey savaş halindedir. Savaş, ancak tüm bu açılardan düzeni altettiğimiz noktada kazanılabilir.

Bu savaşın hukuk ve adalet bo-

yutu, halk düşmanlarına, işbirlikçilere, ihanet edenlere ve halka, devrime ve örgüte karşı işlenmiş diğer suçlara karşı alacağımız tavırda somutlanır.

CEPHE'NİN ADALETİ HEP HASSAS OLMUŞTUR

Bugüne kadar gerek açık halk düşmanlarından, gerekse de ihanetçilerden, işbirlikçilerden pek çok kişiyi cezalandırdık. Cezalandırdığımız her halk düşmanının suçları sabitti. Öyle ki bu eylemlerimizin hemen tümünde kamuoyunda “*acaba niye öldürdüler?*” diye bir soru oluşmamış, tersine, halk “hak etmişti” derken, burjuva medya çevreleri bile onların somut suçlarını sıralamak zorunda kalmışlardı. Bu noktadaki adaletimiz “*Devrimci Sol, DHKP-C vurdysa mutlaka bir nedeni vardır*” güvenini yaratmıştır.

İhanet edenler, işbirlikçiler konusunda da ölçülerimiz ve pratiğimiz sağlamdı. Her durum mutlaka araştırılmış, soruşturulmuş, imkan olduğu durumlarda bizzat hain sorgulanmış ve ancak suçları kesinleştiği noktada cezalandırılmışlardır.

Çoğu durumda onların itiraflarının dışında işbirlikçiliklerine ilişkin farklı türde kanıtlara, belge ve bilgilere ulaşmamız zordur. Bu noktada suç esas olarak, işbirlikçiliğin, ihanetin örgütsel yapıya verdiği zararda somutlanır; hukuk diliyle söylersek suç, verdiği zararlarla “**subuta erer**”. İşte böyle olduğu içindir ki, adaletin tam olarak yerini bulması, bu konuda hata yapmamamız için, örgüt yapımızın niteliği büyük önem taşır. Kimin neyi bilip bilmediği belli olduğunda, ilişkiler belli disiplin ilkelere ve kuralları çerçevesinde yürütüldüğünde kimin neyi verip vermediğini doğru bir biçimde tesbit etmek mümkün hale gelir. Şu ya da bu

nedenle suçun kesinleştirilemediği noktada adalet anlayışımızı, pratiğimizi zedeleyecek herhangi bir şey yapılmamıştır.

Kamuoyunun son zamanlarda “*İtirafçı Mustafa Duyar'ın eşi*” olarak tanıdığı **Semra Polat** bu açıdan çarpıcı bir örnektir.

Bilindiği gibi Semra Polat'ı şube'deki durumundan dolayı uzun süre sorguladık. Kanaat olarak işbirlikçi olduğuna inanıyorduk, ama bunu kanıtlarla somutlayamadık. Bu sürenin sonunda “*ben devrimciliği bırakacağım, sıradan bir tutuklu olacağım*” dedi. Ve biz de devrimcilere, hareketimize olası bir zarar vermesini engellemek için onu devrimcilerin kalmadığı bir koğuşa gönderdik. Yani cezalandırmadık.

Ama yine bilindiği gibi kısa bir süre sonra gidip düşmana sığındı ve kontrgerilla faaliyetlerine başladı. Kişilik olarak, ve o güne kadar yaptıklarıyla böyle bir potansiyeli taşıyordu, ama buna rağmen cezalandırmayıp devrimci adalet konusunda hassas olduk.

Bu örnekte olduğu gibi, herşeye

**...herşeye rağmen
durum tam
kesinleşmeyebilir, suçun
boyutundan tam emin
olamayabiliriz. Böyle
bir durumda özellikle üç
nokta önemlidir; Bir,
telafisi imkansız bir
haksızlık veya
cezalandırma yapmış
olmamak. İki, örgütün
güvenliğini riske
atmamak, üç, suçun şu
veya bu biçimde de olsa
cezasız kalmasına
neden olmamak.**

rağmen durum tam kesinleşmeyebilir, suçun boyutundan tam emin olamayabiliriz. Böyle bir durumda özellikle üç nokta önemlidir; **Bir**, telafisi imkansız bir haksızlık veya cezalandırma yapmış olmamak. **İki**, örgütün güvenliğini riske atmamak, **üç**, suçun şu veya bu biçimde de olsa cezasız kalmasına neden olmamak.

Kemal Tamcan ve **Galip Aygül** olayı, bu konudaki hassasiyetimizi gösteren başka örnekler olarak burada aktarılabilir.

Her ikisi de gözaltına alındıklarında çözülmüş, düşmana bilgiler vermiş ve ölümlere neden olmuşlardı. Buna rağmen cezalandırmadık.

Çünkü, birincisi, hapishanede uzun süre Devrimci Sol tutsaklarının yanında bulundular; sorgu ve karar aşaması gecikti, sonuçta “**gecikmiş bir adalet**” sözkonusuydu. İkincisi, bu gecikme süreci içinde bu insanlar kendi can kaygılarıyla hareket etmediler, sabırla adaletin uygulanmasını beklediler, kışkırtıcı düşüncelere izin vermediler. Bunlar dikkate alınarak ölüm cezası yerine ihraç kararı uygulandı.

Ayrıca bu konuda, hareketin yaşadığı darbe süreci, bu süreçte örgütlü ilişkilerin zayıflaması ve karar mekanizmalarının bozulması da dikkate alınarak bu kişilerle ilgili kararlar, kongrede alınmıştır. Kongrede “**21 No'lu Karar**” olarak kesinleştirilen hüküm şöyle ifade edilmişti:

“**GALİP AYGÜL:** Darbecilerin yönettiği süreçte tutsak düşmüş ve poliste teslimiyet tavrı içerisine girerek ihanet noktasına sürüklenmiş, ... savaşılarımızın üslerini polise vererek şehit olmalarına neden olmuştur.

Bu suçun devrimci adalette karşılığı ölümdür. Ancak işlediği suçun başından beri bilincinde olduğu halde, oligarşinin tüm yönlendirmelerine rağmen örgütten

kaçmamıştır. Keza, darbecilerin yarattığı kaos ortamını da kendi lehine kullanmaya kalkmamış, sabırla ölüm cezasının uygulanmasını beklemiştir. En önemlisi de, örgütümüzün içinde bulunduğu darbe ve sonrası gelişen özgün durum nedeniyle devrimci adalet çok uzun bir süre uygulanamamış, bu süreç suçluda çeşitli tahribatlar yaratmıştır.

Tüm bunlar hafifletici nedenler olarak görülüp, ölüm cezası uygulanmayarak saflarımızdan atılmasına karar verilmiştir.”

Kemal TAMCAN’ın durumu da bir başka açıdan adalet ölçülerimizin hassasiyetinin göstergesidir. Tamcan’la ilgili karar metninde şunlar belirtilmekteydi:

“Tutsak düştüğünde ileri düzeyde çözümlere teslim olmuştur. Ve bu operasyonda komutanlığını kendisinin yaptığı Birlik’te İsmail Akarçeşme ve Nurten Demir adlı SDB savaşçılarımız şehit düşmüştür. Bu üssün polis tarafından ortaya çıkartılması ve iki yoldaşımızın şehit edilmesinin takip sonucu mu, yoksa suçlu tarafından mı polise verildiği eldeki bilgilerle kesin olarak netleştirilememiştir. Ancak şüpheler suçlunun polise verdiği doğrultusundadır.

Ölümlere neden olmak kesinleşmediğinden, teslimiyet boyutunda çözümlenme suçundan, saflarımızdan atılmasına karar verilmiştir.”

Devrimci hareketin ihanetçileri, işbirlikçileri cezalandırması karşısında burjuvaziden önce kınamakta acele eden, “bakalım gerçekten suçlu muydu?” diyen küçük-burjuvalar, reformistler, tüm bunları bilmezler. Devrimci bir örgütün onların küçük dünyalarının alamayacağı kadar adaletli davranacağını düşünemezler, düşünmek istemezler. Zaten onların cezalandırmalara kar-

şı çıkarken ki amacı, cezalandırılmanın gerçekten suçlu olup olmadığı, yani adalet duygusu değil, burjuvaziye bakın biz böyle şeylere karşı çıkıyoruz diyebilmek içindir. Değilse, cezalandırılan onların umurlarında bile değildir zaten. Peki, gerçekten suçlu olduğunu görürseniz, cezalandırmayı onaylayacak mısınız denses, verecekleri cevap yine bellidir. Onlar ne savaşa, ne de adaletle inanamamaktadırlar çünkü. Halka karşı işlenen suçların, yapanların yanına kar kalmasının onlar için bir mahzuru yoktur.

...küçük-burjuvalar, reformistler, tüm bunları bilmezler. Devrimci bir örgütün onların küçük dünyalarının alamayacağı kadar adaletli davranacağını düşünemezler, düşünmek istemezler. Zaten onların cezalandırmalara karşı çıkarken ki amacı, cezalandırılmanın gerçekten suçlu olup olmadığı, yani adalet duygusu değil, burjuvaziye bakın biz böyle şeylere karşı çıkıyoruz diyebilmek içindir... Katillerle uzlaşma ve diyalog üzerine çokça teori yaparlar, ama halk adına adalet istemezler. Hainlerin, ajanların “yaşam hakkını” savunmadaki ısrarlarını, halkın yaşam hakkını savunmakta göstermezler.

ru yoktur. Katillerle uzlaşma ve diyalog üzerine çokça teori yaparlar, ama halk adına adalet istemezler. Hainlerin, ajanların “yaşam hakkını” savunmadaki ısrarlarını, halkın yaşam hakkını savunmakta göstermezler.

Onların tüm bu hezeyanlarına ve sahtekarlıklarına karşın, devrimci adalet kendinden emindir; halk düşmanlarına karşı bile cezalandırırken de, cezalandırmazken de adaletliyizdir. Ajanları, hainleri cezalandırmaya devam edeceğiz. Bu ülkenin aydınları da hainlerin, ajanların “yaşama hakkını” savunmayı bırakıp, halkın yaşama hakkını savunmalıdır. Doğru olan, Türkiye’de sürmekte olan savaşın gereği olan budur.

ADALETİN BİÇİMLENİŞİ, İÇİNDE BULUNULAN SÜREÇ VE KOŞULLARDAN BAĞIMSIZ DEĞİLDİR;

Hukukun, adaletin ölçüleri ve kuralları yaşanan sürece, koşullara, sosyal-ekonomik ortama göre biçimlenir. Bunlardan bağımsız hukuk kuralları belirlenip, bu kurallar her durumda, her yerde ve her anda uygulanacak bir reçete gibi düşünüldüğünde, bu mekaniklik, adalet adına yeni adaletsizliklerin kaynağı olacaktır.

Adalet, içinde bulunulan süreç, hareketin karşı karşıya olduğu koşullar dikkate alınarak uygulanmıştır. Adaletin uygulanışı, suçun ve cezanın biçimleniş tek düze, statik bir süreç değildir. Her süreç kendi içinde doğruyu ve yanlış ayırıştırır. Bu yanı sıra tek bir örnekten kalkılarak her durumda geçerli olacak bir reçete bulunamaz. Süreçlere göre uygulamalar değişecektir.

Guatemala’da gerilla savaşı henüz

mayalanma halindedir. Sürekli sorun yaratan bir gerillaayla aylarca özel olarak ilgilenilmesine rağmen durumu değişmez. Adeta bilinçli bir direnme olduğu şüphesi uyanır. Bu gerilla sonunda çekip gitmeye karar. Bundan sonrasını gruptan bir gerilla şöyle anlatıyor;

“Bir başka dönemde ve başka koşullar altında kaderi şüphesiz farklı olabilirdi; ama bu koşullar altında başka seçeneğimiz yoktu. Aylarca süren çaba ve fedakarlıkla başardığımız şeyler konusundaki herşeyi biliyordu. Onun canlı kalmasına müsaade etmek hem kendi yaşamlarımızı, hem de bizi koruyan köylülerin yaşamlarını onun ellerine bırakmak anlamına gelirdi. Cangılın yoksulluklarına katlanamayan birisinin işkenceye mutlaka yenik düşeceği kanaatine vardık. Onu bir Nisan sabahı bir sürü kuş öterken vurduk...” (1)

Devrimin adalet anlayışının özü ve değişen koşullara göre biçimlenişi bu olayda görülüyor aslında. Her zaman ve her koşulda birlikten ayrılmak isteyene, hayır dendiğinde bile ayrılmakta ısrar edene ölüm cezası uygulanır diye bir genelleme yapamayız. Ama “yalnızca birlikten ayrılmak isteyene de ölüm cezası uygulanır mı?” diye bir soru da savaş gerçeğine aykırıdır. Hangi cezanın, hangi yaptırımın uygulanacağı birliğin durumuna, ayrılmak isteyenin koşullarına, savaşın içinde bulunduğu aşamaya ve buna bağlı pek çok şeye göre değişir. Yukarıdaki alıntının en başında söylendiği gibi, cezalandırılanın kaderi “bir başka dönemde ve başka koşullar altında farklı olabilir” di.

Dişe diş bir savaşın olduğu her yerde bu böyle biçimlenmiştir. Benzer bir örnek de Küba’dan, Castro’dan aktarabiliriz;

“Sierra Maestra’da meydana

gelen bir olay hatırlıyorum. İki mangamız bile yoktu ve La Plata bölgesinden epey uzaktık. Bu bölgede bazı savaşçılar arasında çeteciliğin patlak vermiş olduğuna ilişkin haberler alıyorduk. Bir dükkani soymuşlar ve birkaç suç işlemişlerdi. Bu bizi olağanüstü biçimde kaygılandırdı. Eğer buna hoşgörü gösterirsek, eğer bu yaygınlaşırsa devrimin itibarının zedelenmesi ve ölümü demek olurdu.

Onları yargıladık ve en ağır cezayı verdik ve idam ettik.

... O sıralar devrim, bugünkü kadar gelişmemişti, bugünkü ölçütlere sahip değildi; onlar başka koşullar altında, bugünkü kadar ciddi olmayan yanlışlar yaptılar. Ama o koşullar altında o yanlışlar son derece ciddiydi ve bunlar tekrarlanmasın diye en ağır cezalar uygulamaktan başka seçeneğimiz yoktu.” (2)

Devam ediyor Castro; devrimden çok sonra yaşanan bir olayla Sierra Maestra’daki suç arasında bağ kuruyor. Castro’nun bağ kurduğu “Ochao davası” devrimci

adalet açısından örnek bir davadır. Ochao, devrim için savaşmış, Merkez Komite’ye kadar yükselmiş biridir. Ama günün birinde çok büyük bir yolsuzluğa karıştığı öğrenilir, dava açılır.

Castro, gerilla döneminde cezalandırdıkları olayla bunun arasında bir kıyas yapar: “O savaşçıların yaptıkları, Ochao’nun ve de La Guardia ve grubunun yaptıklarıyla karşılaştırıldığında ne kadar ciddiydiler? Bugün bu adamlar da bizi tamamıyla aynı ikileme sokuyorlar. Bu işler çok ciddidir ve bu tür suçlar devrimin geleceğine öylesine büyük bir tehdittir ki, en şiddetli cezayı, ibret olacak bir cezayı uygulamaktan başka seçeneğimiz yoktur.” (3)

Ele aldığımız örneklerin ortaya koyduğu gibi, suçun niteliği, vehamet ve dolayısıyla uygulanacak ceza, sürece, koşullara, savaşın ve hareketin durumuna göre belirlenecektir. Cephe, bu yaklaşımıyla herhangi bir suç durumunda, mekanik davranmamış, her olayı, her kişiyi, tüm yönleriyle ele alarak, süreci, koşulları gözönünde bulundurmuş, halkın çıkarları ve savaşın gerekleri temelinde adaleti uygulamıştır.

Devrimci bir örgütün hukukunda elbette devrimci demokrasi asıldır. Ne var ki, bu demokrasi herkesin istediğini yaptığı, hiziplerin, kompoların, darbelerin birbirini takip ettiği, suçların karşılıksız kaldığı anarşizan bir durum değildir. İster bir örgüt bünyesi açısından, ister sosyalist bir iktidar açısından ele alalım, bu demokraside suç ve ceza kavramları da vardır. Suç ve ceza, devrimci adalette karşılığını bulacaktır. Suç işleyenler cezalarını çekmek zorundadırlar. Aksi halde tarihimizi, şehitlerimizi, devrimci adaletimizi, yaratılan bir örgüt gerçeğini ya

**Hukukun, adaletin
ölçüleri ve kuralları
yaşanılan sürece,
koşullara, sosyal-
ekonomik ortama göre
biçimlenir. Bunlardan
bağımsız hukuk
kuralları belirlenip, bu
kurallar her durumda,
her yerde ve her anda
uygulanacak bir reçete
gibi düşünüldüğünde, bu
mekaniklik, adalet
adına yeni
adaletsizliklerin kaynağı
olacaktır.**

da kazanılan bir halk iktidarını çiğnemiş oluruz.

ADALET DEVRİMİN SAVUNULMASIDIR

Düzenin kendini korumak üzere silahlı bir ordusu vardır. Ama bu, düzenin tek korunma mekanizması değildir. Düzenin adalet mekanizması, yani yargısı ve onu tamamlayan “ceza” kurumları, onun en önemli bir diğer savunma mekanizmasıdır. O aynı zamanda düzenin meşruiyet aracıdır. Yargısı olmayan bir düzen yalnızca silahlı bir orduyla kendini savunmaya kalksaydı, kitleler karşısında kendi meşruiyetini de sağlayamazdı kuşkusuz. Düzenle savaş halindeki bir yapı da, işte bu nedenle silahlı güçlerinin yanı sıra program düzeyinde alternatif bir hukuk sistemi ortaya koymak, kendi hukuk anlayışını oluşturup, kendi koşulları içinde uygulamak zorundadır.

Bu, yalnızca tek bir nedenden dolayı değil, birkaç açıdan zorunluluktur:

Savaşan bir örgüt, hataların, zaafaların, ihanetlerin, sızmaların faturasını yüzlerce savaşçısının canıyla ödemek durumunda olan bir örgüt, hatalara, zaafalara, ihanetlere, sızmalara karşı bir “**suç ve ceza**” kavramına ve bunu ifade eden bir hukuk sistemine sahip olmak zorundadır. Bu ilkeler ve kurallar aynı zamanda, o örgütün savaş gücünü de belirleyecek önemdedir. İlkesiz, kuralsız, kendi içinde hiç bir hukuk, adalet anlayışı oluşmamış bir örgüt **başbozuk** bir örgüttür, başbozuk bir örgüt ise savaşamaz, iktidar hedefli bir devrim mücadelesinin ciddiyetinden uzak kalır. İhaneti, savaş kaçkınılığını cezalandırmayan hiç bir örgüt, hiç bir savaş yoktur. Bu, savaşın yasalarından biridir.

Bu aynı zamanda savaşın

kayıplarını, bir halk için bedelini de en aza indirmek açısından zorunludur. Devrimci adaletle karşı çıkmak, bu adaletin gereği olan cezalandırmalar yapıldığında küçük-burjuvaca, hümanistçe itirazlar ileri sürmek, aslında devrimi savunmasız bırakmaktır. Bunun anlamı ise özünde devrimi istememek, devrime karşı çıkmaktır. Cezalandırmalara karşı çıkan kesimlere bakarsak, bu dediğimizin kanıtlandığı görülür. Amerikancı insan hakları savunucuları, düzen içi güçler, düzenden icazet almayla çalışan teslim olmuş reformist güçler, karşı çıkanlar işte bunlardır. Bunların da devrim diye bir derdi yoktur.

Dolayısıyla, adaletimiz, savaşın güvencesi olarak devrimimizin savunulmasına hizmet eder. Savaşımızı engelleyen, devrime, Parti-Cepheye zarar veren her şey, her saldırı, her ihanet suçtur. Devrimci adalet bu suçları, kendi boyutları içinde cezalandırır.

ADALET VE GELECEK

Türkiye solu, adaletin ne “**hesap sorucu**” yanıyla ilgilidir, ne de “**geleceğe ilişkin**” yanıyla. Evet,

İlkesiz, kuralsız, kendi içinde hiç bir hukuk, adalet anlayışı oluşmamış bir örgüt başbozuk bir örgüttür, başbozuk bir örgüt ise savaşamaz, iktidar hedefli bir devrim mücadelesinin ciddiyetinden uzak kalır. İhaneti, savaş kaçkınılığını cezalandırmayan hiç bir örgüt, hiç bir savaş yoktur. Bu, savaşın yasalarından biridir.

adalet, suçun karşılığıdır. Her hatanın, her suçun bir karşılığı olacaktır. Ama adalet bundan da öte, **bugünün hesabını sormaktan çok, geleceği kurmakla ilgili bir sorundur**. Onunla siz yalnızca bugüne ait bir sorunun bugün için çözümünü bulmuş olmaz, geleceğe ilişkin de halka bir mesaj vermiş olursunuz.

Dikkat edin, Castro dükkân soyma gibi suçlar işleyenlere o günün koşullarında en ağır cezanın verilmesini savunurken temel kaygısı, dükkândan üç beş şey çalınmış olması değil, o suçların “**devrimin geleceğine yönelik bir tehdit olması**”dır.

Darbe döneminde, darbecilerden mutlaka hesap soracağımızı söylerken, tabii ki işlenmiş suçların hesabının sorulması önemliydi, ama daha da önemlisi “**biz bugün de, daha sonra da adaletinden asla şüphe edilmeyen bir hareket olmalıydık**”. Hareketin kasasını, arşivini, silahlarını gaspedenlerden eğer o zaman hesap sormasaydık, adaletimiz, hukukumuz, onlar için en ağır ceza kararlarını almamış ve uygulamamış olsaydı, yarın herhangi bir durumda hareketin parasına, olanaklarına el uzatanlara, daha da ötesi, devrimden sonra halkın iktidarında halkın parasını çalıp çırpmaya kalkanlara ne diyebilirdik? Halka, yarın kuracağımız düzende talan ve soygun yapanları, halkın değerlerine el uzatanları, suç işleyenleri cezasız bırakmayacağımızın güvencesini nasıl verebilirdik? Bugün o noktada alnımız aktır. Harekete, devrime ve halka karşı işlenmiş suçları cezalandırmışızdır, sırtımızda kamburumuz olacak herhangi bir yanlışımız, haksızlığımız yoktur.

Bu suçu işleyenlerin hareketin geçmişinde belli görevler almış insanlar olmaları, onlar için “**hafifletici**” değil, tersine “**ağırlaştırıcı**” bir

nedendi; devrimin adaleti böyle düşünmek zorundaydı. Castro Ochoa davasında aynı soruna ilişkin şunu diyor: “*Diyelim ki, Ochoa’nın, bir kahraman olduğu için, bir general olduğu için, bir Merkez Komite üyesi olduğu için kendini yasalar üzerine koyma küstahlığı gözönüne alınıp bu örnek cezalandırılmazsa; o ölümcül ve moral bozucu olur.*”

En ağır biçimde cezalandırdığımızda da, hoşgörü gösterdiğimizde de, bu esas olarak devrimin geleceği ve gelecek toplum içindir. İşte bu noktada darbeyi meşru göstermeye çalışan, darbecilere kol geren bir sol, benzer sorunlarla kendisi karşılaştığında, ihanete uğradığında adaletin uygulayıcısı olamaz. Ya ihaneti sineye çekecektir, ki bu onu daha da çürütür ya da cezalandırmaya gittiğinde tutarsızlığı, adaletsizliği, pragmatizmi daha da net ortaya çıkacak ve kendisine karşı güveni değil güvensizliği büyütecektir.

Savaş gerçeği’yle kastedilen bir kaç günlük, bir kaç aylık bir şey değildir. O bütün bir süreci tanımlamaktadır. Savaş her zaman belirtildiği gibi, acımasızdır. Ve bu acımasızlığın kendi kuralları vardır. Bu kurallar hoşumuza gitse de gitmese de vardır. Devrimlerin kansız, savaşsız olmasını kim istemez ki, ama çok eskide kalmış bir tartışma konusudur bu. Savaş bu kurallarla yürüyecektir. Suç oluştuğunda, ceza bu kuralların içinde uygulanacak, adaletin terazisi bu kurallar içinde tartacaktır. Bu kuralların gereğini yerine getirmeyenler savaşı sürdüremezler ve zaferi kazanamazlar.

Devrimci bir hareket, devrimci bir kadro, yönetici, savaşımızın, hareketimizin bugünü açısından, geleceği ve hedefleri açısından adaletin taşıdığı bu önemin, rolün bilincinde olarak, devrim ve hareketin güvenliği

Devrimci adaletle karşı çıkmak, bu adaletin gereği olan cezalandırmalar yapıldığında küçük-burjuvaca, hümanistçe itirazlar ileri sürmek, aslında devrimi savunmasız bırakmaktır. Bunun anlamı ise özünde devrimi istememek, devrime karşı çıkmaktır. Cezalandırmalara karşı çıkan kesimlere bakarsak, bu dediğimizin kanıtlandığı görülür. Amerikancı insan hakları savunucuları, düzen içi güçler, düzenden icazet almaya çalışan teslim olmuş reformist güçler; karşı çıkanlar işte bunlardır. Bunların da devrim diye bir derdi yoktur.

sözkonusu olduğunda, devrimin ve hareketin geleceği ve çıkarları için en zor kararları bile alabilmek zorundadır. Duygusallığa, liberalizme, tereddütlere yer olmaması gereken en temel yanlardan biridir bu. Elbette ki, devrimci hareket, bugünü ve geleceği riske etmeyecek şekilde, kitleler nezdinde yanlış düşüncelere yolaçmayacak koşullarda esnek, bağışlayıcı, hoşgörülü olacaktır. En zor kararları almaktaki tereddütsüzlüğümüz de, esneklik ve affediciliğimiz de, sonuçta devrimin, savaşın kuralları ve ihtiyaçları temelinde şekillenecektir. Yani, gerektiğinde kılımızın bile kıpırdamayacağı bir **acımasızlık**, gerektiğinde bir **hoşgörü**, adaletimizin iki hassas ucudur.

HANGİ CEZA NE İÇİNDİR?

Devrimci bir örgüt içerisinde ceza her şeyden önce ceza verileni **kazanmayı, değiştirmeyi, dönüştürmeyi** esas alır. Ölümle cezalandırma ve ihraç dışında bu bütün ceza ve yaptırımlar için geçerlidir.

Devrimci adaletin vereceği ceza suç ile orantılı olmalı, halk ve devrimciler nezdinde devrimci adaletin doğruluğu, yerindeliği konusunda kuşku bırakmamalıdır. Bu nedenle suçu mutlaka açığa çıkarmak, kanıtlamak, kanıtlarını açıklamak, teşhir etmek, bu adaletin tamamlayıcı parçalarıdır. Gerektiğinde sabır gösterilmelidir. Sabır, bazen suçun cezalandırılmasını geciktirebilir ama kitlelerin güveni ve adalet konusunda eğitimi anlamında kazandıracakları, çok daha önemli olabilir. Bazen sonuçları itibarıyla son derece emin olduğumuz ihanetler karşısında bile, örgüte zarar vermesini engelleyebildiğimiz koşullarda, sorgusunu yapabilmek, savunmasını yapmasına fırsat vermek için yargılama daha uzun bir zamana yayılabilir. Böyle örnekler de olmuştur. Suçu tam netliğe kavuşturabilmek, herkesin adaletimiz konusunda eğitimini sağlamak için, illegalitenin veya farklı koşulların zorluklarına rağmen, tüm olanaklar zorlanarak yüzleştirmeler, yazışmalar yapılmıştır.

Cezalandırmalarımız halkın ve devrimcilerin vicdanında olumlu bir karşılık bulabilmelidir. Çünkü adaletimiz halkın vicdanında onay bulmuyorsa, halkın adalet talebine, özlemine cevap veremiyoruz demektir; ki bu noktada halkın kazanılmasından, devrimcinin devrime ve örgüte güveninden de bahsedilemez. Adaletimizin şaşmaz terazisi halkın güveninin güvencesi olduğu gibi, yarınki bağımsız, de-

mokratik ve giderek sosyalist düzenimizin de en temel direklerinden biri olacaktır.

Ölüm'le cezalandırma zaten ihanet, işbirlikçilik gibi durumlarda sözkonusudur. Bu noktada devrimci bir örgütün bile hoşgörmeye, affetmeye hakkının olmadığı bir durum sözkonusudur. **İhraç** ise artık kişide hiçbir devrimci özün kalmadığı, veya kişinin değişme, dönüşme dinamiklerinin kalmadığı, **dolayısıyla kazanma ihtimalinin bulunmadığı** durumlarda başvurulan bir cezadır.

Bunlar dışında şu ya da bu cezaya maruz kalan herkes, bunun **adaleti ve disiplini sağlamak** yanında **kendisini dönüştürmek, eksikliğinin özüne inmesini sağlamak** **amacına** yönelik olduğunu bilmelidir. İhraç edilmemişse, bunun dışında hangi ceza verilmiş olursa olsun, o hala örgütün bir parçasıdır, örgütün bir parçası olmanın yolu ona açık bırakılmıştır. Böyle bir cezayla karşılaşan, eğer ki devrimcilikte ısrarlı biriyse, asla kendini bırakmamalı, düzenle hesaplaşmasını sürdürmeli, ceza almasına neden olan zaaflarını yenmek için çaba göstermeli ve örgütün kendisine hala **“örgütün içinde ve kazanılabilecek, dönüşebilecek”** biri olarak baktığını görüp, bu beklentiye olumlu bir cevap vermeye çalışmalıdır.

Hareketin adaletine güvenmeyen, bu süreci olumlu bir tarzda değerlendiremez. Herkes emin olmalıdır ki, devrimci harekette herkes eninde sonunda, olumlu veya olumsuz anlamda, hakettiği yeri bulur. Halkın, devrimin adaletine bağlılığımız bunun güvencesidir.

(1) Cangıl Günleri, Mario Payeras, s.49

(2) Castro, Ochao Davası, s.79-80

(3) Age. s.80

HALKIMIZA TARAFTARLARIMIZ VE KİTLE İLİŞKİLERİMİZE

Bizimle ilişkisi olmayan bazı kişilerin **Partimiz** veya **Cephemizin** adını kullanarak para topladığı şeklinde duyumlar gelmektedir. Geçmişte de zaman zaman benzer şekilde devrimcilikle ilişkisi kopmuş, serseri bir yaşam süren, polisle içli dışlı olan, ya da siyasetle hiç bir biçimde ilişkisi olmamış havadan para kazanmak isteyen bazı lümpen, serseri kişilerin adımızı kullanarak para toplamaya çalıştıkları olmuş, bunlar kısa sürede açığa çıkarılıp engellenmiştir.

Parti-Cephe geniş bir halk potansiyeline, sempatiye sahiptir. İşte bazı asalaklar, serseriler bundan yararlanmak istemekte, adımızı kullanmaktadırlar. Halkımız, taraftarlarımız, tanımadıkları, emin olmadıkları bu tür insanlara herhangi bir bağışta bulunmamalı, maddi olanak sunmamalı, böyle insanların adımızı kullanmalarına izin vermemelidirler.

Böyle şüpheli durumlarla karşılaşan herkes Cepheli olarak tanıdıkları en yakın birisine, ulaşabilecekleri herhangi bir kurumumuza haber vermeli, gelen şahsın veya şahısların durumunu

netleştirmelidir.

Bu tür insanlar genellikle polisle birlikte hareket etmektedirler, şaibelidirler. Hırsızlık, ahlaksızlık, ihbarcılık gibi her türlü pisliği yapmakta, işbirlikçilikleri karşılığında polisin himayesini görmektedirler.

Şundan emin olunmalıdır ki, her ne amaçla ve kim olursa olsun, bizim ilişkisi olmayan, bizim bilgimiz dışında **DHKP-C adına** para toplayanlar veya farklı biçimlerde kendilerine çıkar sağlayanlar geçmişte olduğu gibi bugün de işledikleri suçun karşılığı olarak **cezalandırılacaklardır**.

Halkımız, taraftarlarımız, esasında kendilerinden kimlerin yardım, bağış isteyebileceğini bulundukları alanın pratiği ve ilişkileri içinde görecektir. Özellikle Parti-Cephe'den atılmış veya mücadeleyi bıraktığını bildikleri insanlara karşı dikkatli olmalıdırlar. Parti-Cephe'mize destek niyetiyle verilen para ve diğer olanakların böyle ahlaksızların eline geçmemesi için bu dikkat zorunludur.

REFORMİZM NE YAPMAYA ÇALIŞIYOR, REFORMİZME NE YAPACAĞIZ?

Reformizm her geçen gün düzenle daha fazla bütünleşiyor. Elbette reformizm zaten düzen içi bir güçtür. Reformist olması onun düzen tercihi yapmış olmasıyla aynı anlamdadır zaten. Ama yine de mevcut durumda “*reformizmin düzenle bütünleşmesi*”nden söz etmek yanlış değildir. Çünkü bugünkü reformizm, büyük çoğunluğu itibarıyla daha dünün silahlı mücadeleyi savunan, illegal örgütlenen kesimlerinin elinde gelişmiştir ve çoğunun silahlı mücadeleyi, illegaliteyi savundukları günler, henüz daha çok uzaklarda değildir. Bu açıdan sağcılaşma, tasfiyecilikle kendilerine yolaçma ve düzenle bütünleşme anlamında gerçekten de son derece hızlı bir süreç yaşamaktadırlar.

MGK politikalarına yedeklenmek, Cumhurbaşkanı Demirel’in şu veya bu tavrının “**anayasal**” olduğunu savunmak, Susurluk meselesinde ANAP gibi düzen partilerinin taleplerine angaje olmak, Cumhurbaşkanı’nı “**toplumun güvencesi**” ilan etmek, sürekli seçim talebinde bulunmak, reformizmin en son “**güncel**” politikalarıdır. Düzene yaranmak, kendilerini kabul ettirebilmek için “**kraldan daha kralcı**” bir konumdadırlar. Ama **icazetçilik** her siyasal gücü bu noktaya getirir. Mesela bir CHP’nin düzene sadakatini ispatlama gibi bir derdi yoktur; ama dün başka türlü olup da bugün düzen içi bir güç olarak kabul edilmek isteyen, doğal olarak bunu ispatlama kaygısıyla davranacak, onun tüm “politika”larına bu kendini düzene kanıtlama, beğendirme yön

verecektir. Reformizm, bu kaygıyla düzen içi ilişkilere, çelişkilere, düzenin güncel politikalarına burnunu daha fazla soktukça, kaçınılmaz olarak burnu daha fazla pislige bulaşmaktadır.

Bu tablo reformizmin ne yapmak istediğini ortaya koyuyor. Reformizmin bugünkü temel taktiği **düzen içindeki yerini sağlamlaştırmak**, düzenin efendilerine güvence vermek ve onların daha geniş ve kalıcı icazetlerini elde edebilmektir.

MGK politikalarını benimsemekte bile sakınca görmeyişleri, çeşitli gelişmeler ve politikalar özelinde icazet alabilmelerini sağlamaktadır; ancak hala sınırlı da olsa şu veya bu noktada düzenin saldırılarına maruz kalabilmektedirler. Reformizm mevcut politikalarıyla **bundan da** kurtulmak istiyor. Tabii düzenin saldırılarına maruz kalmaktan kurtulmak, gerçekte halkçı tüm politikalarından, geçmişten kalan

devrimci bazı söylem ve davranışlardan da kurtulmak demektir. Reformizm bugün, tasfiyeciliği derinleştirerek, devrimcilerden kaçarak, halkın değerleri yerine oligarşinin değerleriyle buluşarak, esas olarak bunu yapmaya çalışıyor.

Reformizmin **ÖDP** kanadı bu yolda epeyce mesafe katetmiştir. **EMEP, SİP** gibileri de geri kalmama telaşındadır. Her ikisi de **ÖDP**’ye özeniyorlar esasında, onun gibi olmak istiyorlar, ama bunu biraz daha keskin bir söylemle gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Dünün keskin, her türlü demokratik eylemi, talebi küçümseyen “**devrimci komünist**”leri, şimdi katledilen bir yoldaşları için “devrimci” sıfatını kullanamamakta, burjuva kesimlerin desteğini almak için her kılığa girmektedirler. **ÖDP**’yi eleştirmek, diğer reformistler için adeta kendini gizleme aracı olmuştur, ama aynıydırlar, ittifaklarında, devrimci savaş karşısında aynı yerdedirler.

Artık eylem, ittifaklar, üslup ve davranış, propaganda ve ajitasyon, söylemler, her şey değişmektedir. Burjuvazi “Susurluk” derken Ömer Lütfi Topal’dan başkasını anmazken, bunlar da, faili meçhuller deyince **TÜSİAD**’cılarının da dilinde olan Çetin Emeç, Uğur Mumcu, Musa Anter’den başkasını telaffuz etmemektedir. Çetin Emeç’lerin, Abdi İpekçi’lerin, Uğur Mumcu’ların “anma”larını yaparken sürmekte olan savaşın içinde düşen devrim şehitlerinin, hatta bunları bir yana bıraktık geçmişte bıraktıkları kendi şehitlerinin anmasını bile yapma-

**...Tüm bunlarla
biçimlenen reformizm
ise dünkünden çok daha
sağcı, dünkünden çok
daha rezil, dünkünden
çok daha devrim
düşmanı bir reformizm
olmuştur... CHP,
Aydınlık, Tony Blair,
bunların hepsinden biraz
alıp birleştirin, karşınıza
Türkiye’deki reformizm
çıkarak.**

maktadırlar. Buna rağmen Mahir’leri, Deniz’leri hala zaman zaman dillerinde taşıyor olmaları ise dünün ihtilalciliğinden, devrimciliğinden düzen içiliğe geçişin, tasfiyeciliğin **sinsi bir biçimde** gerçekleştirilmesiyle ilgilidir. Yarın bunlar da ağızlarında dahi anılmaz olacaktır... Hala yazılarında Lenin’den alıntılar görülüyor, hala Mahir’den, Che’den söz ediliyor ama artık her şey bir **gözboyamadan ibarettir**. Lenin’in, Mahir’in, Che’nin adını anmayı henüz bırakmamışlardır ama onların devrimci teori ve pratikleri hatırlanmaz bile. Artık burjuvazinin devrimci önderlerin, devrimci teorinin **“içini boşaltma”** operasyonuna ortak olmuşlardır. ÖDP, EMEP, SİP reformizmi, Mahir’lerin, Deniz’lerin, dün kıyasıya bir ideolojik mücadele yürüterek aştıkları **Aren-Boran** çizgisiyle **“yeniden”** buluşmuşlardır. Bugün bulundukları konum, Türkiye Devriminin Mahir’lerin önderliğinde 70’lerden bu yana katettiği mesafeyi inkar edip TİP parlamentarizmine dönüştür.

Reformizm düzene yaranmak için daha çok manevra yapacak ve her koşulda devrimcilerle farklılığını göstermek için çaba sarfedecektir. **“Ne Darbe, Ne Şeriat”, “Ne Sam, Ne Saddam”** sloganlarında ifadesini bulan belirsiz, her yana çekilebilir politikalar, bir yandan düzeni karşılarına almamak, öte yandan solun belli kesimlerine seslenerek taban oluşturabilme kaygısından kaynaklanmaktadır.

Oligarşinin asıl ve belirleyici amacı, silahlı mücadeleyi ezmek, silahlı mücadeleyi yürüten örgütleri yok etmektir. İşte bu yüzden silahlı mücadeleye karşıt bir zeminde politika yapmak, faşizmin övgüsüne değerdir. Oligarşiden icazet alabilmenin temel yolu da silahlı mücadele karşıtlığından, devrimci örgütlerle

yolunu tümüyle ayırmaktan geçmektedir. Reformistlerin devrimci eylemlere karşı çıkışlarının temeli budur. Bazen burjuvaziden bile daha yaygaracı bir biçimde ajanların hamiliğine soyunmaları bundandır. Hatta bugün güç bulabilseler devrimcilere karşı yürüyüş bile yapmayı deneyeceklerdir. Ama henüz bu cüreti gösterememektedirler. Bu cüreti bulduklarında yapmalarının önünde **“ideolojik”** bir engel yoktur. Çünkü ÖDP’nin, EMEP’in yolunu açan **DY, TDKP, KSD** şefleri, daha cunta mahkemelerinde silahlı mücadeleye **“kör terör”** diyebilmiş, devrimci eylemleri provokasyon diye, cuntayı teşvik eden eylemler diye niteleyebilmişlerdir.

Reformizmin sınıfsal temeli küçük-burjuvazidir.

Bunun bugün pratik karşılığı ise küçük-burjuvazinin en yığın, devrimci inancını kaybetmiş, 12 Eylül’ün değirmeninden geçirilmiş kesimleri-

dir. ÖDP’sinden SİP’ine, EMEP’ine kadar tüm reformistler esas olarak bu yığınlar, yorgunlar üzerine oynamaktadırlar. 12 Eylül’den bugüne uzayan süreç böyle bir olgu ortaya çıkarmıştır.

Reformizm kuşkusuz 12 Eylül öncesinde de vardı. **TİP-TSİP-TKP** çizgisi ‘80 öncesi reformizmin ana akımıdır. TİP-TSİP bunun legal parti biçimini temsil ederken, TKP “illegal” bir partinin de reformist olabileceğinin örneğidir. TKP ilgaldır ama bütün derdi, politikası **“141-142’nin kaldırılması”**, dolayısıyla legalleşmektir. Epeyce gecikmiş olarak ‘90’lara doğru bu maddelerin kaldırılmasının ardından **TBKP** ile de zaten muradına ermiştir! Reformizmin o günkü süreçte de en karakteristik özelliği bu anlamda legalizm ve legal partiliktir. İttifaklar çizgisinde gözleri devrimcilerde değil, düzenin solundadır, yani **CHP**’dedir. Sürecin en temel görevlerinden biri olan anti-faşist mücadelenin hemen tümüyle dışındadırlar. Devrimci eylemleri, faşistlere karşı eylemleri çoğu kez **“provokasyona gelme”** olarak değerlendirmişler, koyu bir pasifizmin uygulayıcısı olmuşlardır.

Bu tablo bugün de aynıdır kuşkusuz. Ancak reformizmin dünü ve bugünü arasında yine de bir **“gömlek”** farkı olduğunu belirtmekte, bugünkünün **düşkünlüğünü** anlayabilmek açısından yarar vardır. Reformizm, o koşullarda tüm sağcı çizgisine rağmen, genel devrimci değerler, ilkeler konusunda daha duyarlıdır. Daha sahiplenici bir çizgidedir. Sözde de olsa Marksizm-Leninizme daha yakın durmaktadır.

Ancak arada 80’li yıllar yaşanmıştır. 80’li yıllar hem dünyada, hem Türkiye özelinde solun ağır baskılar, ideolojik saldırılar altında kaldığı, dahası dünün revizyonist, reformist

O her durumda, her soruna karşı parlamentoyu umut olarak göstermektedir... gözleri parlamentoya kararmıştır... Bazısı daha keskindir, devrimi, sosyalizmi ağzından düşürmez, ama tüm varıyoğu bir legal partide örgütlenmektir. Sosyalizmi, devrimi nasıl gerçekleştireceğinin hiç bir somut, pratik cevabı yoktur. Ama yine de keskinliği elden bırakmaz. Reformizm, bu anlamda elbette kelimenin tam anlamıyla halk açısından bir aldatmacadır.

partileri açısından kible durumunda olan SSCB'nin, AEP'in yıkıldığı bir süreçtir. Dünya çapındaki bu gelişmelerle birlikte sosyalizme inançsızlık, Marksizm-Leninizme, Stalin'e saldırı, proletarya diktatörlüğü anlayışına saldırı, herkesten önce reformist, revizyonist yapılarda benimsenmiş ve hızlı bir çöküş yaşanmıştır. Ülke içindeki gelişmeler ise örgüt düşmanlığını, "tabu" diye hedefe konulan devrimci ilke, kural ve değerlere karşı burjuva ideolojisinin savunulmasını beraberinde getirmiş; tüm bunlarla biçimlenen reformizm ise **dünkünden çok daha** sağcı, dünkünden çok daha rezil, dünkünden çok daha devrim düşmanı bir reformizm olmuştur. Dünün reformizmiyle daha çok Avrupa Komünizmi arasında bir paralellik, yakınlık kurulabilirdi, bugünküler ise emperyalizmin değirmenine su taşıyan Tony Blair'lere özenen bir çizgideler.

Örgütlenme gerekçeleri ve söylemleri de "gizli örgüt", "illegalite" düşmanlığı üzerinde şekillenmiş, Doğu Perinçek üslubuyla illegal devrimci örgütleri şaibeli ilan ederek işe başlamışlardır. **CHP, Aydınlık, Tony Blair**, bunların hepsinden biraz alıp birleştirin, karşınıza Türkiye'deki reformizm çıkar.

Proletarya diktatörlüğü, Stalin, devrim, reformizmin literatüründe adeta yasaklı kelimelerdir. Tam da reformizmin klasik tanımlarında olduğu gibi "**proletaryanın gerektiğinde sanayi sermayesiyle işbirliğine gitmesini, sosyal-demokrasinin 'barışçı' burjuva güçlerini desteklemesini**" önermektedirler. Bu çizgideki reformizm, TÜSİAD'da ilericilikler keşfetmekte, "şeriat karşı" tekelci burjuvaziyle saf tutabilmektedir.

O her durumda, her soruna karşı **parlamentoyu** umut olarak göster-

mektedir. Öyle ki halkın, kamuoyunun geniş bir kesimi Susurluk konusunda bu parlamentodan bir iş çıkmaz, derken, onlar yine de "**tümden umut kesmemek**" gerektiğini vaazedecek kadar gözleri parlamentoyla kararmıştır. Bu nedenle "devrim" söylemini kullanırken bile halkın iktidarı hedefini bulanıklaştırır. Reformizmin klasik misyonudur bu; bazısı daha keskindir, devrimi, sosyalizmi ağzından düşürmez, ama tüm varıyoğu bir legal partide örgütlenmektir. Sosyalizmi, devrimi nasıl gerçekleştireceğinin hiç bir somut, pratik cevabı yoktur. Ama yine de keskinliği elden bırakmaz. Reformizm, bu anlamda elbette kelimenin tam anlamıyla halk açısından bir **aldatmacadır**.

Reformizmin önderliği, biliniyor ki, 12 Eylül'ün mahkemelerinde icazet arayan, 12 Eylül sürecinden esas olarak yılınlaşarak çıkan bir kesimdir. Peki bu kesim, nasıl bir kitle üzerinde siyaset yapmaktadır; bunu biraz daha somutlamak gerek.

...Reformizmin hayat bulduğu zemini ortadan kaldırmalıyız... Savaşın doğurduğu baskıyı kaldıramayan insanlara çok çeşitli mücadele alanları açmalıyız. Meşru bir konumda bu insanlar bir şeyler yapabileceklerini hissedebilmeliler... Bu insanları bir biçimde etrafımızda tutamazsak reformizme kan taşımaya devam edeceklerdir.

Şu veya bu şekilde ilerici düşünceler taşıyan geniş bir kesim, gerek 12 Eylül'ün teslim alma politikaları sonucunda, gerekse de oligarşinin 80'li yılların sonundan itibaren uyguladığı ve giderek kayıplar, infazlar boyutunda sürdürdüğü terör sonucu yılınlaşmış, düşünceleri, idealleri için mücadele edip bedel ödemekten korkar hale gelmiştir. Bu kesimler silahlı mücadeleye, illegaliteye gelememekte ve mücadelenin zorluklarını kaldıramamaktadır. Bu şekilde onbinlerce insan vardır. ÖDP, EMEP, SİP gibi bütün reformistler bu kişilere oynamaktadır ve esas olarak bu partilerin insanları bu unsurlardan oluşmuştur.

Burada ne yapacağız sorusuna cevap vermeliyiz.

Biz, herşeyden önce ideolojik mücadeleyle ve pratiğimizle onların manevra sahasını daraltmalıyız. Bunun temel yolu ise, onların at oynatabileceği boş alan bırakmamaktır. Oportünizmin yaptığı gibi sadece keskin eleştiriler yapmakla (genellikle pratikleri de tam tersidir) reformizmin gelişmesinin, kitleleri etkilemesinin önü alınamaz. Reformizm, hangi kitle içinde "örgütleniyor", o kitleyi devrimin saflarına veya yakın çevresine çekmeliyiz, reformizm, hangi sorunlar temelinde "mücadele" ediyor, o sorunlar temelindeki mücadeleyi sahiplenip devrime kanalize etmeliyiz. Yani **reformizmin hayat bulduğu zemini ortadan kaldırmalıyız**. İdeolojik mücadele bununla bütünleştğinde, ancak o zaman reformizm devrimin bir engeli olmaktan çıkartılabilir.

Hayatın her alanında çok daha geniş kitleleri kucaklayabilecek, örgütleyebilecek, tek bir biçime, modele saplanıp kalmadan çok çeşitli örgütlenme biçimleri ve kurumlaşmalar yaratmalıyız. Bizim boş bıraktığımız alanlarda reformizmin

şu veya bu ölçüde insanları etkileyebilmesinin koşulları çok daha fazla olacaktır. Savaşın doğurduğu baskıyı kaldıramayan insanlara çok çeşitli mücadele alanları açmalıyız. Meşru bir konumda bu insanlar bir şeyler yapabileceklerini hissedebilmeliler. Elbette bu tür insanlar sorumluluklar alamazlar. Ama pekala bir çok yerde sıradan sempati-zan ilişkilerimiz, katkı sağlayan insanlar olarak çeşitli biçimlerde çevremizde yer alabilirler. Bunun için kimden neyi isteyeceğimizi, ne yapabileceklerini iyi tespit etmemiz gerekir. Ve bu insanlara mutlaka yapabilecekleri bir şeyler bulmalıyız. Tabii ki, bu unsurlar kendi başlarına bırakılırsa mücadeleyi sürekli geri çekerler. Ancak iyi bir denetim ve yönlendirmeye yer yer faydalı olabilmelerinin koşulları yaratılmış olur. Kitlesele örgütlenmelerde, çeşitli mesleki örgütlenmelerde, para kaynakları bulmada, bürokratik ilişkiler yaratmakta, medya ve diğer çeşitli alanların ilişkilerinde bir çok katkı sağlayabilirler. Ama her şeyden önce aşağılanmadıklarını, ciddiye alındıklarını görmeliler. Bu insanları bir biçimde etrafımızda tutamazsak reformizme kan taşımaya devam edeceklerdir. Bunu durdurmanın yolu geniş kesimleri kucaklayacak yöntemlere başvurmamızdan geçer.

Evet, reformizm gelişmek için aradığı kanı bu kesimlerde bulmuştur. Ancak esas olarak bu kesimlere dayanıyor olmak, reformizmin aynı zamanda en büyük **açmazıdır**. Siyasal bir mücadele ve hedefler söz konusu olduğunda, ancak “**yardımcı**”, “**destek**” olarak konumlanabilecek güçler, bir partinin temel gücü, hatta önder, yönetici gücü haline gelmişse, zaten daha baştan bir çarpıklığın içine düşülmüştür. Hepsı bugün bunun sancılarını da yaşamaktadırlar. Görünürde özel-

likle 97’de reformizmin güç kazandığı tespitleri yapılıyor, ama nerede bu güç? Bu, nasıl bir güç? Düşünün, bir EMEP, açık bir gösterilerine yönelik çok ciddi bir saldırı karşısında kılını kıpırdatamıyor, kılını kıpırdatmak bir yana, bir saldırıyla o çizgiden de geriye çekiliyor. ÖDP, engellenen faaliyetleri karşısında “kınama” yapmaktan başka en ufak bir ısrar gösteremiyor. Temel olarak böyle bir kitleye dayandıkları için, düşmanın en küçük bir saldırısı karşısında bu saldırıya cevap veremeyi düşünemiyor, sürekli bir gerileyiş yaşıyorlar. Bu kesimler düzenin içinde şu veya bu şekilde yerleşmiş, yerleşmeye çalışan kesimlerdir. Dolayısıyla bu konumlarını riske edecek hiç bir politikayı, eylemi kabul etmezler. Düşmanın biraz yüklenmesi karşısında reformist cepheyi de terk ederler. Reformizm, hep bunu hesap ederek politika üretmek durumundadır. Bunu hesap ederek üretilen politikalar elbette düşmanın saldırısına, çatışmaya yol açmayacak politikalar olmak zorundadır. Kitlelerin öfkelerini açığa çıkarmayan aksine **törpüleyen** politikalar ol-

Bu kesimler düzenin içinde şu veya bu şekilde yerleşmiş, yerleşmeye çalışan kesimlerdir. Dolayısıyla bu konumlarını riske edecek hiç bir politikayı, eylemi kabul etmezler. Düşmanın biraz yüklenmesi karşısında reformist cepheyi de terk ederler. Reformizm, hep bunu hesap ederek politika üretmek durumundadır.

mak zorundadır. Gösterilerde soyunup dökülmeler, düdüklü, zilli zırtlılı yürüyüşler, polise çiçek atmalar, hep düşmanın bir ölçüde icazetli davrandığı İstiklal Caddesi gibi yerlerde gösteri ve yürüyüşlerin tercih edilmesi, yer yer disko havasına varan parti kuruluş şenlikleri, bu politikaların, düşmanı yumuşatma, şirin görünme, saldırısını engelleme anlayışının ürünüdür ve kendi “**tabanına**” uygun olanıdır.

Düşman reformizmin zaafını yakalamıştır. Onu sürekli olarak geri çekmeye, devrimcilere daha fazla düşman hale getirmeye, onları ihtiyacı olan “düzen solu”nun sadık, sadakatlerinden şüphe edilmeyecek bir parçası haline getirmeye çalışmaktadır. Bunun için onlara destek verilip geniş bir alan açılmaktadır. Ama reformizm, bu alanı değerlendirebilecek bir çap ve kapasiteden yoksundur. Gerçek anlamda reformlar için bile mücadele edecek cesarete, bu kadarı için gerekli çatışmaya girme, bu kadarı için gerekli emeği ortaya koyma olmayınca, elbette bu kapasiteyi de gösteremeyecektir.

ÖDP, EMEP, SİP gibi reformistler boyuna sözünü etmelerine rağmen, gecekondularda, işçi sınıfı içinde, hatta gençlik içinde ciddi bir örgütlülüğe ulaşamazlar. Kendi yayınlarında bunun itirafları vardır. Hemen tüm örgütlerinin “eski”lere dayandığı kendi tespitleridir. Ne mahallelerden, ne işçi sınıfından gençler veya yeni kazanılmış, örgütlenmiş insanlar yok denecek kadar azdır. Çünkü birincisi, politikaları bu kesimlere hitap edememekte, ikincisi, mevcut eskiler bizzat böyle bir yenilenmenin önünde ki asıl engeli oluşturmaktadırlar.

Tüm bu nedenlerden ötürü gerçekte reformiz-

min gelişme şansı fazla yoktur. Reformizm, bu zeminde siyaset yaptığı sürece her geçen gün biraz daha **CHP’lileşecektir**. Güncel politik gelişmeler karşısındaki tutumları bunun en açık kanıtıdır. Ancak CHP’lileştikçe de mevcut siyasi yelpazede şu ya da bu kesimler için bir alternatif olma özelliklerini kaybedeceklerdir. CHP varken, taklidine niye ihtiyaç olsun?... Keza bugünkü halleriyle **tüm varoluşları** burjuvazinin icazeti üzerinde şekillenmiş, kitlelere ulaşma, propaganda faaliyetleri bile burjuva medyanın onları taşımasına endekslenmiştir. Bugün için burjuvazi bunu kendi çıkarlarına uygun görmekte, MGK’cı bir sola ihtiyaç duymakta, bu nedenle de medyadan bol bol yararlandırmaktadır. Ama bunun güvencesi yoktur. MGK’dan farklı bir politika tespit edildiğinde, kısmen de olsa burjuvazinin çıkarlarına aykırı bir tavır geliştirdiklerinde bugün sayfalarını, ekranlarını onlara açanlar, aynı desteği vermeyeceklerdir.

Reformizmin bu desteği sürekli alabilmek için başvurduğu politiklardan biri de **devrimcilerle arasına mesafe koymak** ve zaman zaman devrimcilere, onların eylemlerine karşı olduğunu bir vesileyle burjuvaziye duyurmaktır. Bu nedenledir ki, örneğin devrim şehitlerinin cenazelerine uzak durmakta, “binlerce operasyon”un **devrimcilere yönelik** boyutunun sözünü fazlaca etmemekte, örneğin özellikle hainlerin, işbirlikçilerin cezalandırılmasına burjuvaziden önce reformistlerin tepki gösterdiğine tanık olunmaktadır. Her fırsatta her türlü şiddete, savaşa karşı olduklarını söylerler, halkın ayaklanmasından uzak dururlar. Radikal direniş ve çatışmalardan uzak dururlar. Sonra aynı

kitleden oy isteyebilirler. Sabancı eylemine utanmadan “cinayet” deyip burjuvaziye mesajlarını gönderir, karşılığında burjuvazinin onlara sahip çıkmasını beklerler. Burjuvaziyle ilişkilerinde “her şey karşılıklı”dır. Bazen polis, bazen burjuva medya başkalarına gösterilmeyen esnekliği onlara gösteriyorsa, reformizm **bunun karşılığını** çoktan ödemiştir bile.

Silahlı savaşın gelişmesi, militan bir kitle çizgisinin hayatın tüm alanlarında egemen olması, reformizmi de fazlasıyla rahatsız edecektir. Bu nedenle reformistler, devrimci hareketin gelişmesine karşıdır. Bu, reformist yapılar içinde yeralan tek tek kişilerin niyetlerinden de bağımsızdır; reformist çizginin doğal ve zorunlu sonucudur. Bu noktada çarpıcı bir olgu, **oportünizmin de** farklı gerekçelerle de olsa reformizmle çeşitli boyutlarda devrimci harekete karşı birlikte olabilmesidir. Bu çerçevede, bilmek duru-

Her fırsatta her türlü şiddete, savaşa karşı olduklarını söylerler, halkın ayaklanmasından uzak dururlar... Sabancı eylemine utanmadan “cinayet” deyip burjuvaziye mesajlarını gönderir, karşılığında burjuvazinin onlara sahip çıkmasını beklerler. Burjuvaziyle ilişkilerinde “her şey karşılıklı”dır. Bazen polis, bazen burjuva medya başkalarına gösterilmeyen esnekliği onlara gösteriyorsa, reformizm bunun karşılığını çoktan ödemiştir bile.

mundayız ki, oportünizm ve reformizm birleşip bizi **tasfiye etme** şeklinde çok çeşitli politikalar uygulamaya çalışacaklardır. Devrimci hareket karşısındaki bu tutumun reformizm açısından stratejik, oportünizm açısından ise bugün için taktik olduğu söylenebilir; ancak her iki kesim de varolabilmek için Cephe’nin geriletilmesini, Cephe’ye alternatif olabilmeyi adeta pek çok politikalarının temeline oturtmuşlardır. Reformizmle oportünizm arasındaki birliklere, ittifaklara bu gözle de bakılmak durumundadır. Biz de politikalarımızla bu tasfiye girişimlerini boşa çıkartmalıyız. Bu tasfiye girişimleri artarak sürebilir. Bu yanıyla insanlarımızı eğitmeliyiz. İnsanlarımız devrimci yurtsever ilişki deyip hiçbir şeye saf bir şekilde bakmamalıdır. Onlarca örneğini yazdık, söyledik, devrimcilikle, yurtseverlikle ilgisi olmayan, kasaba politikacılığının, burjuva politikacılığının yöntemleriyle karşı karşıya kalınması hiç de istisnai olmuyor. İstesek de istemesek de gerçek budur. Ve biz bu nesnel gerçeğin üzerinde politika yapmak zorundayız. Son olarak SİP’in provokasyonu, “1 Dakika Karanlık” eylemlerinde karşımızda oluşturulan ittifaklar, Gazi Davası’nda yapılanlar, HADEP’in oportünistlerle Ölüm Orucu anması yapması vb. bütün gelişmeler bize karşı bir zeminde herkesin **kendi çıkarı için** birleşebileceklerini göstermektedir. Bütün bu gerçekleri maddi nedenleriyle tahlil edip insanlarımıza anlatmalı, eğitmeli ve oportünizm, revizyonizm gerçeğini kavratarak her zeminde ideolojik açıdan daha güçlü olmalarını sağlamalıyız. Bu konuda insanlarımızı eğitmezsek, insanlarımız buna benzer her gelişmeden sonra “nasıl olur?” deyip ya devrimcilik adına hayal kırıklığına uğ-

rayacak, ya da öfkelenecek ve gerçeği bir türlü tahlil edemeyecektir.

Ortakdaki gerçek, reformizmin düzen safında olduğudur. O **devrim karşı-devrim** saflaşmasında, **oligarşi-halk** saflaşmasında yoktur, ama **laiklik-şariat** saflaşmasında tekellerle yanyana durur. Nihai anlamdaki amacı halk hareketini bastırmak, devrimci hareketi ezme olan MGK politikalarını izlemekte sakınca görmez. Aynen 80 öncesi, halka karşı baskı, katliam politikaları uygulayan **CHP**'yi herşeye rağmen destekleyen TKP gibi, bugüne kadarki iktidarları zamanında halk düşmanı niteliğini yeterince sergilemiş olan **ANAP**'ı destekleyip, onun siyasi manevralarına destek verebilirler. Ve bunları yaparken solun, devrimcilerin eleştirilerine kulak asmaz, politikalarının halk ve devrimciler aleyhindeki sonuçları açığa çıktığı halde halka da hesap vermezler.

Ne yazık ki 12 Eylül'den bu yana toplumun hemen tüm kesimlerini kapsayarak ilerleyen **çürüme, sola da bulaşmıştır**. Ancak daha vahimi, solun bu çürümeye en fazla maruz kalan kesimlerinin bunlara karşı mücadele etmek yerine bunları **meşrulaştırıp teorileştirmesidir**. Reformizm, solda aynı zamanda işte bu çürümenin de **temsalcisi** durumundadır. Feodal bir ahlak açısından bile kabul edilemeyecek tavır ve davranışlar, işte bu siyasi zeminde karşımıza çıkmaktadır. Türkiye devrimciliğinin gerçeği budur. Devrimci değerler açısından bir **yozlaşmaya**, solda çürümeyi adeta kurumlaştıran **pragmatizme** hiç bir dönem prim vermedik. Siyasi tavır ve politikalarımız açısından da hep dünya ve Türkiye halklarının çıkarlarını, enternasyonalizmi, anti-emperyalistliğimizi esas aldık, ilkelimizle davrandık. İşte bu nok-

tada sayısız süreç ve olaylar da çok açık ortaya koymuştur ki, biz, dünyanın en temiz, en saf hareketlerinden biriyiz. Bizim **saflığımızı ve temizliğimizi korumamız** ise, solda karşı karşıya olduğumuz gerçeği tüm boyutlarıyla bilerek mücadele edebileceğimizi görmekten geçer. Reformizmin, oportünizmin, milliyetçiliğin **faýdacılık** gerçeğinin hiç değişmediğini görmek durumundayız. Peki ne yapacağız? Çeşitli boyutlarıyla cevaplayabiliriz bu soruyu, ama en başta belirtelim; bunun asıl çözümü mücadeleyi, savaşı ve örgütlenmemizi geliştirmektir. Ya bütün alanlarda örgütlenmemizi geliştirir, kadrolarımızı eğitir, savaşı yükseltiriz ya da bu sapma akımların halk hareketini ve devrimci mücadeleyi hırpalamasına izin vermiş oluruz. Bunun ötesinde halkın ve solun birliği konusunda, çürümeye karşı ideolojik mücadelemizi sürdüreceğiz. Birlik politikalarını yine sürdüreceğiz. Ama bu politikalar asla bir başkasının politikalarına anga-

...Sayısız süreç ve olaylar da çok açık ortaya koymuştur ki, biz, dünyanın en temiz, en saf hareketlerinden biriyiz. Bizim saflığımızı ve temizliğimizi korumamız ise, solda karşı karşıya olduğumuz gerçeği tüm boyutlarıyla bilerek mücadele edebileceğimizi görmekten geçer. Reformizmin, oportünizmin, milliyetçiliğin faýdacılık gerçeğinin hiç değişmediğini görmek durumundayız.

je olma şeklinde gerçekleşmeyecektir. Birlik ancak biz bir güç olursak bir şey ifade eder. Pratik açıdan ifade edersek; reformistlerin devrim iddiasının kaybolması onlarla hiçbir işbirliği yapmayacağız anlamına gelmez. Çeşitli taleplerin çakıştığı noktada onlarla da ittifak koşullarını sağlamaya çalışırız. Ancak bu türden ittifaklar bugünkü koşullarda hiçbir zaman "**kahçı**" olmayacaklardır.

Genç insanlarımız ne solun, ne de birliklerin, provokasyonların tarihini bilmemektedir. Bu tarihi, kimin ne yapmak istediğini, ne yaptığını, kendimizin ne yapmak istediğini bıkmadan öğretmeli, anlatabilmeliyiz. **Tarih bilinci** başlı başına bir güç demektir. Bunun bilinmediği yerde, parlak, görünürde son derece iyi niyetli sözlerin mutlaka gerçeği yansıttığı düşünülebilmekte, herkesin birlik dediği yerde neden birliğin oluşturulamadığı da doğal olarak cevapsız kalmaktadır. Kendi tarihimiz dışında, dünya devrim tarihi egemen sınıflarla mücadelelerin yanında reformizm ve oportünizmle mücadele tarihidir. Hemen tüm devrimler **düşmanın yanısıra**, bir yerde reformizm ve oportünizm de alt edilerek başarıya ulaşmıştır. Bu yanı sıra insanlarımızın dünya devrim tarihini okuyup kavramaları, bugünün mücadelesine de yol gösterici olacak, reformizm, oportünizm gibi sapma akımları daha iyi tahlil edebilmelerine olanak sağlayacaktır. Sol, birlik bozgunculuğu, provokasyonlar, sol içi şiddet konusunda sırtında kocaman bir kambur taşıyor. Sureti haktan görünen tüm sözleri, bu kamburu gizlemeye yöneliktir. En küçük bir vesileyi dahi "fırsat" sayıp Cephe'yi birliklere karşı çıkmakla, sol içi şiddetle suçlaması da aynı nedenledir. Tarih öğrenildiğinde bunlar çok rahat görülebilecektir.

SİP'İN KONTRA YÖNTEMLERİ

- İş, Amaç, Yöntem Birliği -

Tarihimiz boyunca düşmanın gerek fiziki, gerekse ideolojik, psikolojik kontra saldırılarıyla hep karşı karşıya olduk ve ona karşı mücadele ettik. Kontrgerillanın doğrudan saldırılarının yanında sol sıfatlar taşıyan bazı çevre ve kişilerin de özü ve biçimi itibariyle kontra yöntemlerini aratmayan saldırılarına maruz kaldık. Tarihimizde bunun da çokça örnekleri vardır. Son örnek, SİP'in Cephe'mi-ze yönelik saldırılarıdır.

Sınıflar mücadelesinde **nedensiz-sonuçsuz** bir şey olmaz. Bu mücadelenin içinde halka, devrimcilere yönelik saldırılar, şu veya bu biçimde zarar vermeler, **masum** veya **tesadüfi** görülemez. En başta kontranın çok çeşitli biçimlerde saldırılarına maruz kaldığımız bir tarihten sözettik. Bu tarihin bize öğrettiklerinden biri de budur. SİP'in saldırısı da belli bir "**neden**" üzerinde ortaya çıkmış, Cepheye yönelik bu saldırıyla belli bir "**sonuç**" alınmaya çalışılmıştır. Bu nedenle saldırı asla soyut, ne için olduğu bile belirsiz bir "**özür**"le geçitirilemeyecek türde bir saldırdır. "**Olmuş bir kere**", "**üç-beş kişinin hatası**" diye masumlaştırılabilir, rastlantısal gösterilebilecek bir şey değildir.

Bugün SİP'in kontra saldırılarının amaçlarını ve nedenlerini daha iyi kavramak açısından, bunu geçmişte Hareketimize yönelik saldırılara benzerlikleriyle, ortak yanlarıyla ve asıl olarak da sınıflar mücadelesinin bugünkü biçimlenişleriyle birlikte düşünmek gerek. Her şeyden önce SİP'ten gelen kontra saldırıları ilk olmadığı gibi, bundan sonra da bu tür

saldırıların çok değişik biçimleriyle karşı karşıya kalabileceğimizi bilmeliyiz. İktidarı istiyor, iktidar için döğüşüyoruz. Bu, egemen sınıflar için her şeylerinin kaybolması demektir. Bunun için de açık, örtülü, doğrudan veya dolaylı, vahşi, kirli, sinsi demeden her yola, her biçime başvuracaklardır. Böyle olunca benzer saldırıların "istisnai" bir durum değil, savaşın bir parçası haline getirildiğini de görmek mümkündür. Bu nedenle tüm yönetici ve kadro-

Sınıflar mücadelesinde nedensiz-sonuçsuz bir şey olmaz. Bu mücadelenin içinde halka, devrimcilere yönelik saldırılar, şu veya bu biçimde zarar vermeler, masum veya tesadüfi görülemez.

larımız, yaşanan süreci aynı zamanda bir eğitim konusu olarak ele almak, sempatanlarımızdan en geniş ilişkilerimize kadar tüm kitlemizi bu çerçevede eğitip bilinçlendirmek durumundadırlar.

PROVOKASYON YÖNTEMLERİ VE SALDIRILARA POLİS DESTEĞİ

SİP'in saldırısının çeşitli boyutları üzerinde daha önce de durduk. SİP tüm gücünü toplasa da hiç bir şey yapamaz. Yapamamıştır. Bugüne

kadar sınıflar mücadelesi içinde ne yapıp yapmadığı ortadadır zaten. Ancak saldırının bir yönü özellikle hareketimiz insanları ve sol nezdinde açığa çıkarılmalıdır. Bu, saldırıdaki "kontra" yandır. Elbette durup dururken yapmadık bu tanımlamayı. Niçin böyle bir tanım yaptığımızın cevabı, saldırının hem muhtevasında, hem de biçiminde varolan ve çıplak biçimde de görülen özelliklerindedir. Şimdi çok sade olarak bazı gelişmelere bakalım.

Zeytinburnu'nda SİP'liler iki arkadaşımızı görüşmeye çağırıyor. Arkadaşlarımız gittiklerinde 25-30 kişinin etraflarını sardığını görüyorlar. SİP'liler görüşme için çağırdıkları insanlara açıkça pusu kurmuş durumdalar.

PUSU: Zeytinburnu'nda SİP'liler pusuda. Pusu atmak savaşta kullanılan bir yöntemdir. Düşmana karşı uygulanır. SİP'in ise savaşla, silahla hiçbir ilgisi yoktur. Devlete karşı tek kurşun sıkmamıştır, sıkamaz. İşkencecilere, halk düşmanlarına siyasi tarihi boyunca bir kez olsun pusu atmamıştır, atamaz. Ama devrimcilere atabilmektedir, devrimcilere saldırabilmektedir.

Oligarşiye, oligarşinin güçlerine karşı böyle bir saldırı düzenlememiş, böyle bir "**kavga**"ya girişmemiştir. Demek ki, onu önünde engel olarak görmez, onunla bir alıp veremediği yoktur. Yayın organlarında "egemen sınıflara" atıp tutması bu gerçeği değiştirmez. Oligarşiyle bu anlamda bir sorunu olmaması da normaldir zaten. Çünkü devrim diye bir derdi yoktur. Ama Cephelileri düşman ilan

etmiştir. Cephe reformizmin gelişmesinin, SİP'in düzende kendine daha sağlam bir yer edinebilmesinin önünde engeldir. SİP bu engeli ortadan kaldırmaya soyunmuştur. Bunun için de her yol, her yöntem serbesttir.

AMAÇ BİRLİĞİ: Devrimcileri engel olmaktan çıkarmak ve devrimci gelişmeyi engellemeye çalışmak SİP'le kontrgerillanın **amaç birliğidir**. Amaç birleşince şüphesiz kontrgerillanın doğrudan ya da dolaylı destekleri de gelecektir. Nitekim kontrgerilla bu durumu değerlendirmekte gecikmemiş, polisine, jandarmasına bu doğrultuda talimatlar verip SİP'i saldırı için cesaretlendirmiş, koruma altına almıştır.

SLOGANLAR: 1 Mayıs Mahallesi'nde toplu gazete satarken, polisler çevrelerinde bekliyor, güvenlik alıyor ve SİP'liler "*Kurtuluş'un itleri, Meclisin piçleri*" diye slogan atıyor. Bu kelimelerden bir sloganı ancak bir kontra kafa oluşturabilir, ancak bir kontra ağzı bu sloganı haykırabilir. Dahası, bu sloganla açıkça tahrik edip bize saldırın, polis de size saldırın şeklinde bir provokasyon yaratmaya çalışıyorlar. Yaratmak istedikleri provokasyon, araç olarak seçtikleri slogan çok şey anlatıyor. Böyle bir slogan nasıl atılır, kim, kimler ağzına alabilir bunu, solun tarihinde böyle bir örnek var mı?

POLİS DESTEĞİ: Herkesin gözleri önünde, ellerinde sopalar, demir çubuklarla parti binasından çıkıyor, minibüse veya kamyonete biniyorlar, polis peşlerinde, başka bir semte gidip saldırı yapıyorlar, yine polis arkalarında olmak üzere arabalarına binip parti binasına geri dönüyorlar.

Bir başka zaman; 25-30 kişi yine topluca parti binasından çıkıp arabaya binerek ev basmaya gidiyor, polis otosu arkalarından takip ediyor. Ev basıp aileyi kıyasıya sopalarla dövüyorlar, polis kenardan izliyor,

hiç bir müdahalede bulunmuyor.

Olaylar aynı biçimde sürüyor. Gülsuyu'nda topluca gazete satıyorlar. Gazete satanlardan bir bayan geri kalıyor. Ve Cephe'lilerin yanından geçerken küfür ediyor, tahrik ediyor ve ardından koşarak arkadaşlarının yanına gidiyor. SİP'li provokatör grup geri dönüp saldıracak insan arıyor. Arkalarında yine polisler, onların güvenliğini alıyor.

Ertesi hafta tekrar toplanıp minibüsle geliyorlar, ellerinde sopalar Cephelilere karşı "*Gülsuyu çetelere mezar olacak*", "*Kurtuluşun itleri, Meclisin piçleri*" sloganlarını atı-

İktidarı istiyor, iktidar için döğüşüyoruz. Bu, egemen sınıflar için her şeylerinin kaybolması demektir. Bunun için de açık, örtülü... her yola, her biçime başvuracaklardır. Böyle olunca benzer saldırıların "istisnai" bir durum değil, savaşın bir parçası haline getirildiğini de görmek mümkündür.

yorlar. Arkalarında yine sivil polis otoları onları izliyor. SİP'liler bundan hem cesaret alıyor, hem de devrimcileri polise hedef gösteriyorlar.

1 Mayıs Mahallesi'nde ellerinde sopalar ve aynı sloganla yürüyüş yapıyorlar. Polis izliyor. Ne zamanki devrimciler müdahale ediyor ve SİP'liler kaçmaya başlıyor, bu sefer polis Cephelilere saldırıyor. Mahallede Cepheli avına çıkıyor.

Toplanıp kahveleri, lokalleri basıp dövecek adam arıyorlar. Arkalarında yine sivil polis otoları onları takip ediyor, hiçbir müdahalede bulunmuyor.

Esasında bu yöntemler hiç yabancı değildir. Darbecilerin saldırıları da hemen hemen aynı biçimde tezgahlanmıştır. Gruplar halinde, silahlarını açık olarak taşıyıp semtlerde terör estirmiş, kahveler basmışlar, bütün bu olaylar sırasında polis hiç bir müdahalede bulunmamış, onların güvenliğini almıştır. Bu açık bir kontra himayesidir. Doğrudan ilişkisi varmış yokmuş önemli değildir. Arada zımni bir anlaşma oluşmuştur. Saldırı devrimcilere, halka yöneldikten sonra kontrgerillanın, polisin işi bunu engellemek değil, teşvik etmektir. Çünkü zaten onun yaptığı, yapacağı işi üstlenmişlerdir.

Bu örnekler her şeyi ortaya koymaya yeterlidir. SİP'lilerin Cephe'ye yönelik saldırısı, kontra saldırıdır. Amaç birdir, yöntemler aynıdır, arada zımni bir anlaşma vardır.

SİP NE YAPMAK İSTEDİ?

Fiili saldırıların başlangıç noktasını oluşturan Nurtepe'deki kontra saldırının nedenlerini SİP hiçbir zaman açıklayamadı, açıklayamaz da. Çünkü özeleştirilme anlamında bile söyleyebilecekleri bir şeyleri yoktur. Nurtepe saldırısının ardındaki gerçeği açıklaması demek Cephe'yi tasfiyeye yönelik bir komplo içinde olduğunu kabul etmesi demek olur.

Bunu anlamak için de çok ince tahliller yapmaya gerek yoktur. Bir kontra saldırının, provokasyonun amacını anlamak açısından **hangi koşullarda** ve **hangi zamanda** gündeme geldiği önemlidir. Heleki, bu, "sol"dan gelen bir saldırıysa çok daha önemlidir.

SİP'in Nurtepe saldırısı, Susurluk süreci boyunca Halk Meclisleri'nin, Cephe'nin kitleler içinde yaygınlaşıp güçlendiği bir aşamada gündeme geldi. Halk muhalefeti gelişmektedir, Meclisler gelişmektedir, halk düzenden, parlamentodan umudunu her

geçen daha fazla kesmekte, Cephe her geçen gün kitleler nezdinde daha fazla meşrulaşıp gelişmektedir. Oysa SİP bu gelişmelerin dışında, uzağındadır. Gecekonduklara bir türlü girememekte, halktan karşılık bulamamaktadır. Dahası esas rakibi olan ÖDP düzenden aldığı icazetle kendisinden öne geçmiştir. Bazı manevralar yapması şart olmuştur artık. Düzendeki yerini daha sağlamlaştırmalıdır. Bunun en iyi yolu ise bellidir; devrimcilere saldırmaktır. Ancak bunun için uygun bir fırsat yakalaması ve üyelerini buna hazırlaması gerekiyordu.

Şimdi bu noktadan gerilere gidelim. Karşı-devrimci Aydınlik'ın devrimcilere açıktan saldırıya geçip karşı-devrimcilikte doruğa ulaştığı, Aydınlik gazetesinde devrimcileri listeler ve krokiler halinde kontrgerilla-ya ihbar ettiği süreç 78-80 yıllarıdır. Yani devrimci mücadelenin 70'li yıllar boyunca en yüksek noktaya çıktığı, halkın düzenden ve parlamentodan her geçen gün daha fazla uzaklaşmaya başladığı, sivil faşist saldırıların geriletildiği, devrimci gelişmenin hızlandığı, sınıf çatışmasının keskinleştiği ve düzen "sol"unun, reformizmin gerilemeyi yaşadığı bir süreç. Böyle bir süreçte Aydınlik'ın kontra faaliyetinin bu şekilde hızlanması bir tesadüf değildi elbette.

'90'ların başına geliyoruz. Devrimci Sol 89-90 yılları boyunca her alanda gelişmekte, özellikle de mahallelerde, gençlikte hızla kitleselleşmektedir. Bu gelişmeden çeşitli demokratik kitle örgütlerine çöreklenmeye çalışan DY çevresi oldukça rahatsızdır. Bu çevre tarafından, içinde bulundukları bölge ve kurumlarda '90 başlarından itibaren, özellikle yaz aylarında Devrimci Harekete ve önderliğine yönelik yoğun bir karalama kampanyası başlatıldı. Tüm uyarı ve ikazlara rağmen saldırı bıçaklı saldırılara, yaralamalara kadar tırmandırıldı.

SİP'in saldırısı da bu örneklerdeki gibi bir sürece denk düşmektedir. Aynı dönem sivil faşistlerin ve polisin saldırılarının yoğunlaştığı, saldırının özel olarak da mahalleleri hedef aldığı dönemdir.

Böyle bir dönem ve işte şöyle bir tablo:

Kurtuluş okuru bir esnafın dükkani **sivil faşistler** tarafından yakılıyor, Gazi davası için afiş asan devrimcilere **polis** saldırıyor, ateş açıyor. **SİP'liler** ev basıyor, polis izliyor. SİP lokalinden ateş ediliyor, polis Cephelilere yönelik operasyon başlatıyor... Bunların hepsi aynı süreçte yaşanıyor. Saldırıları aynı nok-

Zeytinburnu'nda SİP'liler pusuda. Pusu atmak savaşta kullanılan bir yöntemdir. Düşmana karşı uygulanır. SİP'in ise savaşla, silahla hiçbir ilgisi yoktur. Devlete karşı tek kurşun sıkmamıştır, sıkamaz. İşkencecilere, halk düşmanlarına siyasi tarihi boyunca bir kez olsun pusu atmamıştır, atamaz. Ama devrimcilere atabilmektedir...

tada buluşuyor. **SİP'in saldırıları, bu saldırılarla aynı süreç içinde aynı zincirin halkaları gibi peşpeşe gelmiş ve iç içe geçmiştir.**

Mesela 6 Kasım'dan sonra yoğunlaşan sivil faşist saldırıların püskürtüldüğü, devrimcilerin moral güç kazandığı bir süreçte hemen ardından üniversitelerde **Aydınlikçıların** başlattığı provokasyon girişimlerini de bir tesadüf olarak görmemek gerekir. İşte "*neden başka zaman değil de şimdi?*" sorusu bu durumlarda çok daha büyük önem

kazanır.

Ancak yine de biz SİP'in saldırılarını değerlendirirken sadece bu tarihsel çakışmalardan, benzerliklerden yola çıkarak hareket etmedik. Nurtepe saldırısından kısa süre önce SİP'in yayın organında Cephe'ye yönelik çıkan çeşitli değerlendirmeler dikkat çekicidir.

SİP yayın organında saldırının arifesinde "*Parti-Cephe'nin çözülme-yi yaşadığı, adeta bütün alanlardan silindiği, sadece mahallelerdeki lümpen, serseri bir gençlik kesiminin eline kaldığı*" vb. değerlendirmeler yapılmaktaydı. Ve ilginçtir, aynı süreçte kontrgerilla da yoğun olarak "*devrimci örgütün çökertildiği, eylem yapamaz hale geldiği, 13-15 yaşındaki çocukları kulanmaya çalıştığı*" vb. propagandalar yapılmaktadır.

Bu tespit ve çakışma SİP'in amacı hakkında yeterince açık fikir vermektedir. "*Cephe'nin çözüldüğü*" tespiti yapan SİP işte bu noktadan sonra "*son vuruşu*" yapmaya soyunmaktadır. Mahallelerde şöyle biraz yüklendi mi, Cephe'nin işini bitirecek, kendi önünü de açmış olacaktır. Bunun tek açıklaması vardır: Devrimci bir örgütü kontra yöntemlerle tasfiyeye soyunmak.

SİP uzun süre buna hazırlanmış, üyelerini de buna hazırlamak için Cephe'ye yönelik yoğun bir karalama kampanyası başlatmış, Cephelilerin "*faşistlerden farkı olmadığını*" ilan etmiştir. Bu Nurtepe saldırısıyla birlikte SİP'ten ayrılanların ifadelerinde sabit olduğu gibi, gerek Nurtepe'deki saldırıda, gerek daha sonraki saldırılarında saldırgan güruhtan yükselen "*vurun bunlar faşist*" sesleri, ellerinde sopa ve demir çubuklarla 1 Mayıs Mahallesi ve Gülüsu'nda yürüyüş yapıp attıkları "*Halk Meclisleri bozkurtların yuvası*", "*Kurtuluş'un itleri, Meclisin piçleri*" sloganları SİP'in üyelerini Cephe'ye karşı düşman-

laştırmak için nasıl çaba harcadığını ve bunda ne kadar yol katettiğini göstermektedir.

Cephe'nin çözülüp çözülmediğini, mahallelerde nasıl bir kitlesi olduğunu saldırınca gördüler. Çok özel bir organizasyona falan gerek duymadığımız halde, her yerde Cephelilerin nefesini enselerinde duydular. Bu "çözülme" tesbitlerinde yanlışlıklarını anladıklarında artık kendileri için geçti. İşin bu yanına, söz konusu tesbit ve tahlillerine bir cevap vermeye bile değmez kuşkusuz. Hayattan, halktan, mahallelerden uzak olanların Cephe'nin ne olup olmadığını bilmemesi de doğaldır. Asıl olan bu tesbiti yapmaları ve bundan hareketle izlemeye başladıkları tasfiyeci kontra politikası ve başvurdukları yöntemlerdir. Bunları değerlendirdiğimizde ise açık olarak görülen şudur; bunların devrimcilikle, solculukla uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Devrimcileri faşist yerine koyabilmek, devrimcilere bu kadar düşman olabilmek için ancak kontralaşmış bir kafaya, kontra politikalarına sahip olmak gerekir. Bu kafa yapısı gerçekten de hemen tüm saldırılarında, dilinde ve bildirilerinde, hiç tereddütsüz "kontra yöntemleri" olarak değerlendirilebilecek yöntemlere başvurarak kendini açıkça ortaya koymuştur.

SİP'İN AHLAKİ DÜŞKÜNLÜĞÜ: KADINLARI KULLANMAK

Çıkarları için kadın kullanmak burjuvazinin ahlaksızlığına özgüdür. Onun için kadın bir metadır. Alınır satılır, her türlü amaç ve emeller için kullanılır.

Devrimcilerin kadına bakış açısı, ahlaki elbette burjuvaziden çok daha farklı, onun karşısında bir anlayışı içerir. Herşeyden önce hangi amaçla olursa olsun kadını kullanmak di-

ye bir şey söz konusu olamaz. Ancak SİP bu açıdan da büyük bir ahlaki düşkünlük içindedir.

Nurtepe'deki saldırısının ardından teşhir olunca ortaya hemen bir "bayan arkadaşlarına cinsel tacize yeltenildiği" yaygarasını çıkardılar, üst üste bildiriler yazıp bunları burjuva basınına kadar faksladılar. Cephelilere "ırz düşmanları" diyerek hakaretlere başladılar. Ortada böyle bir şeyin varlığını kanıtlayacak herhangi bir tanık, belge, somut bir bulgu yoktur. Kim, nerede, nasıl taciz etmiş belli değildir. "İspatlayamazsanız dün-

Hani nerede kaldı SİP'in „sosyalistliği“, kadın erkek eşitliği, kadını meta olarak görmemek?! Onlar açısından bu söylemler kadına bakış açılarındaki çarpıklıkları gizlemek için kullandıkları propagandif malzemeler olabilir ancak. Üstündeki örtü kaldırıldığında altından burjuvazinin yoz, çarpık ahlakının izleri, çürüme çıkar.

yanın en şerefsizisiniz" dedik, ortaya tek bir somut olay koyamadılar. Ama SİP için bunlar önemli değildir. Böyle bir konuda devrimcilerin, halkın hassasiyetini bilmektedir. Nurtepe'deki suçluluğunun üzerini örtmek için, kendisini mağdur durumda gösterip, devrimcileri halkın gözünde küçük düşürecek her şeyi kullanmakta sakınca görmemektedir.

Bunun, ahlak, namus bezirganlığının arkasında her türlü yozluğu yapan **burjuvazinin ahlakından**, işkencede kadınlara tecavüz dahil her türlü ahlaksızlığı, tacizi yapıp devrimcileri kadınları kullandığı propagandasıyla karalamaya çalışan

kontrgerillanın, işkenceci katillerin ahlakından ne farkı vardır? Böyle ucuz, mesnetsiz karalamalar yapmak, provokasyon için bu konuyu seçmek, cinsellikten başka bir şey düşünmeyen, burjuvazinin yoz, çürümüş ahlakından fazlasıyla nasibini almış bir kafanın ürünü olabilir ancak.

Kadına bakış açısı çarpık olunca onu çeşitli amaçlar için kullanmak da çok doğal görülebilmektedir. Örneğin, pek çok yerde SİP'li bayanlar Cephelilere bir erkeğin bile ağzına almaktan utanacağı küfürler eder. Saldırsınlar diye tahrik eder. Ama SİP'lilerden biri kalkıp da onu susturmaz. Küfür etme demez. Çünkü ar, namus kavramları, ahlak, kafalarında çok farklı biçimlere bürünmüştür.

Mesela özellikle Cephelilerin yoğun olduğu bölgelerde gazete satışını bayanlara yaptırmaya başlamışlardır. **Neden?** Bayan oldukları için Cephelilerin kolay kolay müdahale edemeyeceklerini düşünmektedirler; ya da müdahale olduğunda bunu, "bayan arkadaşlarımıza saldırdılar, tacizde bulundular" diye Cephelileri suçlamak için ellerine geçen bir fırsat olarak kullanacaklardır. Hangi amaçla olursa olsun yapılan sırf kadın olma özelliğinden dolayı **bayanları kullanmaktır**. Hani nerede kaldı SİP'in "sosyalistliği", kadın erkek eşitliği, kadını meta olarak görmemek?! Onlar açısından bu söylemler kadına bakış açılarındaki çarpıklıklarını gizlemek için kullandıkları propagandif malzemeler olabilir ancak. Üstündeki örtü kaldırıldığında altından burjuvazinin yoz, çarpık ahlakının izleri, çürüme çıkar. Kontra yöntemleriyle devrimcilere, halka saldıran, provokatif eylemler düzenleyen, devrimcilere faşist diyenlerin, yozlaşmayı, çürümeyi yaşayanların kadın konusunda da devrimci bir bakış açısına sahip olabilmeleri mümkün değildir.

İŞ, AMAÇ, YÖNTEM BİRLİĞİNİN DOĞRUDAN MI, ZİMNİ Mİ OLDUĞU, ANCAK SİP'İN SORUNUDUR

Olay, tekil olarak "SİP saldırısı" değildir. Bunun maddi encamı bellidir çünkü. Ama kontra taktikleri ve yöntemleri üzerine bu vesileyle tüm solda kafa açıklığı sağlamak, doğrudan ya da dolaylı kontra taktikleri karşısında netleşmek, bu konunun ele alınışında çok daha önemlidir. Yöntemleri ve yarattığı sonuçlar itibarıyla karşı-devrime hizmet eden, özellikle de nedenleri ve niçinleri bulanık, şaibeli tüm saldırılar, kontra saldırıları olarak görülmek durumundadır. Doğrudan kontrgerillanın işi midir, değil midir, bekleyelim görelim, önce kontrgerilla bağlantılarını ortaya çıkaralım gibi düşüncelerin, tavır belirlemede gösterilecek tereddütlerin devrime, devrimci harekete büyük zararlar verebileceği açıktır.

Ancak elbette ki saldırı SİP gibi o güne kadar sol içinde, halk güçleri içinde gördüğümüz bir çevreden geldiğinde göstereceğimiz tepki, saldırıları etkisizleştirmek için kullanacağımız yöntemler doğrudan kontrgerilla devletinin resmi ve sivil faşist güçlerine karşı kullanacağımız yöntem ve önlemlerden farklı olacaktır ve öyle de olmuştur.

Ortaya çıkan sorundan kontrgerillanın daha fazla yararlanmak, çeşitli biçimlerde müdahaleleriyle provokasyonun boyutlarını genişletmek isteyeceği bilinciyle hareket etmek temel prensibimizdir. Ama bu hiç bir zaman saldırıları sineye çekeceğiz anlamına da gelmez. Soğukkanlılıkla, ne yaptığımızı, yapmamız gerektiğini bilerek hareket edip saldırıları mahkum edeceğiz. Mahkum etmenin tek amacı saldırının doğrudan bize yönelik olması nedeniyledir. Elbette

Devrimci Hareket'e yönelmiş bir saldırıyı cevapsız bırakmayız, büyük önem verdiğimiz değerlerimize, insanlarımıza saldırılmasına sessiz kalmayız, hiç bir dönemde de kalmamışızdır, ama bunun da ötesinde devrimin çıkarları açısından, benzer kontra saldırıların tekrarlanmasının önüne geçmek açısından saldırıyı boşa çıkarmak ve mahkum etmek, devrime ve halka sorumluluğun omzumuza yüklediği bir görevdir.

Bilinir ki kontrgerillanın faaliyeti sadece doğrudan kendisinin gerçekleştirdiği saldırı ve provokasyonlarından ibaret değildir. Faaliyetlerden biri de devrimci demokrat örgütlenmeleri çökertmek veya kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için sızma ve ajanlaştırma yöntemleriyle örgütlere nüfuz etmeye çalışmaktır. Genelde bu sızma çabalarının illegal örgütlere yönelik olduğu gibi bir çarpık düşünce oluşmuştur. Bunun nedeni kontrgerillanın bu tür faaliyetinin esas olarak illegal örgütler tarafından deşifre edilmesi ve bir çok ajan, provokatör ve işbirliğinin illegal devrimci örgütler tarafından cezalandırılmasıdır. Oysa gerçek hiç de görüldüğü gibi değildir.

Kontrgerilla burjuva partileri de dahil olmak üzere tüm örgütlere yönelik sızma faaliyeti gösterir. Faaliyetinin boyutuna ve amacına bağlı olarak bu partilerden birini veya daha fazlasını tümüyle denetimine almak da isteyebilir. Illegal devrimci örgütlere yönelik faaliyeti son tahlilde bunları çökertmek, fiziki olarak da tasfiye etmek amacıyladır.

Çeşitli "sol" patentli reformist partilere yönelik faaliyetinin esas amacı ise, **bir**, bunları mümkün olduğunca burjuvazinin yedek güçleri haline getirmek, daha çok düzenle bütünleşmelerini sağlayacak politikaları empoze etmek, **iki**, bu örgütleri devrimci solun gelişiminin önüne barikat olarak kullanmaktır. Bu, genel olarak oligarşinin hemen her zaman uyguladığı bir politikadır. Bir yandan devrimci örgüt-

lerin üzerinde yoğun bir baskı ve şiddet uygularken bunun yanında özellikle de devrimci gelişimi engelleyemediği koşullarda zaman zaman reformist örgütlere doğrudan veya dolaylı destek vererek, örgütlenmelerini kolaylaştırarak onların önünü açar. Ancak bu genel politikanın dışında kontrgerilla bir yandan dışarıdan propagandayla bir yandan bu örgütlerin içinde yürüttüğü kontra faaliyeti ile **reformist örgütleri devrimci sola karşı düşmanlaştırmaya ve giderek doğrudan fiili olarak da kullanmaya çalışır**. Örgüt içinde devrimci örgütler hakkında bir karalama, kötüleme kampanyası başlatma, yalan ve spekülasyon dedikodular yayma ve bunu bir genel politika haline dönüştürmeye çalışma en yaygın kullandığı yöntemdir. Böylece örgütün tüm üyelerini, sempatanlarını etkisi altına alıp onları da devrimcilere karşı düşmanlaştırarak kendi amaçları doğrultusunda çok daha rahat kullanma olanağı elde eder. Ve kendi açısından yeri ve zamanı geldiğinde devrimcilere yönelik doğrudan saldırılar örgütleyip "**sol içi çatışma**" çıkarmaya çalışarak, çeşitli provokatif eylemler yaparak devrimci örgütlerin düzene ve düşmana karşı mücadelesinin yönünü saptırmaya, devrimcilerin halkın gözündeki prestijini yıkmaya çalışır.

Bu açıdan legal, reformist örgütler içinde kontra faaliyeti yürütmesi illegal, özellikle de silahlı mücadele veren örgütlere göre çok daha kolaydır. Çünkü bu yasal örgütlere üye olmanın, faaliyetlerine katılmanın, çeşitli sorumluluk ve yöneticilik görevlerini üstlenmenin önünde hemen hiç bir ciddi engel ve risk yoktur. Kontra faaliyetinin ve ajanların deşifre edilmesi oldukça zordur. Çok daha rahat hareket edebilme ve kendini saklayabilme olanağı vardır. Bu nedenle dıştan bakıldığında legal, reformist partilerdeki faaliyetleri çok açık olarak görülmez. Ancak bu faaliyetinin görülmesi hepten imkansız da değildir ta-

bii. Devrime ve devrimcilere yaklaşımları, izledikleri politika, pratikte gösterdikleri tavırlar, bu konuda önemli ipuçları verir ve bunlardan bir sonuç çıkarmak mümkündür.

Burada reformizmin devrimcilere, devrimci örgütlere yönelik düşmanca tavırları, saldırıları her zaman onun bir kontra örgütü olduğunu mu gösterir ya da bu düşmanca tutum doğrudan kontra faaliyetinin bir ürünü olarak mı ortaya çıkar gibi bir soru akla gelebilir. Elbette bu her zaman, her reformist örgütlenme ya da her saldırı özelinde böyle olmayabilir. Çünkü reformizm zaten düzen içi bir örgütlenmedir. Sınıfsal tabanı küçük-burjuva, orta burjuva kesimlere, küçük-burjuva ve burjuva aydınlara dayanır. Dolayısıyla zaten burjuva ideolojisinin büyük ölçüde etkisi altındadır ve burjuvazinin karşı-devrimci propagandalarından da çok kolay etkilenir. Zaman zaman veya genel olarak devrimci söylemleri kullanması bu gerçeği değiştirmez. Devrimci söylemler kullanması esas olarak taban edinebilme ve burjuva partilerinden bir ölçüde de olsa farklı gözükme kaygısından kaynaklanmaktadır.

Düzenden memnuniyetsiz yanı onu belli koşullarda devrimcilere yaklaştırırken, farklı koşullarda özellikle de devrimci muhalefetin yükseldiği, devrimin güçlenmeye başladığı, mücadelenin bedellerinin daha da ağırlaştığı ve özellikle de burjuvaziden icazet gördüğü dönemlerde hızla devrimcilerden uzaklaşır ve giderek ona düşmanlaşır. Bu nedenledir ki dünya devrimlerinin hemen tümünde devrim öncesinde veya devrim aşamasında reformist örgütlenmelerin önemli bir bölümü veya bütünü devrimcilere karşı burjuvaziyle ittifaka yönelmiş ve karşı-devrimci saflarda yer almıştır. Dolayısıyla ki reformizmin bu genel karakterini gözönünde bulunduran devrimciler açısından onun düşmanca tavırlara girmesi çok da şaşırtıcı değildir.

Ancak meseleyi SİP'in saldırıları

özelinde ele alırsak, dünyada eş benzeri görülmemiş bir kontra faaliyetinin örgütlendiği Türkiye'de, SİP'in durduk yerde fiili bir saldırı başlatmasını, bunun "sadece" reformizmin genel karakterinin bir sonucu olduğu şeklinde yorumlayabilmek oldukça zordur ve aşırı bir iyimserliği ifade eder. Üstelik kontra saldırılardaki ısrar ve uygulanan tarzın kontrgerilla yöntemleriyle neredeyse birebir benzerlikler göstermesi, başlangıç noktası ve sonrasındaki gelişmelerin ortaya çıkardığı sonuçlar, bu saldırı-

... başlangıç noktası ve sonrasındaki gelişmelerin ortaya çıkardığı sonuçlar, bu saldırının kontra saldırısı olarak tanımlanmasının doğru teşhis olduğunu göstermiştir. Kontra politika ve yöntemlerinin nasıl, kimler aracılığıyla SİP siyasetine egemen olduğu ise bizim sorunumuz değildir.

nın kontra saldırısı olarak tanımlanmasının doğru teşhis olduğunu göstermiştir. **Kontra politika ve yöntemlerinin nasıl, kimler aracılığıyla SİP siyasetine egemen olduğu ise bizim sorunumuz değildir.**

Nurtepe saldırısından sonra halktan, saldırdığınız insanlardan özür dileyin, saldırının nasıl, neden ve kimler tarafından örgütlendiğini, amacını açıklayın dedik. "Sorunun uzamadan, yayılmadan çözümünün yolu" buydu. Ancak, SİP'in sorunun çözümünü istediği şüpheliydi. Sorun zaten SİP'in **merkezi politikaları** dışında çıkarılmamıştı ki! Bu nedenle, baştan saldırıyı inkara yöneldi, hatta Cephelilerin kendilerine saldırdığı gibi bir yalanla meseleyi önce kim saldırdı noktasına çekip bulanıklaştırarak saldırının önceden planlanmış,

programlanmış organize bir saldırı olduğunu gizlemeye çalıştı. Böylece saldırının sorumluluğundan sıyrılmak, en azından Cephelileri de ortak etmek istedi. "**Biz de hatalıyız, onlar da hatalı**" demagojisi tutmayınca meselenin üzerini "**özür diledik**" gibi bir manevrayla kapatmaya kalktı. Ama saldırıdaki nedenlerin, niçinlerin, kimler tarafından, nasıl örgütlendiğinin cevabı hiç bir zaman verilmedi. Üstelik saldırganların en azından bir kısmının kimler olduğu daha ilk günden halk ve Cepheliler tarafından bilinmesine rağmen bu saldırgan grup korundu, savunuldu, parti içindeki görevlerini sürdürdüler ve yeni saldırılar tezgahladılar. Sonraki gelişmeler bir yana tek başına bu olay bile SİP'in Cephe'ye düşmanlığının hangi boyutlarda olduğunun ve kontra saldırıların hiç de tesadüfi, kendiliğinden olmadığının göstergesiydi.

Dediğimiz gibi SİP saldırılarının nasıl ve kimler tarafından organize edildiğinin, bu saldırıların kontrgerillanın ne tür bir yönlendirmesi altında olup olmadığının bizim açımızdan çok da önemi yoktur. Şaibeden kurtulmak istiyorsa bunu açıklığa kavuşturmak öncelikle SİP'in, SİP üyelerinin sorumluluğundadır. Bunun da tek yolu saldırıların hesabını halka ve devrimcilere vermekten, suçluları ortaya çıkarmaktan geçer. **Bunun dışında hiç bir şey SİP'i şaibe altından kurtarmaya yetmez.** Kontrgerillanın tüm saldırılarına rağmen varlığını ve gelişmesini sürdüren DHKP-C için SİP saldırıları, kontra saldırılarına eklenmiş küçük bir halkadan ibarettir ve devrimci hareket bunu aşmakta, etkisizleştirmekte zorlanmaz. Ama SİP açısından soyunduğu misyon, altından kalkamayacağı bir iştir. Eğer "sol" olarak kalmak istiyorsa yapacağı tek şey vardır; halka ve DHKP-C'ye hesap ve özeleştirme vermek. Kontra yöntemler, döner sahibini vurur. Bu tarihte hep böyle olmuştur. Uyguladığı yöntemler de SİP'i vurmaya devam edecektir.

İLKESİZLİĞİ, FAYDACILIĞI, ÇIKARCILIĞI TERKEDELİM

BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA, İLKELİ, KURALLI İLİŞKİLERLE GELİŞİR

Niye bir türlü birlik olmuyor, kurulan birlikler niye bir türlü yürümüyor, soruları devrimcilerin yıllardır dilindeki bir sorudur. Adeta bir kahırlanmadır. Nedenlerini pek çok yazıda ele alıyoruz. Mücadele anlayışı, Cephe anlayışı, güncel taktik ve politikalarındaki ayrılıklar, birliklerin kurulamamasının, yaşatılamamasının gerekçeleri olarak gösterilse de, gerçekte temelde, bunlardan da önce devrimci ilişkilerin yürütülüşü, ilke ve kuralların, geleneklerin kavranışı vardır. Bunlar gerçekte o kadar etkilidir ki, şu ya da bu davranış kağıt üzerinde hemfikir olunanları bir anda geçersizleştirebilir, gerçekleştirilemez hale sokar. Bu yazıda, bunlardan yalnızca bir kaçına, sınırlı bir kaç örnekle değineceğiz. Örneklerden bazıları çok sık yaşanan şeyler de değildir, ama yine de ilişkilerde, dostluklarda ve güven-sizliklerde oldukça belirleyici bir önem kazanırlar.

Zaman zaman birileri şu ya da bu siyasi hareketten bir başka siyasi harekete geçer. Elbette devrimci olmak ve bir siyasi hareket içinde yer almak gönüllülük işidir. İdeolojide farklılık oluştuğunda bu gönüllülüğün de ortadan kalkması ve o siyasi hareketten ayrılmak ve başka siyasi hareketlere geçmek bir yerde doğaldır. Ancak Türkiye solunda bunun yoğun ideolojik mücadeleler sonucu gerçekleştiğine tanık olunmaz pek. Çoğu durumda bu geçişler bir gayri-memnunluğun ifadesidir. Bazı durumlarda ise kaçışın. Bir hata

yapmıştır, suç işlemiştir, karşılığını ödeyecektir; bundan kurtulmanın yolu olarak bir başka siyasete sığınılır. Darbecilik döneminde özellikle hapishanelerde örnekleri yaşandı. Kimi ne yapacağını bilemez tavırlar takındı, kimi önce sahiplendi sonra vazgeçti.

Bu, solun önüne tartışılması, netleştirilmesi gereken bir sorun çıkarıyor:

Bir siyasetin sorguladığı, cezalandırdığı bir insan, başka bir siyasete nasıl gider? **Kural nedir? Ne olmalıdır?**

Adam suçlu, ahlaksız, çıkarıcı... Sorgulanıyor. Artık iş o noktaya gelmiştir ki, ceza alacağını biliyor... İşte tam o noktada kurtulmak için başka bir siyasete gidiyor, "sizden oldum" diyor.

O siyaset de geliyor ve **"o artık bizden"** diyor. **"Bizden"** demesi artık ona karışamazsınız demektir.

Dolayısıyla o kişiye işlediği suçun cezasını **ödetirseniz**, o siyasetle karşı karşıya geleceksiniz. **Ödetmezseniz**, devrime, harekete karşı bir suç cezasız kalmış, dahası, örgütlerde tam bir başıbozukluğa, adaletsizliğe neden olacak bir ortamın yolunu açmış olacaksınız. Evet, ne yapacaksınız bu durumda?

Gerçekte yanlış olan bir siyasi hareketin böyle bir ikilemle karşı karşıya bırakılmasıdır. Bunun sorumlusu ise, bir siyasetten kaçan bir suçluyu kabul edip **"o artık bizden"** diyen, **"artık bizi bağlar"** diyen siyasettir.

Bu, her şeyden önce ahlaki açıdan incelenmeye değer bir tavidir.

Böyle insanları içine kabul edip

"bizden" diyebilen, kendi kendini çürütüyor demektir. Çünkü içinden geldiği harekette o haltları yiyenin, geldiği yerde aynı haltları yemeyeceğinin, hatta buradan da başka siyasete giderim deyip daha vahim suçlar işlemeyeceğinin güvencesi yoktur.

Böyle yapan bir siyasi hareket kendini işbirlikçiliğe, muhbirliğe karşı da koruyamaz. Öyle ya, geleni doğru dürüst sorgulamıyorsun, onun kaçtığı siyasi hareketten de bilgi almaya gerek duymuyorsun, bu adam bize geçmek istiyor, sizinle ne sorunu vardı diye sormuyorsun, o zaman örgütsel yapını nasıl güven altında tutabilirsin? Sonuçta devrimci adaletin uygulanamamasına, güvenliğinin tehlikeye girmesine yol açıyorsun.

Bir tek "suçlu", işe yaramaz bir adamın "falandanım" demesi için bu kadar şeye değer mi? Bunun her tarafı sana propaganda malzemesi olsa ne olur? Herkes bilmeli ki, bu ilke-

**...ilkesizlik, kualsızlık
meşrulaşmaktadır.
Bunların meşrulaştığı
yerde çürüme
kaçınılmazdır ve asla
bu çürümenin içinden
devrimci bir alternatif
çıkarılamaz.
Devrimde iddialı
olunamaz, halk
kitleleri örgütlenemez.
Bunları herkes
görmek zorundadır.**

sizlik, faydacılık dönüp her gelene kapısını açan siyasi hareketlerin kendilerini vurur. Ahlaksızlığı büyütür, benimsetir. Bir siyasi hareketten, cezalandırılacağı için, suçları açığa çıkarılacağı noktada kaçan birinin başka bir siyasete hayrının olacağı düşünülebilir mi? Onlarca, yüzlerce, örneği vardır; böylelerinin hiç bir siyasi harekete faydası olmamıştır. Çoğu da zaten cezalandırılmaya karşı kendine bir “sığınak” bulduktan sonra, olan bitenin unutulacağı bir süreye kadar yeni siyasetinde idare etmiş, sonra o siyaseti de bırakmıştır.

Elbette sonuç yalnızca bu da değildir. Bu ve benzeri her tavır, örgütler arası dostluğu, dayanışmayı da ortadan kaldırır. Senden kaçmış suçlu birini bağrına basıp kabul eden, hatta kişinin durumu anlatıldığında dahi hala ona sahip çıkan bir siyasi harekete nasıl güveneceksin? Dahası suç işlemiş birini “bir kişi bir kişidir” deyip seninle dostluğa tercih edenle hangi zeminde nasıl birlik ve dayanışmayı sağlayacaksın? Böylesi durumların ne halkın mücadelesine, ne devrime ne de siyasi hareketlere yarar sağlamadığı, aksine zarar verdiği açıktır.

O zaman bu gibi durumlarda belli kurallara, hukuka göre hareket etmek doğru olanıdır.

Kural nedir?

Kural, bu tarz yani farklı bir siyasetten “kaçıp” gelenler çat kapı kabul edilmez. Sorulur, sorgulanır, git, o siyasetle hukukunu bitir, öyle gel denir.

Yine yetmez.

O siyasete sorulur. Gerekli düşünceler alınır. Ancak o noktadan sonra nasıl değerlendireceklerine kendileri karar verirler.

★

Bir siyasetten bir savaşçı, habersiz, kaçarcasına başka bir siyasete gider. Gidebilir. Çok çeşitli nedenleri de olabilir. Ama ne olursa olsun o siyasetin yapacağı ilk iş, ilgili siyase-

te bilgi vermektir. Silahını birlikte getirmişse, onu hemen ilgili siyasete iletmezdır. Gelene neden kaçtığını ya da ayrıldığını sormaktır.

Bu, tartışılmaz bir kural olarak benimsenmelidir. Bunları yapmayanlar, açık ki devrimci bir anlayışı savunamazlar.

Silahı vermemek ise açık bir hırsızlıktır. Ahlaki bir durumdur.

Bu tür anlayışlar birlikten, dostluktan, dayanışmadan bahsedebilir mi?

★

Bu biçimde “bize gelen”ler de çokça olmuştur. Bunlardan bir örneği ortaya koyalım: Bir siyasetten bir insan kaçıp bize sığınmıştır. Geldiği siyaset hakkında “insanları zorla savaşa gönderdikleri”nden “insanca davranmadıkları”na kadar pek çok “eleştiri” yapıp bizden yardım ister. Kendisine “yaptığının ideolojik bir ayrılık değil savaş kaçınılılığı olduğu, kendi canını kurtarmak için halkını, yoldaşlarını satmak demek olduğu” söylenir. Ardından “derhal kaçtığı siyasete gitmesi, bizden yardım istediğini, bizim de kovduğumuzu belirtmesi” söylenerek kovulur.

Benzer örnekler çoktur. Böyle durumda bizim yaptığımız budur. Biz hemen ilgili siyasete haber veririz. Kaçanı o siyasete teslim ederiz. Ki bunu da yaptık.

Ama bu tavrın karşısında, dostlukla, dayanışmayla bağdaşmayacak tam aksi tavırlarla da çok karşılaştık. Herhangi bir nedenle başka bir siyasete giden bir insanla, görüşme izni istendiğinde buna bile izin verilmediğini gördük. Hatta, siz de görüşmede bulunun denilir, yine de yok cevabı alınır. **Hani devrimci dostluk nerede?**

★

“Bilmeden” kabul etmenin daha kötüsü de var; o kişinin bir siyasi hareket tarafından cezalandırıldığını

biliyor, ama buna rağmen kabul ediyor. Neden cezalandırıldığını, suçunun ne olduğunu bile merak etmiyor. Yalnızca “kaçak”ı kendi saflarına katabilirsem ne kazanırım hesabını yapıyor. Tam bir sorumsuzluk ve çürüme. Ve sorumsuzluktan öte hiç bir örgütsel, siyasal anlayışa, ahlak ölçüsüne sığdıramaz. Hiç bir devrimci ilkeyle bağdaşmaz.

★

Bir gazetede bir itirafçının itiraf-ları yayınlanır. İtiraf-ları bizi de ilgilendirmektedir. Denir ki bu adam düşmana ne verdi, biz de konuşalım. Zinhar olmaz derler. Nedeni yoktur.

Karşısındaki siyasi hareketin güvenliğine ilişkin en küçük bir sorumluluk duymaz.

★

Bir yazar, bir siyasi hareketi veya insanını şaibe altında bırakacak şeyler yazıyor; küfrediyor. O yazı kendine, devrimci, yurtsever diyen bir

Bunlara son verme zamanı çoktan geçmiştir. Tüm devrimci, yurtsever siyasi hareketleri, bu tür davranış ve ilişki biçimlerini terketmeye, devrimci ahlakı ve karşılıklı sorumluluğu, saygıyı ilişkilerimizde en önde tutmaya çağırıyoruz. Bundan devrimci örgütler kazanacaktır. Herkes, bundan, saflarına almakta sakınca görmediği bir kaç cezalandırılmış tipin sağladığından çok daha fazlasını kazanacaktır. Bundan devrim kazanacaktır.

gazetede rahatlıkla yayınlanıyor. En küçük bir sorumluluk duyulmuyor.

Siyasi hareket hakkında polis ya da başka kaynaklardan yayılan spekülasyonlar, bakmışsınız yine devrimci, yurtsever sıfatını taşıyan bir gazetede haber olmuş. Devrimcilik, dostluk, dayanışma bir yana, gazeteciliğin bile temel kuralı, ilgili tarafların görüşünü almak, kendisine ulaşan bilginin sağlamasını yapmaktır. **Yapılmaz.** Sorulur, eleştirilir, yüzüstüce “ulaşamadık” der.

Yayınlanmasındaki sorumsuzluk mu, eleştiri karşısındaki aymazlığı mı daha vahim?

★

Ve başka başka tavırlar: Birini yanında tutmak için bir başka devrimci hareketi satıyor... Artık açığa çıkmamış hiç bir pislikleri kalmamasına rağmen üç beş darbeci arttığını, devrimci harekete karşı kullanmak için elinin altında tutar, onlarla siyasi ilişkilerini sürdürür... Tekellere, düzene güvence vermek için devrimcilere hakaretlerde bulunulur... Bir işbirlikçinin bir kaç yakınına kazanacağız diye işbirlikçiye sahip çıkılır, cezalandıran devrimci örgüte suçu neydi, diye sorulmaz bile...

Devrimci bir harekete ve halka karşı açık bir saldırı düzenlemiş olan SİP gibi bir çevre, sadece devrimci harekete karşı bir koz elde etmek için, onun karşısına üç-beş örgütün temsilcisi olarak çıkarılmak istenir. Üstelik de “temsilci” yapılmak istendiği yerle, mevziyle bu çevrenin hiç bir ilişkisi yoktur ama ne gam!

Bütün bunlarda bir damla olsun, devrimci bir siyasallık, ilkesellik, kurallılık, dostluk, samimiyet görüyor musunuz?

★

Örnekler çoktur. Hem de yazılamayacak kadar. Bu faydacı, çıkarıcı anlayışlar solu öylesine çürütmektedir ki, siyasi hareketler arasındaki

dayanışmayı, her türlü birlik zeminini, çok daha önemlisi güveni ortadan kaldırmaktadır.

Solun “örgütlenme” yerine “**adam kafalama**”yla idare etme geleneği de bu sorumsuzlukta önemli etkenlerden biridir. Zaten üç-beş kişilik bir grup olmak yetmektedir ona. Halkı örgütlemek değil, varolmaktır onun derdi. Varım diyecek kadar adam yeter. Böyle olunca da halkı örgütlemek, bunun için emek sarfetmek yerine şu ya da bu siyaset tarafından örgütlenmiş insanlardan “kafalamak” bazen daha kolaydır. Nasıl olsa her siyasette gayrı-memnunlar, ya da disiplinsiz unsurlar vardır. Onları alır, işte orada bizden biri daha der, hatta “falan bize geçti” diye propaganda bile yapabilir... Bu da ona fazlasıyla yeter zaten.

Ancak bu zeminden yola çıkılarak, rekabetçilikle, birbirinin kuyusunu kazmakla devam eden tavırlar, bu olgunun kendisinden çok daha vahim sonuçlar yaratmakta, ilkesizlik, kuralsızlık meşrulaşmaktadır. Bunların meşrulaştığı yerde çürüme kaçınılmazdır ve asla bu çürümenin içinden devrimci bir alternatif çıkarılamaz. Devrimde iddialı olunamaz, halk kitleleri örgütlenemez. Bunları herkes görmek zorundadır.

Tehlikeli olan budur.

★

Düşmanın açıklarından, zaaflarından yararlanılabilir. O noktada **faydacı, fırsatçı** davranmak halkın çıkarlarına, devrimin çıkarlarına olabilir. Ancak devrimciler arasında, devrimci, demokrat, yurtsever siyasi hareketler arasında bunun yeri olamaz.

Devrimciler arası ilişkilere yön vermesi gereken kurallar, ilkeler, bilinmeyen şeyler değildir. Hiç bir ilkesizlik, kuralsızlık da zaten “bilmemezlik” nedeniyle olmamaktadır. Ancak **pragmatizm, çıkarıcılık, rekabetçilik**, bu davranışları

doğurmaktadır.

Solun, bu ilkesizlikler, kuralsızlıklar çerçevesinde yıllardır yaşadığı **sorunlar** ve bu sorunların yolaçtığı **sonuçlar** bellidir. Defalarca yazılmış, konuşulmuştur.

Bunlara son verme zamanı çoktan geçmiştir. Tüm devrimci, yurtsever siyasi hareketleri, bu tür davranış ve ilişki biçimlerini terketmeye, devrimci ahlakı ve karşılıklı sorumluluğu, saygıyı ilişkilerimizde en önde tutmaya çağırıyoruz.

Bundan devrimci örgütler kazanacaktır. Herkes, bundan, saflarına almakta sakınca görmediği bir kaç cezalandırılmış tipin sağladığından çok daha fazlasını kazanacaktır. Bundan devrim kazanacaktır.

Düşmanın açıklarından, zaaflarından yararlanılabilir. O noktada faydacı, fırsatçı davranmak halkın çıkarlarına, devrimin çıkarlarına olabilir. Ancak devrimciler arasında, devrimci, demokrat, yurtsever siyasi hareketler arasında bunun yeri olamaz.

Devrimciler arası ilişkilere yön vermesi gereken kurallar, ilkeler, bilinmeyen şeyler değildir. Hiç bir ilkesizlik, kuralsızlık da zaten “bilmemezlik” nedeniyle olmamaktadır. Ancak pragmatizm, çıkarıcılık, rekabetçilik, bu davranışları doğurmaktadır.

KOLEKTİF İŞLEYİŞ, EĞİTİM VE YÖNETİCİLİK

KOLEKTİVİZMDE ISRAR EDECEĞİZ

Devrimciliğin, devrimci mücadelenin doğası bireyciliği reddeder. Devrimciliğin doğasına uygun olan kolektivizmdir. Kolektivizm, yememizden, içmemizden, giyimizden düşüncelerimizi paylaşmaya, duygu ve düşüncelerimizi paylaşmaktan günlük ilişkilerden örgütsel işleyişe kadar her alanda, her biçimde yaşamımıza egemen olması gereken bir tarzdır. Paylaşılabiliriz. Sorun varsa çözümünü paylaşmalıyız. Üzüntü varsa, coşku varsa, yapılacak bir iş varsa, eylem varsa, eğlenilecekse, her şeyi ama her şeyi paylaşmalıyız. **Devrimci ortam** dediğimiz budur.

Ancak biz bazen çeşitli biçimlerde bireyciliği dayatarak devrimciliğin adeta doğasına müdahalede bulunuyor, devrimci faaliyetin alfabeti'ne meydan okuyoruz.

Örgütsel işleyişte kolektivizmin sağlanması, paylaşımın çeşitli alanları açısından bir öncelik ve belirleyicilik taşır. Çünkü örgütsel işleyiş, ilişkilere hakim kılacağımız kolektivizm, yaşamımızın tüm diğer yanlarına da yansıtacak ve onları olumlu yönde etkileyecektir. Aksi, örgütsel işleyişte tikanıklıktır, sorunların, çözümsüzlüklerin büyümesidir. Kısırlık, sorunların içinde boğulmak, savaşı olması gerektiği gibi geliştirememektir. Sorunlu, bunalımlı insanların çoğalması demektir. Bunları aşp, mücadelenin önünde engel olmaktan çıkarmak durumundayız.

Kolektif ilişkiler ve işleyiş, yöneticilerden, komitelerden başlamalıdır;

Alanların, birimlerin yöneticileri, komiteleri, aralarında her şeyi yeterince tartışmalı, paylaşmalı, işlerliği olan bir işbölümü yapmalı, birbirine hesap verip, hesap sormalıdır. Bunu yapmayanlar veya yeterince yapmayanlar altı eğitemez, alta gereken disiplini sağlayamazlar. Önce buradan başlamak gerekir. Buradan başlamak için bir muhasebe ihtiyacımız varsa, o da yapılmalı, alanda, birimde geçmiş işleyişimiz neydi, nasıl yapmalıyız sorularına cevap bulup yeni ve olması gerekeni inşa etmeliyiz. Kadro ve yöneticilerimiz pratiklerini, ne yapıp yapmadıklarını irdelemekten, geçmiş pratiklerine, kendilerine vuruştan korkmamalıdır, bir şey olmadığını göreceklardır.

Sorunlara çözüm bulamayan ve giderek sorunların çözümsüzlüğüne inanan yöneticiler, yavaş yavaş, farkına bile varmadan önce kendi dışlarında gerekçeler ararlar. Oysa ki, örgüt onların dışında değildir, örgüt her şeyden önce alanlardaki, birimlerdeki yönetici kadrolarımızdır. Bunu görmeyenler yine kendi dışlarında idealize örgütlenmeler arar. Böyle örgütlenmeler yoktur. Kendi dışında ideal örgütlenmeler arayıp, niye böyle, niye yok diyenler ve o yokları var etmek için çalışmayanlar sessizce mevcut gerçekten kaçıyorlardır.

Kendi dışlarındaki güçlere güvenilecek devrim yapmak istiyorlardır. Kendi güçlerini görmüyorlardır.

Kendi güçlerini görmelerinin yolu kolektivizme hayat vermekten geçer. **İnsan vardır**, kolektif mekanizmalar çalıştığında içini doldururlar. **Çözümler vardır**, kolektif mekanizmalar çalıştığında onlarca, yüzlerce kafanın, kadroların, kitlenin yaratıcılığının çözemeyeceği sorun olmadığı görülecektir.

Kolektivizmin olmadığı yerde ne olur?

Buna cevap olarak bir ek yapmadan “Yolun Neresindeyiz?”den bir kaç paragraf aktarmak yerinde olacaktır: “Kolektif tartışma ve paylaşmanın olmadığı yerde, ideoloji ve politika üretiminde kısırlaşma doğaldır. Bir örgüte hayatıyet veren en temel unsurlardan biri olarak canlı bir siyasi tartışma platformunun yaratılmaması, karşılaşılan sorunlara çözüm üretebilmeyi de engelledi. Kolektif işleyişin olmadığı, düzenli rapor alma ve verme gibi bir alışkanlığın yaratılmadığı, aşağıdan yukarıya yukarıdan aşağıya bilgi akışının sürekli kılınmadığı yerde, canlı bir siyasi tartışmadan söz etmek elbette güçtür.

(...) Örgüt yayınlarını dikkatle izleme ve tartışma, örgütsel çalışmayı zenginleştirecek yeni fikirler üretme, politik gelişmelere karşı duyarlı olma, politik konuları tartışma, değerlendirme ve gerektiğinde yazma, örgüt içi tartışmaları zen-

ginleştirme, tartışmalara ilgi gösterme ve aktif olarak katılma vb. gibi en temel konularda ciddi bir duyarsızlık oluştu.

Oysa, bir örgütün ideoloji ve politika üretiminde zenginleşebilmesi, her kademedede ve her birimde, okuma, tartışma ve üretim faaliyetinin canlı kalabilmesine bağlıdır. Bunun yapılmadığı yerde çalışma yapılan alanın tahlilinden kitle hareketinin anlamını kavramaya, kadrolaşma yapmadan çeşitli politik taktikler üretmeye kadar, hemen her konuda yanlışlar yapmaya ve yerinde saymaya devam etmek kaçınılmazdır.”

Toplantı, tartışma, eğitim, kolektivizmin maddi zeminleridir;

Örgütsel işleyişin odağında mutlaka insanlarımızı bir araya toplama, tartışma, perspektif sunma ve eğitime olmalıdır. Elbette toplantılardan başını kaldıramayan bürokratlara, oportünistlere benzeyemeyiz. Ama her pratik durumda, önümüze yeni bir şey çıktığında ilk iptal edeceğimiz, ilk vazgeçeceğimiz iş de eğitim, tartışma toplantıları olmalıdır. Tespit ettiğimiz toplantıları ertelendiği koşullarda bile iptal etmeyip mutlaka yapmalı, toplantıların da her saniyesini dolu dolu değerlendirmeliyiz.

Komiteler işlemeyince, grup toplantıları, yönetim toplantıları, tartışmalar, değerlendirmeler, öneri alışverişi yapılamamakta, politika üretilememekte ve bunların yerini insanların birbirini çektiğirmesi, dedikodu veya mücadeleyle ilgisi olmayan çeşitli sorunlar almaktadır. Oysa yukarıdan aşağıya sürekli bir biçimde toplantıları işletsek, neyi nasıl yapacağımızı tartışsak, o hergün günlük hayatta görülen basit sorunlar giderek yok olacaktır. Üst, alt komiteler, bölge organizasyonları, alan meclis

toplantıları, periyodik bir biçimde mutlaka olmalı ve bu toplantıların gündemi dolu dolu olmalıdır.

İnsanlar gelmiyor, toplanamıyoruz, gerekçelerinden çıkmalıyız. Herşeyden önce dardan geniş doğru, üstten alta doğru düzenli toplantılar yapabilmeyi, her toplantıyı bir eğitime dönüştürebilmeyi, paylaşmayı başarmalıyız. Bunu yaptığımızda kendimizi, gücümüzü, insanlarımızı tanıyacağız. Ve bu tanıma, olmaz denilen bir çok şeyin olabileceğini gösterecektir.

Bilgiyi, haberi, perspektifleri paylaşmadan kolektivizm olmaz;

Yöneticilerimiz, kadrolarımız, tüm yoldaşlarımız düşünecekler, öyle ki beyniniz çatlayacak hale gelecek, başınıza ağırlar girecek, gerektiğinde birbirinizle kavga edeceksiniz, düşüncelerinizi birbirinize kabul ettiremeyeceksiniz. Ama gerçek olanı bulacaksınız. Ne sorun varsa çözümlerini bulacaksınız. Bu yapılmıyor. Hiç mi düşünülüyor, elbette öyle değil, ama ayaküstü, yüzeysel, geçiştirmeci düşünülüyor. Sorunlar zamanında ve yeterince birbirimizle tartışılmıyor, öyle ki çoğu gelişmeleri insanlarımızın bir kısmı duymuyor bile. Olay nedir, olay sonucu almayı düşünmeyen tarzın sonucudur. Bir olaydan, gelişmeden alanın sorumlusunun, yöneticisinin haberi olmayınca o alandaki kadrolarımızın, taraftarlarımızın da haberi olmaz. Dolayısıyla orada bu olayı eğitim aracı olarak kullanamayız, o olayla ilgili yapılacaklara ya da yapılmaması gerekenlere ilişkin zamanında gerekli müdahalelerde bulunamayacağımızdan olumsuzluklar gelişir. Habersizlik, paylaşmamak, gerekeni yapmanın coş-

kusunu, heyecanı ve sorumluluğunu, olumsuzlukları engelleme kaygısını duymamaktır. Oysa bu heyecanı duyan bir devrimci yakınındaki arkadaşlarıyla o gelişmeyi paylaşmak için mutlaka bir zaman yaratır. **Bilgi, perspektif büyük güçtür.** Hareket perspektifiyle donanan kadrolar neyi nasıl yapacağını bilen, kafası açık kadrolardır. Yöneticilerimiz bilmelidir ki, insanların kafasını açmazsanız, insanlar bocalar, tereddüde düşer ve en kötüsü de sağdan soldan etkilenmeye başlar. Bundan sonra bu etkilenmeleri düzeltmek için daha çok enerji harcamak zorunda kalırız.

Kolektivizm tek bir kişiyi “güç” yapar;

Herhangi bir bölgede, birimde tek bir insanımız dahi olsa öyle bir ilişki ağı geliştirmeliyiz ki, o arkadaşımız orada ne yapacağını bilmelidir. Bir tek insan, kolektif bir işleyişin yol göstericiliğinde doğru politikalar uyguladığında, insanları eğitmede ısrarlı olduğunda kısa süre içerisinde tek kişi olmaktan çıkıp kendi örgütlenmesini yaratır. Üst yönetim herşeyden önce adım adım nasıl örgütleneceğimizi, insanlarımızı nasıl eğiteceğimizi, ne yapacağımızı düşünmelidir.

Hiçbir insanımızın, hiçbir kadromuzun olmadığı bir yerde gerektiğinde çok sıradan insanlarımızı dahi sorumluluk yapacak duruma getirebiliriz. Tek bir kitap dahi okumamış olabilirler. Tek bir kitap okumamış bu insanları orada Cephe sözcüleri haline getirmeliyiz. Bu nedir, bu o insanlara orada ne yapmaları gerektiğini öğretmemizdir. Çok açık ve net olarak, madde madde, şöyle yapacaksınız, şöyle davranacaksınız, şunların niyeti budur, faşizm şunu yapmaya çalışıyor, biz şu anlayışla şunu yapıyoruz diyerek, gerektiğin-

de mekanik, şematik bir biçimde eğitmeliyiz. Onları, o sıradan insanları eğitecek gücü kendimizde görmeliyiz. Sorun buradadır. Yönetici, sorumlu düzeyindeki insanlarımız böyle düşünmeyip, gizli veya açık, eski ağzı laf yapan, teorik söylemleri hemen anlayan insan arayışına giriyorlar. Böyle insanlar ya yok, ya da şu veya bu şekilde mücadelenin gerisine düşmüş, düşmanla çatışmak istemeyen tiplerdir. Elbette bunları da bir biçimde değerlendirmeliyiz. Ama biz esas olarak ham, eğitimsiz, bilgisiz bırakılmış genç, kadın, işsiz, emekçi, milyonlarca insan üzerinde durmalıyız. Gençler olmadan savaş yürütülemez. Bu insanları eğitmeyi bir sanatçı titizliğiyle ele almalıyız. Türkiye solunda genellikle küçük-burjuva aydın karakteri egemendir, hep aydınlara eğilim gösterilir. Bunu aşmak durumundayız. Aşmak, **eğitmeyi öğrenmek, halktan kadro çıkarmayı başarmak demektir.**

Kolektivizm en sağlıklı eğitim ve eleme mekanizmasıdır;

Kişisel sorunlar, kişiler arasındaki sürtüşmeler kronikleştikçe bazen öyle olur ki, tüm enerjimizi, zamanımızı alır. Bunların yerine bulunduğumuz alanı nasıl devrimcileştireceğiz, diğer alanlara nasıl uzanacağız, eğitimsiz insanları nasıl eğiteceğiz, alanımızı ülke genelinde nasıl merkezileştireceğiz, gibi sorunlara cevap vermeliyiz. Tartışmanın odağına bunları oturttuğumuzda, ısrarla gerekli olan insan ve her türlü aracı bulmaya çalıştığımızda insanlar da dönüşecek, değişecek veya ayıklanacaklardır. Başka yol yoktur. Olumsuzlar gidecek, eğitim ve faaliyet içerisinde yeni insanlar çıkacaktır. Kolektif mekanizmalar olmadığı sürece işlerin olmamasının, olumsuzlukların kim-

lerden, nelerden kaynaklandığını da kesin bir biçimde görmek mümkün değildir.

Yönetici emeğiyle, eğiticiliğiyle kolektivizme can ve ruh vermek zorundadır;

Eğer ki herhangi bir alanda yönetici yoldaşlarımızın, en azından en ileri arkadaşlarımızın birer **eğitim grubu yoksa**, çok kolaylıkla tahmin edilebilir ki, orada eğitim ve kolektivizm yok ya da çok azdır ve dolayısıyla orada ciddi bir kadrolaşma da söz konusu değildir. Bu açıkça biz eğitmeyeceğiz, eğitim sıkıntısına katlanmayacağız demektir. Hayır, bunu kabul etmeyiz. **Yerinin hakkını vermeyen yerini terkederek.** Her yöneticimiz kolektif bir paylaşım içinde, nasıl bir eğitim yapacağız, insanları nasıl bir araya toplayacağız, kime nasıl yaklaşacağız, ihtiyaç olan ne, bunları netleştirecek. Devamı var; gerektiğinde eğitim yeri bulacak, eğitime hazırlanacak, yani emek harcayacak. **Eğitmek, emek vermektir.** Yönetici altındaki insanlara söylemeden önce kendisi disiplinli olacak, zamanı akılcı kullanacak, programlı olacak ve kolektif düşündüğünü, öneri, politika ürettiğini, eğitime hazırlıklı geldiğini altındakilere gösterecektir. Bütün bunlar yerine günlük, kendiliğindenci, rastgele çalışmak, zamanı programlamamak çok daha kolay ve ucuzdur. Kolay ve ucuz olan tercih edildikçe kadro sorunu, “yoklar”, “olmazlar”, “gelmiyorlar”, “yapmıyorlar” gerekçeleri hep devam edecek ve mevcut sorunlar değişmeyecektir.

Bireycilik, bencillik, olumsuzlukların ana kaynağıdır, panzehiri kolektivizmdir;

Bireycilik, düzen ideolojisidir. Örgüte taşınmasının çok çeşitli biçimleri vardır. Örneğin bir bencillik, neyi doğurur? Popülizmi, kariyerizmi, kolektif olmamayı, kendine değer verip, başkalarına değer vermemeyi, başkasına disiplin uygulaması ve kendisine disiplinsizliği hak görmesini beraberinde getirir. Çıkarları gereği ya liberal, ya da sekter olur, **örgüt ve devrim çıkarının yerini ben duygusu alır.** Beynin refleksleri adeta buna şartlanır ve hemen her vesileyle ben duygusunu ortaya koyar. Hep “**kendi**” açısından bakar. Bu düşünce ve duygular örgütte kolektif işleyişi ve daha önemlisi kolektif ruhu, yoldaşa güven ve paylaşımı ortadan kaldıracaktır. Bu bencilliğini, örgüte dayatmaya çalışan hemen hiçbir alanda geliştirici ve eğitici olamayacak, **dağıtıcı** olacaktır. Hesap sorulduğunda gerçekçi bir özeleştirel tavra girmeyecek veya zoraki girecektir, ancak bu noktada bile devrime değil “kendine” bağlı olduğundan rahatlıkla “ben yokum” deyip çekip gidebilir. Veya olmayan gururunu hatırlayarak bunu ön plana çıkarır. Bu türler hep okşanmak, pohpohlanmak ister, örgütçü değil tayfacıdırlar. Örgütsel işleyişi değil, kendilerine dokunmayan bir ahbab çavuş ilişkisi düşünürler. Onların denetlenmediği, alttan yeterince eleştirilmediği yerde de zaten kolektivizm falan da olmaz.

Kolektivizm, saflarımıza gelen insanları kucaklayan ellerimiz, değiştirip dönüştüren arındırma cihazımızdır;

Çeşitli alanlar veya birimlerde zaman zaman karşımıza dikkat çekici bir anarşizanlık çıkmaktadır. Örgüt nedir?.. Örgüt disiplini nedir,

talimat nedir?.. Talimat doğrultusunda nasıl hareket edilir?.. Rapor nasıl yazılır?.. Üst ve altla nasıl bir ilişki sürdürülür?.. vb. konularda ilkel, kurallar, geleneklerimiz unutulup küçük burjuvazinin bilgililikleri, ukalalıkları hakim tarz haline geliyor. Bunların, içinde bulunduğu ruh haline göre tepkileri, duyguları ilkelin, kuralların önüne çıkar. Örgütsel işleyişe göre değil, “kafasına” göre davranır... Bunlar olacaktır, şu veya bu biçimde karşımıza çıkacaktır. Sorunumuz, bunların mücadeleye, örgütlenmeye engel olmamasını nasıl sağlayacağımız ve aynı zamanda bu tavır sahiplerini nasıl kazanacağımızdır. Her sorunun üzerine “atalım, uzaklaştıralım, ceza verelim” diye gidemeyiz. Eleştirinin de, cezanın da, yaptırımın da yerini ve zamanını iyi seçerek, üslubu iyi ayarlayarak, eğitmeyi ve dönüştürmeyi hedefleriz. Ama küçük burjuvazi yöneticiliği, insan kazanmayı böyle kavramadığından, daha çok asalak ve kolaycı bir tarzı benimsediğinden çok rahat duygularını, tepkilerini, çatışma tarzını hakim kılar. Kazanmak ve birleştiricilik yerine kaybetmeyi ve dağıtıcılığı seçer. Tabii, bizim için sorun bu insanlarımızın neden böyle olduğu, nasıl bu hale geldiği, hangi koşullarda, devrimciliği nasıl öğrendikleri, nasıl kavradıkları önemlidir. Bu tespit edilemezse, değiştirmek için doğru yöntemler uygulanamaz. Bırakın devrimci, örgütlü insanın olması gereken tavrını, düzenin kültüründen henüz kopup gelmiş bir çok insanımız sıradan insan ilişkilerindeki saygıyı, sevgiyi yansıtacak davranışları uygulamaktan bile yoksundur. Oturmasını, kalkmasını, adam gibi konuşmasını, düzenli yaşamasını bile bilmez. Bu bir kültür, ahlak ve yaşam biçimi sorunudur. Devrimci kimdir... nasıl yaşar... nasıl düşünür... sorularının içeriğini doldurmadığımızda garip,

çarpık davranış biçimleri hep ortaya çıkacaktır. Duyguları ve tepkileriyle hareket eden insanlar, aslında oldukça zayıf ve kendilerine güvensiz tiplerdir. Ancak kendilerine güvenlerini kazandıkları oranda da bu zayıflıklarını yenebilirler. Bunu sağlayacak olan yoldaşlık ilişkileri, onları sarıp sarmalayacak kolektif bir işleyiş ve bu çerçevede gelişecek eleştirilerdir. Aksi halde didişmeler, gizli savaşlar hep sürer.

Pratik içerisinde deneyimsiz genç insanlar kısa sürede başarısızlıklara düşecek, karamsarlaşacak veya yozlaşacak ve çaresini bulamazsak, mücadeleden geri çekileceklerdir. Bugünkü, hızla insanların mücadeleye katılması ve neredeyse aynı oranda hızla geri çekilmesi, bizim bu insanları eğitemememizin, kolektif bir işleyiş ve ortamın içine sokamamamızın sonucudur.

Devrimin yükü birey'in kaldıramayacağı kadar ağırdır, bu yük ancak kolektivizmin birleşip güç verdiği omuzlarda kaldırılabilir;

Her gelişmede alternatif politikalar üreten, atak, kararlı politikalara sahip olmalıyız. En küçük bir olayı dahi değerlendirip kitlelere gitmenin yollarını bulmalıyız. Biz zorlamazsak başkaları kitleyi yanlış şekillendirecektir. Bu iki kere iki kadar kesindir. Çünkü kitleye doğru gösterilmedikçe, kendiliğinden onu kavraması güçleşecektir. Bu ataklığı gösterebilmek, kolektif mekanizmaların varlığını, pek çok alanda, birimde, en küçük yerlerde dahi ne yapacağını bilen insanların varlığını gerektirir.

Diyelim meclisler; Meclisleri yürüten, organize eden, karar alan kolektif bir kadro grubu yoksa hiçbir yerde meclis faaliyeti yürümeyecektir.

Meclis hazırlık süreci esas olarak meclis kadrolarını yaratma süreci olarak ele alınmalıdır. Bu ne demektir? Bu, önce kendi insanlarımızı bu konuda eğitmek ve neyi nasıl yapacaklarını öğretmektir. Neyi nasıl yapacağını öğrenen kadrolar bir yandan da bunun kitle çalışmasını yaparlar. Bu kitle çalışmasını nasıl yapacaklarını, kime nasıl gideceklerini öğretmek durumundayız.

Sorunlara, yaptığımız işlere uzun vadeli, devrim ve iktidar hedefiyle bakılmadığında, gününbirlik şeyler öne çıkar. Onlar üzerinde fırtınalar kopar. Demokratik-dernekçi kültür, örgüt kültürü diye çok çeşitli biçimlerde harekete dayatılır. Dernekçi kültürde doğal ki, başka insanların düşüncelerine değer verme, o zenginliği ortaya çıkarma yoktur, bireysel kararlar, kendi yöneticilik, kariyer duygularını tatmin etme hakim unsurdur. Ve bu insanların bir çoğu kendi kaygı ve özlemleriyle binbir türlü hesap yaparlar. Kendi gerçeklerini çok çabuk unuturlar. Bazen kendilerini alemleri cihan zannederler. Devrimci mücadeleyi ya kendi beyinleri kadar ya da hiç kavramamışlardır. Bu nedenle, sabırla, özenle insanlarla uğraşmalıyız. Beyni büyümeyen insanlar, hesaplardan, basitliklerden kurtulamazlar. Beyinlerini büyütmeliyiz. Kendi sorunlarıyla meşgul, bu sorunlar etrafında bunalımlar yaşayan insanlar, devrimin büyük sorunlarını göğüsleyemezler. Ya altında ezilir, ya da dengesizleşip her türlü saçmalığı yaparlar. Devrimin ciddiyetini ve büyüklüğünü kavratacağız.

Küçük-burjuvazinin çok rahatlıkla böbürlenmelerden güçsüzlük, çaresizlik duygularına yuvarlanması, bir yanıyla da kendini bu kolektiviteyle bütünleştirememesinin sonucudur. Kolektif işleyiş ve kolektif ruh, devrimci hareketin ve devrimin büyüklüğünü kavramanın basamaklarından biridir.

KULLANACAĞIMIZ BAZI SİLAHLAR VE SİLAH KULLANIMI HAKKINDA EĞİTİM NOTLARI

Bu yazıda tabancaların çeşitleri, bakımları ve kullanımlarına ilişkin belli başlı özelliklerini ele alacağız. Silah eğitimi, patlayıcı eğitiminde olduğu gibi son derece ilkeli, kurallı ve disiplinli yürütülmesi gereken bir çalışmadır. Hataların ve kazaların, doğru dürüst öğrenmemenin, ciddiyetsizliklerin faturasının ağır olacağı bir eğitim çalışmasıdır.

Devrimciler silahı sevmeli-

dir. Kendisini silaha yakın hissetmeli ve tanımalıdır. Askeri alanda ya da demokratikte olunmasının bu açıdan bir farkı yoktur ve olmamalıdır.

Silah inancımızla, kararlılığımızla, cesaretimizle bir bütündür. Ve onlarla bütünlüğü içinde bizim bir savaş aracımızdır. Yalnızca silahtan çok iyi anlamakla, "attığını vuran" olmakla, iyi bir savaşçı olunamaz. Bunlar gereklidir. Ancak iyi bir savaşçı,

bunlarla birlikte silahın gerekli kıldığı en katı disiplini gösterip, en üst düzeyde sorumluluğunu taşıyabilendir.

Buradaki bilgiler, tüm yoldaşlarımız açısından silaha bir tanışıklık sağlayacak ve dikkat edilmesi gereken noktalar konusunda uyarıcı bir işlev görecektir. Daha ötesi, yani silahın daha somut bilgisi ve tecrübesi ise eğitim ve çok çalışmakla kazanılacaktır.

TABANCA

Hiçbir silah bilgisi olmayan, ömründe böyle bir şey görmemiş veya eline almamış bir arkadaşımızla karşı karşıya olduğumuzu düşünelim. Ona ilk kavratacağımız şey, tanımadığı, nasıl çalıştığını bilmediği bir tabancayla asla oynamaması, elini hiç bir zaman **tetik üzerine götürmemesi** gerektiğidir.

Tabanca tanıtımı ve eğitimi için yapmamız gereken ilk iş **tabancayı boşaltmaktır**.

Bunun için önce tabancanın şarjörünü çıkartmamız gerekir. Şarjörü tutan genellikle kabzanın sol tarafında veya bazı modellerde her iki tarafında bir düğme vardır. Ya da şarjörün kabzaya girdiği yuvanın gerisinde sert bir tırnak vardır. Bu düğmeye basarak ya da bu tırnağı geri çekerek şarjörü çıkartırız. Fakat bu işlem tek başına tabancanın

boşaldığı anlamına gelmez. Ayrıca silahta namluya sürülü mermi olup olmadığını da kontrol etmemiz gerekir. Bunun için yapılması gereken bir elimizle tabanca kabzasını sıkı sıkıya kavramak (parmak asla tetik üzerinde olmayacaktır) diğer elimizle geriye hareket eden mekanizmayı sıkıca kavrayıp mekanizmayı süratle geriye çekmektir. (Bu işlemi yapar-

bir noktaya, yere doğru tutmak silah tutan her el için adeta bir alışkanlık olmalıdır. Ölü bir noktaya çevirmemizin nedeni, tabancanın kazayla patlaması durumunda yoldaşlarımıza zarar vermemesi, kapı, cam vb. yerlere isabet ederek çıkıp başka yerlere gitmemesi, deşifreyon yaratmaması içindir.)

Mekanizmayı geri çektiğimizde metalin çıkaracağı sesin çok özgün ve duyulduğunda silah sesi olduğu anlaşılabilir bir ses olduğunu düşünmeli, bu yüzden de önlem almalıyız. (Uygun bir köşenin seçilmesi, teyp sesinin açılması vb. gibi) Mekanizmayı geriye çektiğimizde

ken, namluyu ölü bir noktaya -bir evdeyse evin bir köşesine, bir yastığa, bir koltuğun üzerine çevirmek gerekir. Tabancayla şu veya bu işlemi yaparken, onu ölü

mizde namluya sürülü mermi varsa, tırnak mermiyi geri çekecek ve silahın dışına atacaktır. İyi emin olmak için seri hareketlerle iki-üç kez bu işlemi tekrarlamamız ve sonunda

mekanizmayı geriye alarak gözümlü de namlu yatağını kontrol etmemiz gerekir. Böylece artık tabancamızın boş olduğuna iyice emindikten sonradır ki, onu kurcaltmaya, varsa bilen birinin nezaretinde veya deneme, yanılma yoluyla söküp takma çalışmalarına başlayabiliriz.

Toplu tabancalarda ise yine silahın sol tarafında ileri ya da geri hareket edebilen bir düğme vardır. Tetikle asla oynamadan bu düğmeyi ileri ya da geri hareket ettirerek mermilerin takılı bulunduğu metal silindiri (top) yana doğru açarız. Burada metal silindirin göbeğinde uzun bir pim vardır. Bunu geriye iterek mermileri metal silindirden çekerek çıkartırız. Topu çevirip gözümüzle de son kontrolü yaparak metal silindiri tekrar kapatırız.

Hiç bilmediğimiz bir silahı tanımak istiyorsak bu kurallara mutlaka uymak zorundayız. Tabancayı tanıma ve kullanma eğitimine de bunları öğreterek başlamalıyız.

TABANCALARIN ÇALIŞMA PRENSİBİ

Tabancalar yakın mesafede (ortalama 30-40 metre) etkili silahlardır. 6.36, 7.65, 9 mm gibi değişik çap ve ebatları vardır. Dört ana bölümden oluşurlar.

- 1- Namlu
- 2- Mekanizma
- 3- Gövde Tetik Düzenegü
- 4-Şarjör

Tabancalar gaz ve yay kuvvetiyle çalışırlar. Patlama basıncının bir bölümü mermiyi iterken, diğer bölümü de mekanizmayı geri iter. Mekanizmanın geri hareketini engelleyen tek faktör yayın gücüyle

sınırlıdır. Mermi üzerindeki basınç bu sayede artmakta ya da azalmakta ve mermi bu ölçüde etkinlik göstermektedir. Mekanizma geri hareketi sırasında tırnak vasıtasıyla boş kovani da geri çekerek dışarı atar. Geri hareketi tamamlanınca mekanizma yeni bir mermi olarak ileri hareketine başlar. Mekanizma tetik düzenegünü kurma işlevini de görür ve yeni mermiyi namlu yatağına sürerek tabancayı atışa hazır hale getirir.

Silahın çapı büyüdükçe, örneğin 9 mm silahlarda (Browning, Star, Valter vb) farklı olarak mekanizma namludan gecikmeli olarak ayrılır. Dolayısıyla patlama basıncı etkin olarak kullanılmış olur. Bu, namlunun mekanizmayla birlikte 1 cm. kadar geriye gitme zorunluluğundan kaynaklıdır.

ATIŞ NASIL YAPILIR?

a- Tabanca eğitiminde hedefi iyi bir şekilde vurabilmek için kısa mesafeden atış eğitimi yaptırılır.

- b-** Ateş etmenin koşulları
- Hedefi vurmayı azmetmek
 - Fiziki yeterlilik
 - İyi bir eğitim ve çok atış yapmak.

1- NİŞAN ALMADAN ATIŞ

- Tabanca sağ elde olur
- Sağ ayak yarım adım önde olur
- Mekanizma kurulur
- Namlu hedefin üzerine doğrultulur

- Tetik çekilerek atış yapılır.

Bu tür atış, iyi eğitim ve bol atış gerektirir.

2- NİŞAN ALARAK ATIŞ

Nişan almadan atıştan farklı olarak, gez-arpacık hattı devreye girer. Genellikle silah iki elle birden kavranarak atış yapılır.

TEK VE ÇİFT HAREKETLİ TABANCALAR

Filmlerde gördüğümüz gibi silahı eline alan birisinin tetiği çekmesi ile peşpeşe patlamalar her zaman olmaz. Namlusuna mermi sürülmüş, dolu bir şarjör takılı fakat horozu indirilmiş vaziyette duran bir tabanca, her zaman tetiğine asıldığımız vakit çalışmaz. Bu silahın ya da mermi bozuk olmasından kaynaklanmamaktadır. Silahın yapılışı özelliğinden ileri gelmektedir. Bazı silahlar dolu ve namlusuna mermi sürülmüş olmalarına rağmen tetiğe basınca çalışmazlar. Mutlaka önce horozu geriye çekerek ateşe hazır hale getirmemiz gerekir. Eğer silahımızı emniyete almamışsak bundan sonra tetiği çektiğimizde silah çalışmaya başlayacaktır.

Bazı silahlarda ise tetiğe asıldığınızda horoz kendiliğinden geriye doğru gider, kurulur ve daha sonra hızla iğneye çarpar. Mermide bir bozukluk yoksa silahımız çalışacaktır. Bu tür silahta ateş etmek için önceden horozu kurmamıza gerek yoktur.

Birinci tür örnekteki tabancalara, **tek hareketli tabancalar**, ikinci örnekte görünen tabancalara **çift hareketli tabancalar** denir.

İşte bu iki örnekte de görüldüğü gibi herhangi bir tabancayı elimize alıp tetiğe bastığımızda silahımızın çalışıp çalışmayacağını bilmek için, kullandığımız silahın bu türlerden hangisine ait olduğunu öğrenmeliyiz. Bunu silahı tamamen boşalttıktan sonra boşken deneyerek öğrenebiliriz. (Bu denemeyi fazla tekrarlamakta yarar vardır. Horozu sık sık iğneye vurdurmak aşınma yaratabilir)

Örnek: 14'lü diye tabir edilen bir

BROWNING. Namluya mermi sürülür, herşeyi sağlam bir tabanca, horoz inik vaziyette ise tetiğe istediğiniz kadar asılır, çalışmaz. Aynı şekilde 7.65'lik bir BARETTA da çalışmayacaktır. Ama bir Alman VALTER'i, bir ÇEK 16'lısı, 9 milimetrelik mermi atan 16'lık BARETTA, tetiğe basıldığında önceden horoz geriye çekilmemiş olsa da patlayacaktır. Bu ön bilgiler, herkesin mutlaka gözönüne alması gereken çok temel noktalar.

SİLAHI ATEŞE HAZIR HALE GETİRMEK

Silahı elimize aldığımızda hazır hale gelebilmesi için yapılacak olanları şöyle sıralayabiliriz:

* Şarjör çıkarılır.

* Mekanizma geriye doğru çekilerek namlu ağzında mermi varsa o da çıkarılır. Silahın boşalıp boşalmadığı gözle de kontrol edilir.

* Boşalan silahın üzerinde deneme yapılarak tek hareketli mi yoksa çift hareketli mi olduğu kontrol edilir.

* Şarjör doldurulur ve tekrar çıkardığımız şekilde yerine takılır.

* Mekanizma hızlı bir şekilde geriye çekilerek bırakılır, bu hareketle mermi namluya sürülmüş ve silah kurulmuş olur. *(Mekanizma geriye doğru tam çekilip bırakılmalıdır. Yarım olarak çekilip bırakıldığında mermi namluya sürülmemiş olabilir. Bizde var zannederek aldanabiliriz.)*

* Şu anda şarjörden bir mermi yuvaya girmiştir. Horoz gerideki pozisyonundadır.

* Şu anda tetiğe basıldığında silah çalışır. Ancak o anda ateş etmek gerekmiyorsa, silahı bir süre taşıyacaksak, horozun geride bu

şekilde kalması doğru değildir. Bu durum taşıma esnasında belli tehlikeler yaratabilir. Hem rahatsız edici olur, hem de düşme, bir yere çarpma anında ileri hareket edip iğneye çarpma durumu oluşabilir. Bu tehlikeyi önlemek için yapacağımız şey, horozu yavaş bir şekilde iğneye çarptırmadan yerine indirmektir.

Bunun için, yapacağımız ilk iş, baş parmağımızı horozun üstüne sıkıca koymak (kaymayacak kadar) ve işaret parmağımızla tetiğe basmaktır. Tetiğe basınca horoz boşalacak ve ileri doğru hareketlenecektir. Bu noktada baş parmağımızın yardımıyla bu hareketi yavaşlatır ve kendi hızıyla değil de bizim istediğimiz yavaşlıkta yerine oturmasını sağlarız. Elimizden kaçma olursa iğneye hızlı vurup silahı patlatabilir. Özellikle bu son derece hassas ve kendine güvenli yapılması gereken bir harekettir.

* Bu şekilde silah üzerimizdeyken ateş etmemiz gerektiğinde, silahı elimize alır almaz ilk yapacağımız şey, eğer silahımız tek hareketli tetik sistemine sahip ise, horozu geriye çekmektir. Aksi taktirde ateş etmez. Yok eğer çift hareketli bir silaha sahipsek, silahı çıkartır çıkartmaz, tetiğe basabiliriz. Horozla oynamaya gerek yoktur. O kendisi, horozu çekecek ve ileri iterek silahı patlatacaktır.

* Bütün tabancalarda emniyet tertibatı da vardır. Ancak bu, bizler için lüks bir durumdur. Bizim, elimizi belimize atıp silahı çektiğimiz anda ateş edebileceğimiz bir silaha ihtiyacımız vardır. Tek hareketli tabancalar zaten kendisi çalışma şekli esasıyla bir emniyet sistemine sahiptir. Ancak yine de tabancaların genellikle sol tarafında bulunan emniyet tertibatını da öğrenmemiz gerekir. Genellikle bunlar mandal şek-

lindedir. Üzerinde F veya S harfleri ya da renkli işaretler vardır. F, ateşe hazır olduğunu, S ise emniyette olduğunu gösterir. Renklilerde ise mandalın altındaki renk kırmızıyı gösteriyorsa silah ateşe hazırdır. Çok gerekiyorsa silahı ateşe hazır hale getirdikten sonra emniyeti kapatabiliriz. *(Ayrıca tabii bu durumda silahı kullanmak gerektiğinde emniyeti açmak unutulmamalı, eğer emniyeti kullanacaksa bunun pratikliği kazanılmalıdır. Çünkü böyle durumlarda bir saniyelik bir kayıp bile olumsuz sonuçlara yolaçabilir.)*

"SİLAHLA OYUN VE ŞAKA OLMAZ"

Şimdi de baştan itibaren belirtmeye çalıştığımız kurallar bütünü nü özetleyelim:

* Eğitim aşamasındaki bir savaşıya asla dolu silah verilmeyecektir.

* Eğitim yapılan yerde mermi bulundurulmayacaktır. Eğer zorunlu olarak varsa, eğitim dışında, sorumlunun bilgi ve iradesi dışında kimse onlarla oynamaması sağlanmalıdır.

* Silah ile sorumlunun gözetiminde eğitim amacı dışında her ne surette olursa olsun oynanmayacaktır.

* Söküp takma işlemi yapılırken, izin verilenin dışında parçalar kesinlikle sökülmecektir.

* Herhangi bir silah ele alındığında kesinlikle parmağımız tetikte olmayacaktır.

* Savaşçılar boş silah ile tetik düşürmeyi, horozu başparmağı ile kontrollü olarak yavaşça, iğnenin üzerine şiddetle çarptırmadan indirmeyi **kursuz bir şekilde** öğrenene kadar talim yapacaklardır. Bu konudaki becerileri bizzat komutan tarafından saptanacaktır.

* Silahlı yaşam, silahla dolaşmak

başlı başına bir kültürdür. Daha önce hiç dikkat etmediğimiz bir çok noktada bizleri belli hareketler yapmaya, belli davranışlar içine girmeye iter. Bu açıdan, sık sık deneyerek silahla birlikte nasıl hareket edeceğimiz, onu en uygun ve dışarıya fiziki ya da davranış olarak hiç bir şey yansıtmadan nasıl taşıyabileceğimiz, en süratle nasıl kullanabileceğimiz, çok çeşitli biçimlerde tecrübe edilmelidir.

Bunun için:

* Savaşçılar, boş silahı bellerine takarak, bulundukları yerde dolaşacak, oturup kalkacak, aniden sıçrayacak, çökecek, atlayacak, takla atacaktır. Bundan amaç, silahla bedenimiz arasında bir uyum yakalamak, silahı belimizden düşürmemeyi öğrenmek, silahı farklı pozisyonlarda kullanmaya alışmak ve onu taşıırken hal ve tavırlarımızda bir değişiklik olmamasını sağlayacak doğallık ve bütünleşmeyi sağlamaktır. Bütün bunlar iyice emin olunana kadar sistemli olarak denenecektir.

* Savaşçılar, silahı bellerinden hızlı çekmek ve aynı anda tetik ve emniyet kontrolünü yapma alışkanlığını kazanmak için sürekli çalışacaklardır. Ayna karşısında kendi hareketlerimizi izleyerek yapılsa daha faydalı olabilir.

* Hangi tip tabancayı kullanırsak kullanalım, silahımızı çekerken aynı anda, silahı kavrayan elimizin başparmağı ile horozu geriye çekbilmeyi alışkanlık haline getirmeliyiz. Böylece, silah belimizden çıkdığınız an ateşe hazır hale gelir. Bunun için boş tabanca ile sabırla, özenle bu hareketi de çalışmak lazımdır.

* Şarjöre en hızlı biçimde mermi yerleştirmek ve şarjörü yerinden çıkarıp takmak da özellikle belli anlarda son derece önem kazanabilecek bir durumdur. Bunun da bolca pratiği yapılmalıdır.

TABANCA ÇEŞİTLERİ

Ülkemizde gerek düşman ve gerekse de bizler tarafından kullanılan belli başlı silahlar şunlardır:

*TOPLU (TAMBURALI)

TABANCALAR -38 ve 45 kalibreli tipleri vardır. (Kalibre, mermi-nin çapı ile ilgili bir ölçü birimidir)

*ŞARJÖRLÜTABANCALAR

- * KIRIKKALE
- * COLD
- * ÇEK-16
- * WALTHER
- * BROWNING

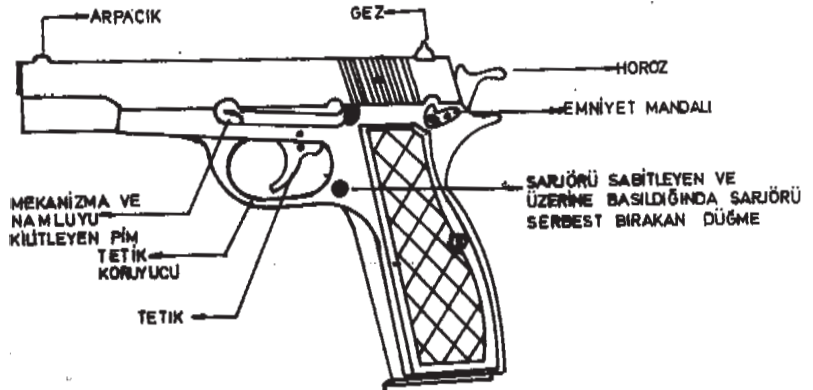
- * BARETTA
- * TAKAROV
- * MAKAROV
- * MAP
- * EL İMALATI

TABANCALAR (Laz yapımı olarak bilinir. Kullanımı güvenli değildir. Kullanılacağına mutlaka denenmiş olmalıdır.)

* OTOMATİK TABANCALAR

- * UZİ-MİKRO UZİ
- * AKREP (SCORPION)
- * THOMPSON
- * STEN
- * MP-5
- * INGRAM
- * STEYR

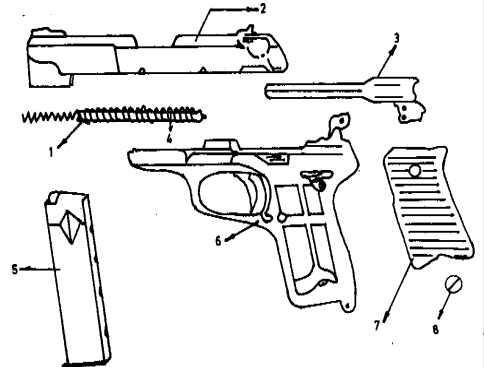
BROWNING

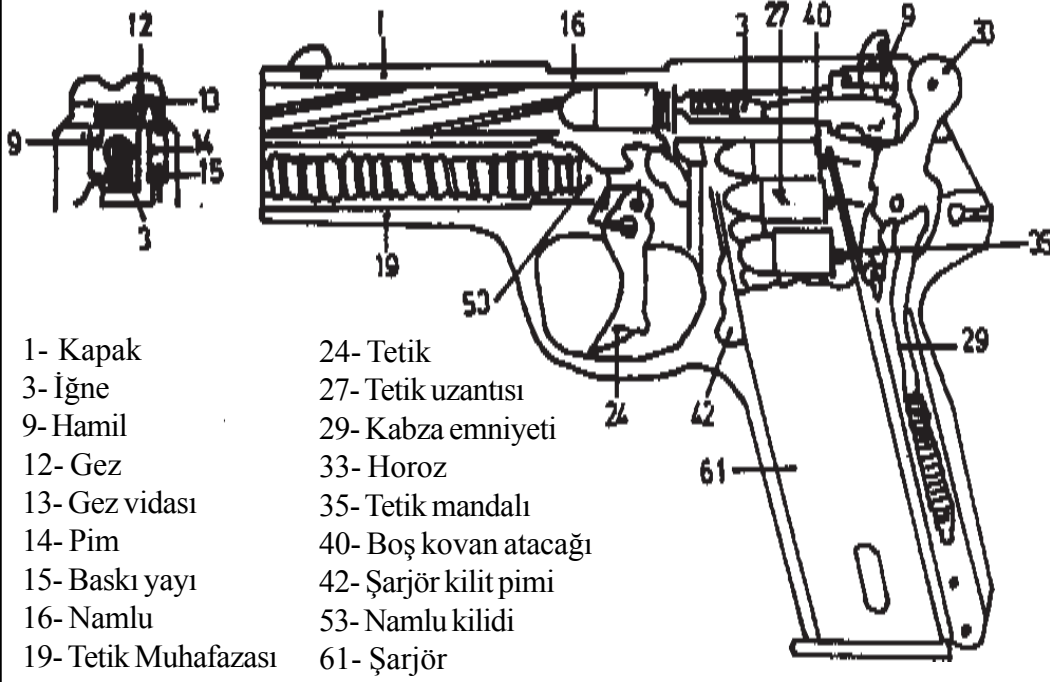
RUGER

RUGER TABANCANIN SÖKÜLMÜŞ HALİ

- 1- Geri tepme yayı
- 2- Sürgü
- 3- Namlu
- 4- Klavuz Pimi
- 5- Şarjör
- 6- Gövde
- 7- Kabza Tutamağı
- 8-Kabza Vidası

MKEK (Makina Kimya Enstitüsü Kurumu) TARAFINDAN ÜRETİLEN VALTER TABANCANIN İÇ GÖRÜMÜNÜ

BAKIM VE TEMİZLİK

-Silahlar düzenli olarak temizlenerek bakım ve kontrolü yapılmalıdır. Bu iş komutan tarafından bizzat denetlenecektir.

-Silah bakımında mazot iyi bir temizleyicidir. Benzin kullanılacaksa plastik vb. kısımlarla asla temas etmemelidir. Yine varsa, susturucu asla benzinle temas etmemeli, yoğun benzin buharı etkisine de maruz kalmamalıdır. (Benzin, plastik-kauçuk gibi kısımları eritir, deforme eder.)

-Silahı **temizlemek** ve **korumak** iki ayrı konudur. Mazot iyi bir temizleyicidir. **Koruyucu** olarak ise 6-10 derecelik makine yağı kullan-

mak idealdir. Daha kalın yağ tercih edilmez. Zamanla ağırlaşır ve silahın çalışmasını engelleyecek hale gelebilir.

-Temizlenen ve yağlanan silah fazla yağlarından arındırılmalı, herhangi bir yerinden daha sonra yağ akmamalı-sızmamalıdır.

-Silahın dış yüzü özellikle temiz ve kuru olmalıdır. Devamlı takıldığı yerde, pantolon belinde, aynı bölgeye denk gelen iç çamaşırlarda zamanla leke oluşmamasına dikkat edilmelidir. Polis bu konuda duyarlıdır.

-Çok sıcak havalarda takılan silah vücut ısısı ve neminden terleme yapar. Hemen ilk fırsatta kurulmalıdır. Çünkü pas yapar ve yine giyside çamaşırdaki izi kalır.

- Silahın şarjörü de aynı

şekilde temizlenmelidir. Eğer tabancada hiçbir kusur yok ve mermi sağlamsa, şarjördeki bir olumsuzluktan da silah tutukluluk yapabilir.

- Şarjörün yedeğini de devamlı temiz tutmalıyız. Yedek şarjör pantolon, ceket cebi, kütüklük gibi yerlerde diğerlerine oranla daha çabuk tozlanır, içine ufak çöp, tütün kırıntısı vb. kaçabilir. Düzenli sökölüp temizlenmezse tutukluk yaptırma ihtimali de giderek artar.

- Silahlar bir zulada saklanacaksa konulduğu yer ıslak ve nemli olmamalıdır. Eğer nem alabilecek bir yere koymaya zorunluysak su veya nem almayacak şekilde izole etmeliyiz. Bunun için önce kuru bir beze sarılıp ardından naylon, plastik bir muhafaza içine konulabilir. Zulada uzun süre kalma ihtimali varsa sardığımız bezin makine yağına bulandırılmış olması yararlıdır. Zuladan çıkarılan veya uzun süre kullanılmayan silahların kullanılmadan önce mutlaka kontrolü ve bakımı yapılmalıdır.

- Silahın bakım ve temizliğinin ihmal edilmemesi, silahın sürekli ateşe hazır halde bulunması, savaşçının savaşma kararlılık ve sorumluluğunun temel göstergesidir.

BARIŞ BUDAK ŞEHİDİMİZDİR

Barış Budak (Özgür)
Dersim kır gerilla birliği
savaşçılarımızdan biriydi.
Barış Budak, 12 Ekim 1997
saat 16.00'da nöbet yerinde
kendi silahı ile intihar etti.

Barış, gerilla birliğini sık sık
tehlikeye düşüren ve aynı suç
defalarca işlemesine yolaçan
zaaflarını aşamayarak içine

Büyük bir zenginliktir savaş. Savaş halklaştıkça, halk Cephe ve gerilla saflarını doldurdukça görürüz ki, halk çok çeşitli duyguları bir arada yaşayıp bu duygular içinde savaşı. Korkak değildir, kahraman gibi de görünmez. Ama faşizmin terörü karşısında korkup gerileyebildiği gibi kahramanca kurşunların üzerine de yürür; Korkularıyla, cesaretiyle bir arada savaşı. Düzensizden kopuşla, meşruiyet arayışını bir arada yaşar ve devrimin safında da öyle yer alır. Gerilla da bu halk gerçeğinden ayrı düşünülemez. Onun farkı halktan bir adım ileride, açık bir tercihte bulunmuş olmasıdır.

düştüğü ikilem sonunda bu yolu tercih etmiştir.

Cephemiz, bir savaşçımızın kaybıyla sonuçlanan bu üzücü olayı, hem Cephe savaşçısı Barış Budak'ın adının nasıl yaşayacağını, yani onun adının savaş tarihimize nasıl kaydolacağını belirlemek, hem de kadrolarımız, savaşçılarımız açısından Barış'ın şahsında savaş ve insan gerçeğimizin kavranmasında bir ders olarak değerlendirmek temelinde ele almıştır.

Savaş büyük güçlüklerle yürüyor. Yaşadığımız ve bildiğimiz gibi, savaşı sürdürdükümüz her gün yeni ihanetlere ve kahramanlıklara tanık oluyoruz. Savaş, gerçekten de insanlara çok az seçenek bırakan bir olaydır. Bazen öyledir ki, ya hain olacaksınız, ya kahraman. Ancak bu, savaşın nihai anlamdaki cereyan ediş tarzıdır. Bunun ötesindeyse büyük bir zenginliktir savaş. Olumluluklar ve olumsuzluklar, sayısız olaya ve sayısız insan kişiliğine bağlı olarak sonsuz bir çeşitlilikte çıkarlar karşımıza. Savaş halklaştıkça, halk Cephe ve gerilla saflarını doldurdukça görürüz ki, halk çok çeşitli duyguları bir arada yaşayıp bu duygular içinde savaşı. Korkak değildir, kahraman gibi de görünmez. Ama faşizmin terörü karşısında

korkup gerileyebildiği gibi kahramanca kurşunların üzerine de yürür; Korkularıyla, cesaretiyle bir arada savaşı. Düzensizden kopuşla, meşruiyet arayışını bir arada yaşar ve devrimin safında da öyle yer alır. Gerilla da bu halk gerçeğinden ayrı düşünülemez. Onun farkı halktan bir adım ileride, açık bir tercihte bulunmuş olmasıdır. O, dağlarda ya da şehirlerde düşmana karşı silah elde savaşıdır. Ancak, devrimciliğin, savaşçılığın kuralıdır; düşmana karşı savaş, her zaman "içimizdeki düşman" olarak adlandırdığımız düzen alışkanlıklarına karşı savaşla birlikte yürütülür.

Dağdaki insanın, belli bir tercihle savaşın bir parçası olan insanın yaşamını biçimlendirmeye ilişkin çok fazla seçeneği yoktur. Dağları ve silahı tercih etmekle o, gerçekte bu seçeneklerin pek çoğunu elemiştir zaten.

Barış Budak, özellikle nöbette uyuma suçunu sürekli işlemiştir. Bütün eğitim, ikna ve ceza uygulamalarına rağmen, olay defalarca tekerrür etti. Gerilla için nöbet hayatı önemde bir görevdir. Tüm gerillaların can güvenlikleri, nöbetçinin sorumluluğuna verilmiştir. Orası savaşın tam göbeğidir. Orada hataların, disiplinsizliklerin faturası gerillaların canıyla ödenir. Bu nedenle söz konusu olan bir zaaf, hatadan da öte suçtu. Bu suçu işlediği, bundan dolayı eleştirildiği, cezalar verildiği pek çok kez Komutanlığa özeleştiri yazıları yazdı,

Cephe'ye layık bir savaşçı olmaya çalışacağını belirtti. Ancak başaramadı bunu. İntihar ettiği 12 Ekim gecesinden önce 11 Ekim'de de yine aynı suçu işlemiş, bu suçu defalarca işlemenin ne anlama geldiğinin, bunun yoldaşlarını imha ettirmek olduğunun bilincinde olarak bu vicdan azabıyla kendi yaşamına son vermiştir.

İntihar ettiği gün kendisiyle hesaplaşır. Bir sigara kağıdı üzerine yazdığı notta şunları belirtmiştir kendi kendine:

“11 Ekim gece nöbetinde uyudum. Ama bir gerekçe

Gerçekte iki değil üçtür seçenekleri. Ölüm ve ihanetin yanında kendini aşarak savaşı sürdürmek tercihi vardır. Bu tercihi yapacak gücü kendinde bulamamıştır. Ama yine de ölüm ihanet arasındaki tercihinde, halka, devrime bağlı kalan, en azından kendisi dışında zarar vermeyen bir tercih yapmıştır. Zor olan kararı vermiştir. Böyle bakıldığında Barış'ı hain olarak değerlendirmek, savaş ve halk gerçeğinden uzak düşündürmektir. Savaşı ve savaşçıları düz bir çizgide hayal edip yaşamaktır. Açık ki kendini aşamayan bir insan, ihanet yerine kendi yaşamına son vermeyi tercih ediyorsa, burada kahramanlık değil ama olumlu bir yan da vardır...

bulamıyorum. Artık bunlar çocukça bahanelerdir.”

Elindeki kağıdın bir köşesine “5 defa nöbette uyudum. 11 Ekim, yine nöbette uyudum” diye yazar. Kağıdın altında daha önceki suçları ve aldığı cezalar, yanında da “*hakettiğim ceza verildi*” notu vardır... Ancak bu not temize geçilip komutanlığa verilen bir yazıya dönüşmez. Barış, muhasebesini farklı türde bir kararla sonuçlandırır.

Barış ne yapacaktır, neler yapabilirdi?

Önünde bir kaç seçenek vardı: Kendini aşmak için irade savaşı vermek ve bu savaşı kazanmak ilk seçeneğiydi, veya yapamıyorum deyip ağlayıp sızlamak, ve kendi gururunu, devrimciliğini kendi elleriyle yok etmek... Başka bir seçenek, firar etmek, düzene dönmektir, ki bu düşmana sığınmak, yani ihanet etmektir. Bir başka seçenek, doğrudan savaş alanında düşmana teslim olup düşman safına geçmekti. Başka bir seçenek ise düzene dönmeyi, ihanet etmeyi elinin tersiyle iterek kendi yaşamına son vermektir. Barış bunu tercih etti. **Bu bir ihanet midir?** Böyle değerlendirenler de olmuştur. Hayır, buna ihanet diyemeyiz. Kuşkusuz bir kahramanlık değildir, ama ihanet olmadığı da kesindir. İhanet, düşmana sığınmak, bilinçli olarak katliamlara, tutsaklıklara neden olmak ve başka türlü maddi manevi zarar vermek, kendini, ideolojisini inkar ve kişiliksizleşmedir. Barış'ın olayında düşmana sığınma, böyle bir zarar verme

yoktur. Barış bunları yapmamıştır. Düşmana sığınmak, onun hizmetine girmek yerine kendi yaşamına son vermiştir. Tabii ki bu yöntem devrimcilerin tercih edeceği, teşvik edeceği bir yöntem değildir. **Devrimci tavır** açık ki, hatalar karşısında, onları aşındırmaya kadar müthiş bir irade savaşı verip, özeleştirel olmak, kendini yenilemek ve bir daha aynı hatalara düşmeden mücadeleyi sürdürebilmektir. İntihar bu yanılla mücadeleyi sürdürmek için yapılacak irade savaşında zayıflık ve acizliktir. Ama birinci olarak bu noktada kişinin ister adına küçük burjuva, ister feodal gurur denilsin, ne olursa olsun, en azından bu gururunu koruyabilmek için düzene dönmek ve ihanet etmektense ölümü seçmesi onurlu bir tavidir. İkinci olarak, ihanet yerine, ya da zaaflarını sürdürüp yoldaşlarının imhasına yol açmak yerine yaptığı bir tercihtir bu. **İşte bu yanılla Barış Budak şehidimiz olarak kabul edilmiştir. Malatya Ören doğumlu, Kürt milliyetinden yoksul bir köylü ailesinin oğlu olan bu genç savaşçı, intihar etmesine karşın, gerilla savaşımızın şehitleri arasında sayılacaktır.**

Bugüne kadar savaşın gelişim sürecinde, doğaya uyum konusunda zorluklarla karşılaşınca, düşmanın ağır kuşatmasıyla karşı karşıya kalınca, bunlarla savaşmak yerine firar edip itirafçılaşan, düşmana teslim olan,

yoldaşlarının bulundukları bölgeleri düşmana veren kişiler düşünüldüğünde, Barış'ın tavrı çok daha anlaşılır olur.

Bir tercihtir onunki. Düzen devrim arasındaki tercihini dağlara çıkıp silah elde savaşıarak devrimden yana kullanmıştır. Ancak bu tercihini sürdüremez, uygulayamaz hale geldiğinde, düzene dönüş, artık ihanet anlamını kazandığından, o bu defa ihanetle ölüm arasında bir tercih durumunda hissetmiştir kendini. Gerçekte iki değil üçtür seçenekleri. Ölüm ve ihanetin yanında kendini aşarak savaşı sürdürmek tercihi vardır. Bu tercihi yapacak gücü kendinde bulamamıştır. Ama yine de ölüm ihanet arasındaki

Bir devrimci, savaşçı, hatalar da yapabilir, ceza da alabilir. Ama yine dik duracaktır...

Bir devrimci, savaşçı, akla hayale gelmedik baskılarla, akla hayale gelmedik olumsuzluklarla yüzyüze kalabilir. Hiç beklemediği insanlardan hiç beklemediği şeyler görebilir. Bütün bunlar savaş gerçekleridir. İşte bu durumda bile dik durmasını bilmeliyiz. En büyük olumsuzlukları, en büyük karamsarlıkları yaşarken bile, ölçümüz halka, harekete, devrime zarar vermemek olacaktır. Dik durmanın anlamı budur.

tercihinde, halka, devrime bağlı kalan, en azından kendisi dışında zarar vermeyen bir tercih yapmıştır. Zor olan kararı vermiştir.

Böyle bakıldığında Barış'ı hain olarak değerlendirmek, savaş ve halk gerçeğinden uzak düşündürür. Savaşı ve savaşçıları düz bir çizgide hayal edip yaşamaktır. Açık ki kendini aşamayan bir insan, ihanet yerine kendi yaşamına son vermeyi tercih ediyorsa, burada kahramanlık değil ama olumlu bir yan da vardır. Hain olmak yerine ölümü tercih etmiştir. Barış'ın intiharını değerlendirirken, üzerinden atlanmaması gereken yan budur.

Savaşın içerisinde bilinen ya da hiç aklımızın köşesinden bile geçmeyen her türden olumsuzluk olacaktır. İhanetlerin ve kahramanlıkların da bir çok çeşidine tanık olacağız. Her şey tek düze düşünüldüğünde, örneğin bir zamanlar Filistin'li savaşçıların veya farklı ülkelerdeki ulusal kurtuluş savaşçılarının yanlarında kendilerini öldürebilecek kadar bir zehir taşımalarını açıklayamayız. Bir yöntem olarak bu tür şeyleri onaylamayız, devrimciler açısından tercih edilebilir görmeyiz. Ancak bu ve buna benzer şeyler, belli bir savaş gerçeğinin ortaya çıkardığı yöntemlerdir, kendi koşulları içinde değerlendirilirse, doğru bir biçimde yerine oturtulabilirler. Japon askerlerinin ve özellikle de komutanlarının geleneksel olarak düşmanın eline geçmektense, düşmanın eline

düşmeyi bir onur sorunu olarak görüp, intihar etmelerini de anlayamayız. Bunlar, kendi koşullarından, halkın geleneklerinden, savaşın gerçeklerinden kopartılıp tek başına doğru ya da yanlış diye, onaylanır ya da onaylanmaz diye değerlendirilemez.

Bir devrimci, bir savaşçı her koşulda onurlu yaşamayı ve dik durmayı bilmek durumundadır. Bir devrimci ve savaşçı çok çeşitli biçimlerde zaaflara da düşebilir, uzun ve zorlu devrim yürüyüşünde tökezleyebilir, bu durumda bile devrimin değerlerine, halkın ve devrimin çıkarlarına doğrudan katkıda bulunmasa da sadık kalmak, dik durmaktır. Bir nedenle hareketten uzaklaştırılan bir insanın önünde iki seçenek vardır, ya mücadele dışında da olsa halk değerleriyle, belli ölçülerde de olsa bir zamanlar parçası olduğu değerlerle yaşayacak, ya da düzenin pisliğinin içine gömülecektir. Birincisi, her şeye rağmen bir insan olarak dik duruyor demektir. Böyleleri halen halkın saflarındadırlar. Devrimin saflarına dönüşleri ihtimal dahilindedir. Ancak ötekiler, devrime zarar veren bir konuma sürüklenmişlerdir. Çevremizde pek çok "eski"de bunu görebiliriz.

Bir devrimci, savaşçı, hatalar da yapabilir, ceza da alabilir. Ama yine dik duracaktır. Ceza, onu kendi tercihi olan yolda daha kararlı bir militan, daha disiplinli bir savaşçı haline getirmek içindir.

Bir devrimci, savaşçı, akla

hayale gelmedik baskılarla, akla hayale gelmedik olumsuzluklarla yüzyüze kalabilir. Hiç beklemediği insanlardan hiç beklemediği şeyler görebilir. Bütün bunlar savaş gerçekleridir. İşte bu durumda bile dik durmasını bilmeliyiz. En büyük olumsuzlukları, en büyük karamsarlıkları yaşarken bile, ölçümüz halka, harekete, devrime zarar vermemek olacaktır. Dik durmanın anlamı budur.

Toplumumuzda intiharlar son yıllarda alabildiğine artmıştır. Düzen, insanları pek çok açıdan kuşatıp bunalım içine itiyor; bırakın çareyi, tutunabilecek bir umut bile bırakmıyor onlara. İntihar çaresizliğin ürünüdür. Oysa gerçek şudur ki hiç bir devrimci çaresiz değildir.

Barış 20 yaşında bir gençtir. Yaşadığı düzeni kabul etmeyip, her gencimizin göstermesi gereken onurlu ve cesur tavrı göstererek, halk kurtuluş savaşımız içinde yer almak

istemiş ve Cephe savaşçısı olmuştur. Bu her gencimiz için büyük bir onurdur. Ancak bunu başarabilen Barış, düşmana karşı savaşını düzenin çok çeşitli biçimlerde kendisine kazandırdığı özelliklere karşı savaşla bütünleştiremediğinden, bu savaşta, dağlara çıkarkenki cüret ve kararlılığı gösteremediğinden, yenilmiştir. Ancak son bir kararla, belki de son iradesini kullanarak, bu yenilgisinin halka, devrime, yoldaşlarına zarar vermesinin önüne geçmeyi başarmıştır.

Barış olayının savaşçılarına, yoldaşlarımıza, tüm devrimcilere verdiği ders nedir? Devrimci kendisinin böyle seçeneklerle karşı karşıya kalmasının önüne baştan geçmelidir. Bunun yolu, eksikliklerimize, zaaflarımıza, hatalarımıza karşı savaş da büyük bir ciddiyetle ele almak, bu savaşa süreklilik kazandırmaktır. Çözümler, itirafçıla-

malar, mücadeleyi bırakmalar, kaçmalar bu savaşın ihmal edilmesi üzerine ortaya çıkmaktadır. Biz burada Barış'ı esas olarak o noktaya geldikten sonraki tavrıyla değerlendirdik. Ancak asıl olan o noktaya gelmemektir. Barış'ın asıl hatası buradadır. Barış da bu savaşı kazanabilirdi şüphesiz. Ancak o bir devrimcinin bu savaşı kazanabilmesi için gerekli olan "kendine güven"ini kaybetmişti. Kendine güven olmadan olanaksızlıklarla, tehlikelerle dolu bir savaşı sürdürebilmek imkansızlaşır. Kendi eksikliklerine karşı savaşı süreklileştiren, eksiklikleri küçümsemeyip iç düşmanına karşı iradi bir savaş yürüten ve her koşulda, her şeye rağmen dik durabilen devrimcinin, örgütünün yol göstericiliği ve yoldaşlarının yardımıyla bu savaşı kazanmaması için hiç bir neden yoktur.

Kendine güven duygusu gelişmiş, partili gibi düşünme ve yaşamayı içselleştirmiş tüm kadro ve savaşçılarımızın önünde hiç bir engel olamaz. Oluşturulacak olası engelleri ve barikatları ise ezip geçmesini bileceksiniz...

Partili kişiliğini içselleştirin. Bununla yetinmeyin, kitlelere taşıyın. Kitleler kurtuluş yolunun Parti ve Cephemiz olduğunu görecektir ve savaşa katılacaklardır. Savaş içerisinde daha çok öğrenecekler ve daha çok öğreteceklerdir.

Halka, yarın, hemen, elini uzattığında kolayca alabileceği bir cennet vaat etmiyoruz. Cennete kavuşabilmek için çok zorlu, kanlı, acılı geçecek uzun bir yürüyüş olduğunu kavratmak zorundayız... Ölüm, sevinçler, umutlar bu savaşın içindedir. ...

Ölmek için, acı çekmek için savaşa girmeyeceğiz. Zafer için yaşamak ve yaşatmak için savaşacağız. Savaşmak ve zafer, yaşamaktır. Milyonları yaşatmaktır. Bu bilinçle savaşmalı, düşmanın ölüm korkusu politikasını bozmalıyız... Binlerce insanımızın katledildiği koşullarda dahi daha büyük bir öfkeyle savaşı büyüterek, hesap sorarak gerilla cephelemizi güçlendirerek zaferi yakınlaştırmalıyız. Zaferi yakınlaştırmak, yaşam sevincinin büyümesidir.

Düşman acımasızdır. Hiç bir ahlak ve kuralı yoktur. Daha yüksek bir savaş, daha büyük bir kararlılık, daha çok cesaret, daha çok cüret demektir. Savaş bir yerde cesaret ve cüretle sürmek zorundadır. Daha cesaretli, daha cüretli, daha kararlı olan kazanacaktır.

(Dursun Karataş, Kongre Belgeleri, s. 307)

Baştarafı 92. sayfada

savaşma kararlılığımız, dağlarda yaşama ve savaşma tarzını geliştirmemiz, gerillanın yenilmezliğini kanıtlamamız bu ihtiyatlılığı ortadan kaldırıp, gerillamızı halkla daha büyük ölçüde kucaklaştıracak, gerilla ordusunu büyütecektir. Kayıplardan korkmamak ve savaşı geliştirmekte ısrar, savaş anlayışımızın en önemli yanlarından biridir. Bu, hayatın her alanında geçerli bir anlayışımız ve geleneğimizdir.

Böyle bir kararlılığa, böyle bir cürete sahip olduğumuz içindir ki, 12 Temmuz'lar, 17 Nisan'lar, devrim yürüyüşümüzü durduramamıştır. Kürecik dağlarında Şerafettinleri, Dersim'de 12'leri, Sivas dağlarında Cömertleri ve savaşı yaymaya çalıştığımız tüm diğer alanlarda yüzlerce kadro ve savaşçımızı şehit ve tutsak vermemize rağmen, savaşımızı engelleyememişlerdir. Oligarşi tüm baskı ve imha politikalarına rağmen şehirlerde **SDB'ler-SPB'ler** kabusundan kurtulamamıştır. Dağlarda da destanlar yaratıp şehitler verdik. Ama, bir yandan savaşı sürdürüp şehit yoldaşlarımızdan boşalan yerleri doldururken, bir yandan yeni dağlara ayak bastık. Dersim'den sonra, önce Sivas-Tokat yöresi, ardından Karadeniz'de DHKC gerillalarının silah seslerinin duyulması, oligarşi açısından silahlı birlikler ve gerilla kabusunun büyümesi, bizim açımızdan ise savaşımızın yaygınlaşması anlamını taşıyordu.

Dağlar halkımızın gözünde isyanın yatağıdır. Yüzyıllardır zalimlere karşı sığınak, zulme karşı isyan olmuştur. Halk, o doruklardan hep zulme karşı direniş çağrıları duymaya alışkındır.

Dağlardan gelen silah sesleri tarihimiz içinde hep bu çağrıyla özdeşleşmiştir. Bu **gelenek** halk kurtuluş savaşımızın önemli avantajlarından biridir.

Bu tarih, halkımızı dağlara tutkun ve sevdalı yapmıştır.

Cepheli olunca bu sevdada çok daha büyür, özleme dönüşür. Dağlar ve gerilla özlemi bütünleşir. Tıpkı Besat yoldaşımızda, Bülent yoldaşımızda olduğu gibi. Tıpkı dağlarda savaşarak şehit düşen ya da şu anda karlı dağlarda savaşı sürdüren yoldaşlarımız gibi.

Cepheli olunca dağlar, kurtuluşla özdeşleşir. Çünkü Cephe'nin halk kurtuluş savaşında dağların misyonu böylesine büyüktür. Zafer, kırlarda ve kentlerde **birleşik devrimci savaş** geliştirerek kazanılacaktır. Ülkemizdeki ve dünyadaki tüm gerilla deneylerinin tekrar tekrar kanıtladığı budur.

“Savaşı yaymak için başarmak zorunda olduğumuzu

öğrendik” diyordu Besat yoldaşımız. Onlar başardılar. Zulme karşı isyanı, umudu büyütmek, savaşı yaymak için vatana bağlılıklarıyla, halk sevgileriyle, Avrupa'dan çıkıp Amanoslar'a, Toroslara ulaşmış, birer şahan oldular.

Yine Besat yoldaşımızın söylediği gibi **“en büyük hedefimize ulaşmak, en büyük zaferimizi kazanmak”** için zulme karşı isyanı Besat'lar, Bülent'ler gibi yüzlerce savaşçımızla büyütüyor, umudu Sivas'tan Dersim'e, Karadeniz'den Amanoslar'a, Toros'lara kadar ülkemizin dört bir yanına taşıyoruz.

Gerillanın dağlara ayak basışı, umudun dağlara ulaştırılmasıdır. Umut dağlarda **ordulaşıp** kırları ve kentleri zaptedecektir.

Büyük bedeller ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. İşte bu yüzden, **en büyük zaferi** kazanmamızı hiç bir güç engelleyemeyecektir.

**MEHMET
TOPALOĞLU**
Kurtuluş Gazetesi
Adana Temsilcisi

Devrimci mücadeleyle, Parti-Cephemizle tanışalı henüz çok fazla olmayan bir insanımızdır. Kısa sürede dostu düşmanı ayırıp devrimin insanı olmuştur. Düşmanın açık

ve sürekli saldırılarının olduğu bir alandadır. Kurtuluş Gazetesini ve bürosunu düşmana karşı kararlılıkla savunur. Tehditlerden, gözaltılardan yılmaz.

Silahlı veya illegal herhangi bir faaliyetle ilgisi olmayan Topaloğlu yoldaşımızın katledilmesi, düşmanın vahşetini, kurlsız bir savaş yürüttüğünü tüm halka bir kez daha göstermiştir. Ve tüm insanlarımız bir kez daha görmüşlerdir ki, bu ülkede demokratik mücadele asla düşmanın terörüne hedef olmamak için sığınabileceği bir liman değildir, böyle görülemez.

Mücadelemiz her alanda düşmanla dişe diş bir çatışma içinde, her alanda yoldaşlarımızın işkencelere göğüs germeleri, tutsaklıkları ve şehitlikleriyle gelişecektir.

BESAT VE BÜLENT AMANOSLARDA VE TOROSLARDA BÜYÜYEN UMUDUN, YAYGINLAŞAN HALK KURTULUŞ SAVAŞIMIZIN TEMSİLCİSİDİRLER

BESAT AYYILDIZ

(Nazmi)

Akdeniz Bölge Komutanlığı
Kır Silahlı Propaganda
Birliği Savaşçısı

“... En büyük hedeflerimize ulaşmanın, en büyük zaferlerimizi kazanmanın yolunun en küçük, en basit, en sıradan denilen işleri yapmakla, oturtmakla başladığını ve aslında tamamlandığını öğrendik. Savaşın bu yanında savaşçının kişiliğindeki ısrar ve kararlılığı öğrendik... İncancımızda, karnımızda, dizlerimizde... herşeyimizde bizi takatten düşürecek, düşmana prim verdirecek, düşmana zafer kazandıracak herşeyin kendimizi tanıyıp değiştirmedeki eksikliklerden kaynaklandığını öğrendik... Savaşı yaymak için başarmak zorunda olduğumuzu öğrendik...”

28 Ocak'ta Adana'da şehit düşen Besat Ayyıldız ve Bülent Dil yoldaşlarımız Akdeniz'in Amanoslar'dan Toroslar'a uzanan dağlarında istihdam edilen iki savaşçımızdı.

Gerillamız bugüne kadar Dersim'e, Sivas-Tokat yöresine, Ege'ye, Malatya dağlarına, Karadeniz'e, Toroslar ve Amanoslar'a ayak bastı. Gerillayı düşmanın ağır baskı koşullarında örgütlemek ve yaygınlaştırmak durumundayız. Savaşımız ne kentlerde, ne dağlarda dümdüz bir çizgide gelişmiyor elbette. Yeryüzünde böyle gelişen bir savaş da yoktur. Savaş, vura-vurula, yene-yenile gelişir. Gerilla başlangıçta bir tohumdur, bir mayadır. Çok çeşitli aşamalardan geçilerek tohum filizlenir, maya tutar. Aslolan savaşı geliştirme ısrar ve kararlılığını göstermektir.

DHKC gerillalarının Amanoslar'daki varlığı, bu ısrar ve kararlılığın ifadesidir.

Parti-Cephemiz savaşı dağlarda ve kentlerde geliştirmekte kararlıdır. Bütün olanaklarımız, bütün irademiz bu yönde seferber edilmiştir. Türkiye halklarının kurtuluşunun silahlı mücadele temelindeki bir devrim stratejisiyle mümkün olduğunu söyleyen Parti-Cephe'miz, zaferler, yenilgiler içinde, değişen koşullar içinde bu gerçeği ve bu gerçeğin yüklediği görevleri asla gözden kaçırmayacaktır.

BÜLENT DİL (Nidal)

Akdeniz Bölge Komutanlığı
Kır Silahlı Propaganda
Birliği Savaşçısı

“... Oldum olası dağlara hep sevgi duymuşumdur. Parti-Cephe ile tanıştıktan sonra bu sevgi daha da büyüyerek, bir özleme dönüştü. Parti-Cephe bana dağlarda gerilla olma şansı verdiği için çok mutluyum. Bu şansı sonuna kadar en iyi şekilde kullanacağım...”

Ülkemizin tüm dağları gerilla savaşına uygundur. Bunu pratiğimizde gördük, yaşadık. Ülkemizin tüm dağlarında gerillayı kucaklamaya hazır bir halk vardır. Oligarşinin karşı propagandaları, alacağı tüm önlemler, bu gelişimi yavaşlatabilir, geriletebilir, ama engelleyemez.

Halkın ilk başta gerillaya belli bir ihtiyatla bakması doğaldır. Ancak

Devamı 91. sayfada